

ΑΝΑΤΟΛΙΤΙΚΟ ΧΙΟΥΜΟΡ

Ο παρᾶς καὶ ὁ γαῖδαρος

Μία φορά ὁ Ναστραδὶν εἶχε πέσει σὲ μεγάλες φτώχειες κι' ἀνδουλαιεῖς τό-
σο, πού μέσα σ' ὅλο τὸ χωριό ἦταν ζη-
τιᾶν ἂν μὴ πῶταν ἄλλος ποῦ νὰ περ-
νοῦσε μιά ῥοο μίσηρη ζωή...

— Γιά σκέψου, μὴ τὸν Ἀλλάχ, πού
μπορεῖ νὰ καταντήσει ὁ ἀνθρώπος, ὅταν
τὸ λέπ' τὸ κιόμ' του... Λέγανε μετὰ
τοὺς οἱ χωριανοί, ἐννοώντας τὴν ξε-
πεσοῦρα τοῦ Χότζα. Αὐτὸς ποῦ ὥριζε
σὺν μύνης καὶ ζῶσε σὺν ἀγᾶς, δὲν
ἔχει τώρα ψωμί νὰ φά...

Μία πιά πολὺ στε-
νοχωριόταν οἱ ἄλ-
λοι, παρὰ ὁ ἴδιος ὁ
Ναστραδὶν γιὰ τὴ
φτώχεια του.

— Ἀφοῦ ἔτσι ἦ-
ταν τὸ θέλημα τοῦ
Προφῆτη μὲ γιὰ
τὴν καὶ μὲ χαρὰ
τὴν νὰ κοιτάει κι'
ἡ μίσηρη αὐτοῦ... ἔλεγε
στοὺς φίλους του.

Κι' οὔτε στενο-
χωρημένος ἔδεικνε
οὔτε καὶ κατακαρ-
δὰ τοῖσιν.

Μία μερὰ ὅμως
ξεκίνησε ὁ ἴδιος ὁ
καδὴς γιὰ νὰ τὸν
φρονιμῇ.

— Δὲν εἶνε πρᾶ-
ματὰ αὐτὰ, μπρὲ
Χότζα μου. Ἐοῦ ἀπὸ ἀφέντης νὰ κα-
ταντήσει σ' αὐτὰ τὰ χάλια... Κούτταζε
νὰ γίνης ἀνθρώπος πάλι.

Ὁ Χότζας ὅμως εἶνε πῶς φρενὺν
μὲ τὰ λόγια τοῦ καδῆ.

— Ἀκού εἰς, ζάνουμ, τί συμβουλὲς
σου νὰ τίς δίς στοὺς φρονιάδες καὶ
στοὺς ληστές, πού μ' αὐτοὺς νταραβε-
ρίζεις μέρᾳ, νύχτα σὺν δικαστήριον...
Μ' ἔμας τοὺς τίμιους ἀνθρώπους δὲν εἶ-
χες ποτὲ πάρ-οῦσε, γι' αὐτὸ τὰ λόγια
σου δὲν ἔχουν καμμία ἀξία...

Ὁ καδὴς τότε μολάκωσε τὰ λόγια
του καὶ τὸν ρώτησε τάχα ἀπὸ περιε-
ρεια:

— Καλὰ, μπρὲ Ναστραδὶν, μὰ ἤθελα
νὰ μάθω πὺς περνᾶς τώρα μὲ συντρο-
φία τὴ δυστυχία.

— Πολὺ καλὰ. Ἄν θέλεις, μάλιστα, ἔ-
λα νὰ δοκιμάσῃς! ἀποκρίθηκε ἀμέσως
ὁ Χότζας.

— Ἐλα σὲ σὺγκαλά σου, μπρὲ τζά-
νουμ! φώναζε ὁ καδὴς. Εἶναι δυνατόν
νὰ περνᾶ κανεὶς καλὰ μὲ τὴν δυστυχία;

— Τὸ πᾶν εἶναι ἡ συνήθεια, καδὴ μου
εἶπε ὁ Χότζας. Στὴν ἀρχή, βέβαια δυ-
σκολεύτηκα λιγάκι, μὰ τώρα περνᾶω
μιά χαρὰ...

Ὁ καδὴς, ἀφοῦ εἶδε πὺς δὲν ἐπαίρ-
νε ἀπὸ λόγια ὁ Ναστραδὶν, σπκώθηκε
κι' ἔφυγε.

Μὰ πρὶν περᾶσθαι λίγη ὥρα, καταστά-
νει σὲ τὸ κονάκι τοῦ Χότζα ὁ ἱμάμης.

— Αἰντε, Ναστραδὶν, καὶ σὺ βρῆκα
δουλειά γιὰ νὰ βγάγῃς χωρὶς κόπο τὸ
ψωμί σου! ἀρχισε νὰ τὸν λέπ'.

— Εἰς ἐλεημοσύνης δὲ θέλω κι' ἄλ-
λαζε κουδέντα, τοῦ εἶπε ὁ Χότζας.
Ἐννοία σου καὶ δὲν εἶναι ἐλε-
μοσύνη! τοῦ ἐξήγησε ὁ ἱμάμης. Ἀ-
πλοῦστατὰ θὰ μοῦ δανείζης κάθε μέ-
ρᾳ τὸ γαῖδουρι σου γιὰ νὰ πηγαίνω σὺν
τῷ καδῇ κι' ἐγὼ θὰ σοῦ δίνω ὅσα γρόσια
συμφωνήσουμε.

Ὁ Ναστραδὶν ἔκανε πὺς σκέφτηκε
καὶ σὲ λίγο τοῦ εἶπε:

— Στάσου μιά στιγμή νὰ πᾶω σὺν γαι-
δαρὸ μου γιὰ νὰ πάρω τὴ γνῶμη του.

Ὁ ἱμάμης συνθησίζοντας ἀπ' τὴν πα-
ραρῆναι τοῦ Χότζα, δὲν εἶπε τίποτα.
Κι' ἀφοῦ περιμένε κάμποση ὥρα, νὰ
κι' ἐρχοῖται ὁ Ναστραδὶν.

— Λοιπόν, τί γνῶμη εἶχε ὁ γαῖδαρος
σου; ρώτησε κοροϊδευτικὰ ὁ ἱμάμης.

Τὴ χειρότερη! ἀποκρίθηκε ἀμέσως
ὁ Ναστραδὶν. Δὲ θέλει μὴ κανένα τρό-
πο. Τί νὰ τοῦ κάμῃ; Εἶναι ἀδιασώ-
μας, λέει, ἀπὸ τοὺς ζένους. Γιατὶ κα-
θε φορά πού τοὺς τὸν δανείζα, κι' αὐ-
τὸν τὸν κακομοῖρη τὸν τσάκιζαν σὺν
ζῶλο κι' ἐμένα σκυλόδριζαν.

— Μὰ ξεχνᾶς ὅτι ἐγὼ εἶμαι ἱμάμης;
— Μπορεῖ νᾶσαι ὁ ἱμάμης, μὰ θέλεις
νὰ πληρώνης! τοῦπε γελῶντας ὁ Να-
στραδὶν. Ἀφοῦ, λοιπόν, οἱ ἄλλοι, πού
ἐπαίρναν τζάμπα τὸ γαῖδαρο, τὸν μετα-
χειρίζονταν ἔτσι, τί ἔχει νὰ τραβή-
ξῃ ὁ κακομοῖρης καὶ τί ἔχει ν' ἀκούσῃ
τ' ἀφεντικὸ του ἀπὸ σένα πού θὰ δι-
χῇς τὸν παρᾶ σου!

Κι' ἐξήλωε τὸν ἱμάμη ἀμέσως.

Τὰ βάσανα τοῦ Καραμπέτ ΠΑΡΗΓΟΡΙΑ

Βαί, βαί, βαί, τί νὰ σὲ πᾶ γιαδρούμ! "Αν-
τιρωπος τίποτα ντὲν εἶναι! "Ιστὲ σήμερα κα-
λὰ εἶσαι, τῖρῶς, πῖνεις, οὐζᾶκι, ἀγγουράκι,
παστουρμά φελιάν φιστίκ, ὅλα ὠραία τὰ ἱδλε-
πεις, καὶ οὐδὲν πεταμένος ἐνεσαι ἱστὲ, οὔτε
νὰ φᾶς ἡμπορεῖς, οὔτε νὰ τῖρῶς — τίποτες!
Χάμα ξεπιλωμένος ἐνεσαι, χίτς μιά κουδέντα
νὰ λες ντὲν ἡμπορεῖς, ἱστὲ!

Ἀναγνώστη, ἐφέντη, Θεὸς φυλαγμένο νὰ σὲ
ἐκάνη, αὐτὰ ντὲν γράφω τρομαγμένος νὰ ἐνε-
σαι ἄμματα καρντιά μου πολὺ βαρὺς ἐνεταὶ ἄ-
πὸ τὸ λῦπη μου σὺν μονάχος μου νὰ ἔφαγα
μιά ὀκὰ παστορμά, ἱστὲ, νὰ μὰ τὸ Θεὸς σὲ
λέω!

Τώρα θὰ μὲ πῆς γιατί, μπὲ Καραμπέτ, τί
ἐπαθες; Τί ἔχεις; Τί νὰ σὲ πᾶ γιαδρούμ;
"Ιστὲ τὸ φίλος μου τὸ Γληγόρη Μανασσόγλου
ἡπροχτὲς πέταλα τιναγμένα ἔκανε. Καὶ νὰ μὲ
πῆς εἶχε τίποτες τὸ ἀντιρωπος; Χίτς τίποτες
ντὲν εἶχε ἄμματα μονάχα λίγο πολὺ φαῖ ἔτι-
ρωγε, πολὺ χοντρίος ἦτανε καὶ γιαιτῖρος τοῦ
ἔλεε κύριε Γληγόρη μὴ τῖρῶς πολὺ, πῖσας σου
μεγάλη εἶναι, καμμία φορά θὰ τὰ τινάζεις!

"Ιστὲ τὸ ζάβαλι τὸ φίλος μου τὸ Γληγό-
ρη χίτς γιαιτῖρὸ ντὲν ἄκουε καὶ Θεὸς συχ-
ωρημένο νὰ τὸν ἐκάνη, σὺν καθισιὰ πενήντα κ-
φετάκια γιὰ μεζὲ κατεδασμένα ἔκανε. Τὸ ὑ-
ναῖκα του ἔλεε:

— Γληγόρη, θὰ σκάσης!

Τὸ ζάβαλι τὸ μακαρίτης ἔλεε:

— Καὶ νὰ σκάσω δὲν πεiràζει. "Ἐτσι σὺν
ἄλλο κόσμῳ χορτασμένος θὰ πάω! Ἐρῶ ἐγὼ
ἂν ἐχῇ ἐκεῖ ἐπάνω κεφτεδάκια καὶ μπριζολά-
κια καὶ μπαρμπούνια;

Βαί, βαί, βαί ζάβαλι Γληγόρη! Τώρα μὲ
τὸ κοιλία του γεμάτο ἔπῃε καὶ ἀπὸ κεφτεδά-
κια καὶ μπριζολάκια καὶ μπαρμπούνια χορ-
τασμένος ἔπῃε καὶ ἂν δὲν ἐχῇ ἐκεῖ ἐπάνω
ζαζάρ γιόκι.

Τὸ λοιπὸν σὺν κηδεῖα του ἐπῆσε καὶ πολ-
λὸ ἱστενοχωρημένο ἦνέκαμ. Τὸ βράδυ ὅλο
τὸ παρῆα ἕνα τιρατζεῖ ἐκάνανε, λῖο κρασάκι
παρηγοριάς, πού λένε, γιὰ τὸ φίλος μας τὸ
μακαρίτη Γρηγοράκη ἱστρωθήκαμε.

Τιρατζεῖ πολλὰ πῖράμματα ντὲν εἶχε ἄμματα
ὁ ἕνας ἔλεε:

— Φέρε καὶ μπριζολάκια, πού ἀρέσαν σὺν
καυμένο τὸν Γρηγόρη.

Τὸ ἄλλος ἔλεε:

— Φέρε καὶ κεφτεδάκια πού ἀρέσαν σὺν
καυμένο τὸν Γρηγόρη.

Τὸ ἄλλος ἔλεε:

— Φέρε καὶ καλαμαράκια πού ἀρέσαν σὺν
καυμένο τὸν Γρηγόρη.

Τὸ ἄλλος ἔλεε:

— Φέρε καὶ πολὺ κρασί πού ἀρέσει σὺν
καυμένο τὸν Γρηγόρη.

Ἐτοὶ γκαρσόν, ἔφαρνε καὶ ἔφερνε καὶ ἔ-
φερνε καὶ αἰντε αἰώνια τοῦ ἡ μῆμη ἔλεε ὁ
ἕνας καὶ τὰ ποτηράκια κατεδασμένα εἰνόντου-
σαν. Αἰντε αἰώνια τοῦ ἡ μῆμη, ἔλεγε τὸ ἄλ-
λος καὶ πάλι τὰ ποτηράκια κατεδασμένα εἰ-
νόντουσαν. Τῖρῶγαμε καὶ ἔπῃναμε — αἰώνια
τοῦ ἡ μῆμη λέαμε καὶ ὅστερα σὺν τσακίρ
κέφι ἦλθαμε καὶ λέαμε:

— Στὸ γυεῖα σου Γληγόρη!

— Νά... μὰς ζήσῃ ὁ Γληγόρης!

— Αἰντε καὶ τοῦ χρόνου τοῦ Γληγόρη!

Ἐτοὶ ὥραιο μνημόσυνο τοῦ φίλου μας τοῦ
Γληγόρη ἐκάνανε, παρηγοριά φελιάν φιστίκ,
λῦπη μας σιγὰ σιγὰ ἔφυγε καὶ τιραγούδι πῖα-
σμένο ἐκάνανε. Τὸ φίλος μου τὸ Μανωλάκης
φέσι εἶνε καὶ λέει:

— Ἄλα! Ἀνοῖξε κι' ἄλλη μπουκάλα!

Τὸ φίλος μου τὸ Ἀντω-
νάκης ἔλεε:

— Ἀπόψε κανεῖς πᾶμ!

Ἀπόψε κανεῖς πᾶμ!...
Ἐτοὶ μερικοὶ ἀπά-
νω σπκόμενοι εἶναι καὶ
χορὸ ἱσθήσαμε. Τί νὰ σὲ
πᾶ γιαδρούμ, τέτοιο γλέν-
τι ποτὲς ντὲν ἐκάνανε καὶ
λέαμε μακάρι καὶ ἄλλος
ἀπὸ ἐμᾶς πεθαμένος νὰ ἐ-
νόταν, τέτοια παρηγοριά
νὰ ἐκάνανε. Πολὺ ὠραία
περάσαμε, ζάβαλι Γληγό-
ρη. Αἰωνία σου μῆμη νὰ
ἐνεταί!...

Ο ΚΑΡΑΜΠΕΤ

ΟΙ ΙΔΙΟΤΡΟΠΙΕΣ ΤΟΥ ΠΕΛΟΠΙΔΑ

Ταχύτης

"Ἦθελα νάξερα τί διάβολο τὸ θέλεις
καὶ τὸ κουδάλᾳς αὐτὸ τὸ ρημάδι τὸ
αὐτοκίνητο πού ἀγόρασες. Τί εἶπες; Τὸ
πῆρες γιὰ νὰ πηγαίνης γρήγορα σὺν
δουλειᾷ σου; Ἐπίτρεψέ μου νὰ καγχᾶ-
σω. Πού τὸ εἶδες τὸ γρήγορα, γιὰ νὰ
τὸ ἱδῷ κι' ἐγὼ; Γιατὶ, καθὼς ἀντελή-
φθην σήμερα—πράγμα τὸ ὅποιον ἔχω
ἀντιληφθῇ πολλὰκις καὶ μὲ ἄλλους συ-
ναδέλφους σου—τὸ αὐτοκίνητο, χρησι-
μοποιούμενον ἐντὸς
τῆς πόλεως, μόνον
ἐπιβράδυνει τὸν
ἐργασίαν ἀποφέρει
καὶ διαρκῶς ἐκνευρι-
σμών. Λοιπόν, σὲ
ποῖν τὰ πούλας αὐ-
τά, τὰ περὶ ἐνὰ πη-
γαινῆς γρήγορα σὺν
δουλειᾷ σου;

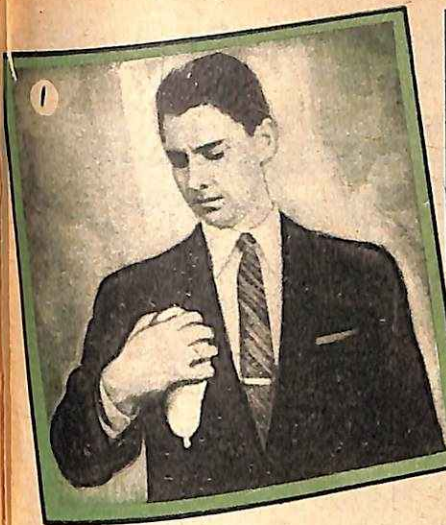
Διότι ἐδῶ, κύριε
συμβαίνει τὸ ἔξης.
Ἐγὼ κάθομαι στὴ
στάσι τοῦ λεωφο-
ρεῖο καὶ περιμένω
ὡς κοινὸς θνητὸς, τὸ
λεωφορεῖον τὸ ὁ-
ποῖον θὰ μὲ ὀδηγή-
σῃ σὺν προορισμῷ
μου ἐντὸς δέκα λε-
πτῶν. Καὶ μὲ παρουσάζουσι ἐξαίφνης
μπροστά μου, μὲ τὴν καταστροφή σου
καὶ μὲ λὲς κύριε Πελοπίδα, ἔμπα νὰ
πάμε μαζί! Καὶ μπαῖνω. Καὶ βάλλεις
μπρός καὶ κάποτε στάνουμε σὺν κέν-
τρον τῆς πόλεως, ὅπου καὶ τὸ γραφεῖόν
σου καὶ ἡ ἱδική μου ἐργασία ἐτίσῃς.
Καὶ πρέπει, βεβαίως ν' ἀκουμπήσῃς κά-
που τὸ τροχοφόρον ρημάδακι σου, νὰ
τὸ «παρκάρῃς» πού λέτε κι' ἐσεῖς οἱ
αὐτοκίνητοιοι γιὰ νὰ κατέβῃς νὰ πᾶς
σὺν γραφεῖόν σου κι' ἐγὼ σὺν προορι-
σμῷ μου.

Καὶ τρένεις, λοιπόν, ἀπάνω καὶ πᾶς
κάτω καὶ μπαίνεις σὲ πλατεῖες καὶ σὲ
ὁδοὺς καὶ σὲ παρόδους καὶ ψάχνεις νὰ
βρῇς ἐλεύθερο χώρο γιὰ νὰ «παρκάρ-
ῃς» τὸ ρημάδι σου καὶ ὅλα τὰ πόστα
εἶναι πῖσινες. Κι' ἀπάνω καὶ κάτω
καὶ δεξιά καὶ ἀριστερά καὶ μπρός καὶ
πίσω, κατορθώνεις τέλος νὰ πετύχῃς
μιά θέσι δὲ ἐνὸς χιλιομέτρου ἀπὸ τὸ γρα-
φεῖόν σου! Καὶ εἶς δαπανᾷς μιά ὥ-
ρα γιὰ νὰ ψάχνῃς γιὰ θέσι, χωρὶς τὰ
πόστα θέλεις ποδοδρόμο γιὰ νὰ πᾶς
σὺν γραφεῖόν σου καὶ ὅλα τόσο γιὰ
σὺν ἐπιστρεφῇς νὰ πάρῃς τὸ ρημάδι σου,
τὸ ὅλον, δηλαδή, κάνων μιά ὥρα τα-
λαπωρία, χωρὶς ὁ ἐκνευρισμός! Λοιπόν,
γιὰ ποῖς «δουλειές» σου τὸ πῆρες, χοι-
στιανέ μου; Ποῖον κοροϊδεῖς; Τὸ τε-
τρατοχο ρημάδακι τὸ πῆρες ἀποκλε-
στικὰς καὶ μόνο γιὰ νὰ κάνῃς τὸ κοι-
μάτι σου, νὰ παρασταῖναι τὸν κάτοχο
ρόδας. Δικαίωμα σου, ἀλλά ὅχι νὰ
μὰς λες καὶ κοτσάνες ἀπὸ πάνω, τάχα
πὺς τὸ πῆρες γιὰ νὰ πηγαίνῃς γρήγο-
ρα σὺν δουλειᾷ σου. Ὅχι καὶ τέτοια,
γιατὶ δὲν τὰ σηκώνουμε.

Τί μεϊδιάς ἐπιχαίρεις; Μᾶλλον νομί-
ζεις, ὅτι σὲ φθονᾷ ἐπειδὴ ἔχεις αὐτοκί-
νητο κι' ἐγὼ δὲν ἔχω; Θὰ εἶσαι πολὺ
βλάξ ἐάν σου πέρασε παρομοία ἰδέα.
Αὐτὴ τὴ συμβουλή σου τὴ δίνω γιὰ κα-
λὸ σου. Καὶ σὲ σένα καὶ σὲ ὅλους τοὺς
συναδέλφους σου. Γιατὶ κατὶ τοῖς σὺν
καὶ λόγου σου, ἔχουν πῖσας μὲ τίς κα-
ταρίβεις τοὺς ὅλες τίς πλατεῖες καὶ
τοὺς δρόμους τῆς πόλεως καὶ δὲ ὑπορεῖ
νὰ κυκλοφορῇ ἄνθρωπος.

Τί εἶπες; Δὲν περιμένεις νὰ σοῦ μι-
λήσω κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον. Ἐπειτα
μάλιστα ἀπὸ τὴν προσθυμία σου νὰ μὲ
μεταφέρῃς; Τί μοῦ λές! Ἐχει γιόστο
νὰ περιμένεις νὰ σ' εὐχαριστήσῃς καὶ
ἐπειδὴ μὲ καθυστέρησες μιά ὥρα ἀπὸ
τὴ δουλειά μου! Αὐτὸ σοῦλεπε, γιὰ
νὰ σὲ στείλῃ καὶ σὲ διάβολο.

ΠΕΛΟΠΙΔΑΣ

Δυστυχῆματα σὲ χει- ρουργεῖα, σὲ γκαράζ, σὲ ἐργοστάσια

Ἡ ΤΙΑΝ δύσκολος ὁ τοκετός ἐκεί-
νος, ἀλλ' εἶχε τελειώσει καλὰ.
Μιά νοσοκόμα εἶχε ἀναλάβει τὸ
νεογέννητο, ἐνῶ ἡ μητέρα ἦταν
ἀκόμα νοσηλευμένη ἀπ' τὸ ἀνασθητικό
πού τῆς ἔχουν δώσει.

Ἐσπρνικά, μιά ἐκρηγῆ συντρίψε, ὅτι ὁ
πῆρε μέσα σὺν χειρουργεῖο καὶ τινάζε τὸ γιατῖρὸ σὺν ἄλλῃ ἄκρῃ, ἀγᾶ-
θητο! Ἡ μητέρα πῆθανε ἐπειτα ἀπὸ μιά ὥρα...

...Ἐνῶ μεγάλο καμὸνι μπῆκε σὺν γκαράζ γιὰ νὰ πάρῃ βενζίνη, τὴ
ζήτησε ἐκείνη καλοκαιρινή μέρα. Ἐρχόταν ἀπὸ μακρὺν ταξίδι.

— Βῶλε μου 10 γαλόνια, εἶπε ὁ σῶφρ σὺν ὑπάλληλο.

Ἐκεῖνος ἔβγαλε τὸ καπάκι τοῦ ρεζερβουάρ κι' ἔχασε μέσα τὸ με-
τάλλινον στόμιο τοῦ σωλήνος τῆς βενζινοπλῆας. Τὴν ἴδια στιγμή, ἡ βεν-
ζίνη πῆρε φωτιά! Μιά σειρά ἀπὸ ἀνθρώπους καὶ τοπικὲς πυρκαγιὲς κατέ-
στρεψε ὁλόκληρο τὸ γκαράζ καὶ σκότωσε τρεῖς ἀνθρώπους...

Σ' ἐνα ἐργοστάσιον ἐπιπλὼν, ἐνῶς λουστράριος ἐξέτασε ἕνα τρα-
πέζι καὶ βρῆκε πὺς ἦθελε ἀκόμα λίγο λουστράρισμα.

Ἐτίρῃε τὰ χέρια του πάνω σὺν λαοστιχένια πῖδιά του, γιὰ νὰ τὰ κα-
θαρίσῃ, κι' ἀπῶλε νὰ πάρῃ ἐντὸς ἀνοικτοῦ, καθὼς κι' ἕνα μεγάλο μέρος
τοῦ λῶαν φλογεῖ! Τὰ μαλλιά του κάπνισαν.

Τὸ δέμα του, κι' ἔχασε τὴν ὁρμή του. Τί ἐβλεπε φωτιά σὺν ἀναι-
σθητικό, σὲ βενζίνη καὶ σὺν βενζίνη!

Μιά δύνομη γνωστὴ ἀπὸ αἰῶνες σὺν ἐπιστήμονες, κι' ὅμως μυστη-
ριώδης ἀκόμη καὶ ἐπικίνδυνη: ὁ στατικὸς ἡλεκτρισμός.

Ἐρῶμε ἀπὸ τὴ φυσικὴ ὅτι κάθε ὄλικο σῶμα περιέχει ἀπειρα ἡλεκ-
τρῶνα, δηλαδή, ἐξωρητὲς μονάδες ἡλεκτρισμοῦ. Ὅταν κάποια αἰτία
διαταράξῃ τὴν κανονικὴν τοὺς κατάσταση, τὰ ἡλεκτρῶνα αὐτὰ γίνονται
ἐτοιμα νὰ μετακινήθουν, καὶ τότε δημιουργοῦν αὐτὸ πού νομίζομε ἡ-
λεκτρικὴ ἐκκένωση ἢ ἡλεκτρικὸ ρεῦμα.

Τὰ ὄλικά ἐκεῖνα, πού τὰ ἡλεκτρῶνα τοὺς μπαίνουν εὐκόλως σὲ κίνησι,
ὀνομάζονται καλὸι ἀγωγοὶ τοῦ ἡλεκτρισμοῦ. Τέτοια εἶναι ὅλα τὰ μέ-
ταλλα.

Ὅσα ὄλικά ἀντιστέκονται σὺν κίνησι τῶν ἡλεκτρονίων, λέγονται κα-
λὸι ἀνγωγοὶ ἢ μονωτὰ. Σ' αὐτὴ τὴν κατηγορίαν ἀνήκουν ὁ ἔρως ἀέρας,
τὸ στεγνὸ ὕδωρ, τὸ χαρτί, τὸ καουτσούκ, τὸ γυάλι, ἡ πορσελάνη, οἱ πλα-
στικὲς ὅλες καὶ ὅλα τὰ ὄργανα ἀπὸ φυσικὲς ἢ ἀπὸ τεχνητὲς ἰνες.

Ἐνα συνθιγμένο χτένι ἀπὸ σκληρὸ καου-
τσούκ ἢ ἀπὸ πλαστικὴ οὐσία εἶναι ἀριστος μο-
νωτής. Ἰκανὸς νὰ συγκρατῇ μιά ἡλεκτρικὴ
δύνομη χιλιάδων βόλτ καὶ νὰ μὴ τὴν ἀφήσῃ ν' αὐ-
περάσῃ.

Ἄν χτενίσουμε λοιπὸν ἡλεκτρισμός, ἀπὸ
τὸ χτένι, παράγεται τόσο ἡλεκτρισμός, ὥστε
τὴν τριήτην τοῦ μετὰ τῆς χτενίσας ἐκκενώσεως πού
χῇ τριήμερα ἀπὸ τίς ἡλεκτρικὲς ἐκκενώσεις πού
παρακωλύονται. Ἀντὶ δὲ νὰ μείνουν λεῖα καὶ ἐπι-
πράκωνται.

Ἄντὶ δὲ νὰ μείνουν λεῖα ἀνασηκώνονται μό-
να τους.

Μὲ τὸ τρίψιμο δυὸ κακῶν ἀγωγῶν, τὰ ἡλεκ-
τρῶνα ἀποκοῦν μιά τάσι νὰ κινήθουν. Ἀλλὰ
δὲν κινούνται ἀκόμα, γιατί τὰ ἐμποδίζει τὸ μο-
νωτικὸ ὄλικο μέσα σὺν ὅποιον βρίσκονται. Γι'
αὐτὸ ἀκριβῶς, αὐτὸς ὁ ἡλεκτρισμός λέγεται
«στατικὸς» (ἀντίθετα πρὸς τὸ ἡλεκτρικὸ ρεῦμα
πού κινεῖται συνεχῶς).

Ἄν τώρα ἀκουμπήσῃ σὺν ἐπιφάνεια τοῦ ἡ-
λεκτρισμοῦ κακοῦ ἀγωγοῦ ἕνας καλὸς ἀγωγός
(π.χ. ἕνα σῦρμα) ἐνωμένος μὲ τὸ ἔδαφος, τὰ ἡ-
λεκτρῶνα τοῦ πρώτου βρίσκουν τὴν εὐκαιρία νὰ
κινήθουν, νὰ ἐξέλθουν καὶ νὰ ἐχθρῶν σὺν γῇ.

Γιὰ νὰ στρώσουν λοιπὸν τὰ μαλλιά μας, πού
ἡλεκτριστῇ καὶ ἀνασηκώθῃ ἀπ' τὸ κε-
φάλι μας καὶ νὰ τ' ἀκουμπήσωμε σὺν βρῶσθι,
πῶς σ' ἕνα ἐλάχιστο κλάσμα τοῦ δευτερολέ-
πτου, τὰ ἡλεκτρῶνα θὰ περάσουν ἀπὸ τίς τρί-
χες σὺν βρῶσθι καὶ τὰ μαλλιά μας θὰ ἐξαγαυρί-
νουν ἀμέσως σὺν προηγούμενῃ τους κατάστασι.

Ἡ δύνομη τοῦ στατικοῦ ἡλεκτρισμοῦ καὶ οἱ
πῖσανες συνέπειές του ἐξαρτῶνται ἀπὸ πολλοὺς
παράγοντες. Ὅσο μεγαλύτερη εἶναι ἡ ἐπιφά-
νη, τόσο περισσότερα τὰ παπούτσια σου σὺν
καλὰκί τῆς εἰσόδου, ἡλεκτρίζεσαι ὅλο τὸ σῶ-
μα σου, τόσο πού μπορεί νὰ παραχθῇ μιά
μικρὴ ἡλεκτρικὴ σπῖθα, σὺν ἀγγίξει κατὸ
τὴν τὸ μεταλλινὸ πόμολο τῆς πόρτας. Κἀ-
τ' αὐτὸν τὸν τρόπον, ὅταν ἀγγίξῃς μὲ τὰ
χέρια σου τὸν στατικὸν ἡλεκτρισμὸν τοῦ
παιδικοῦ ἡλεκτρισμοῦ, ἡλεκτρίζονται κι' αὐτὰ,
ὅταν τὰ ἐφαρμόσῃς σὺν τοῖχο μένου καλ-
ημένα πάνω σου.</

Ε. ΜΑΛΟ

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΗΣ ΣΥΝΕΧΕΙΑΣ

Η μητέρα του 'Αρθούρου ήταν 'Αγγλίδα και λεγόταν κ. Μίλλικαν. Είχε κι ένα άλλο γιού, που κάποτε με ανεύρητο τρόπο και που δεν είχαν υποφέρει ποτέ να ξαναβρούν τη βνή του. Ο Ρεμής ήταν ένδοξος από τη ζωή του στον 'Αρθούρο για να μαθαίνει να βοηθάει τον πατέρα του. Έτσι ο Ρεμής έγινε σύντροφος και φίλος του μικρού 'Αρθούρου...

1308

Πρέπει να πω κι αυτό. Η κ. Μίλλικαν, μολοντί δεν ήξερε κι αυτή πόσο θα κρατούσε η άρρώστια του παιδιού της, ήθελε να μάθει γράμματα. 'Όσο τώρα όμως δεν το είχε καταφέρει. 'Ο 'Αρθούρος δεν ήταν τεμπέλης. 'Απλούστατα δεν πρόσεχε και δεν έδειχνε επιμέλεια. 'Επαίρει το βιβλίο και διάβαζε σαν παπανάλος, μηχανικά. Γι' αυτό η μητέρα του ήταν άπειρη.

Κι' όταν άκουσε να της λέει το μύθο, που έμαθε μαζί του, χάρηκε φάνταστα.

Όταν συλλογίζωμαι τώρα τις ημέρες που πέρασαν στον 'Εκκινω, με την κ. Μίλλικαν και τον 'Αρθούρο, βρίσκω πως ήταν οι καλύτερες της παιδικής μου ηλικίας.

Ο 'Αρθούρος είχε νοιάσει για μένα μια θερμή φίλια. Κι' εγώ πάλι τον συμπάθησα και τον θεωρούσα σαν αδελφό μου. Ποτέ του δε μου έδειξε υπερηφάνεια αν και η θέσι του ήταν ανώτερη απ' τη δική μου. Κι' εγώ ποτέ δεν αισθάνθηκα στενωπρία. Η κ. Μίλλικαν μου μιλούσε σαν να ήμουν παιδί της.

Έπειτα το ταξίδι εκείνο ήταν για μένα μαγευτικό.

Έτσι, με το πλοίο κατεβήκαμε στο Μπεζιέρ. Εκκινώσαμε και στεκόμαστε όπου θέλαμε. Καμιά φροντίδα δε μας σκότιζε. Την ώρα που βρισκόμαστε, σταματούσαμε στη βράνια. Όταν πάλι νύχτωνε, σταματούσαμε στο μέρος που βρισκόμαστε. 'Αν έκανε ψύχρα, κλεινόμαστε στο σαλόνι κι' ανάβουμε φωτιά, γιατί η υγρασία πείραζε το άρρωστο παιδί. Καθόμαστε γύρω στο τραπέζι και η κ. Μίλλικαν μας έδειχνε εικονογραφημένα βιβλία ή διάφορες φωτογραφίες. 'Επίσης μας διηγόταν παραμύθια κι' ιστορίες, σχετικά με τις χώρες απ' όπου περνούσαμε.

Όραία ζωή για ένα παιδί σαν και μένα, που είχε αφήσει το χωριό και τον πατέρα του. 'Απλά, όμως, για να ακολουθήσει στους δρόμους τον Βιτάλη.

Τι διαφορά από τις βραστές πατάτες της μάνας-Μπαρμπερίνας ως τα παστέλια και τις κρέμες της κ. Μίλλικαν! Και τι διαφορά από τις μακρινές πεζοπορίες μέσα στη λάσπη, με τη βροχή ή τον καυτό ήλιο πίσω απ' το Βιτάλη ως τα δημοφιλή ταξίδια του 'Εκκινω!

Κι' αν χωριστικά από τη μάνα Μπαρμπερίνα και από το Βιτάλη, τώρα βρήκα δυο ανθρώπους που μου δείχναν τόση συμπάθεια και στοργή: Μια κυρία γεμάτη καλωσύνη και τρυφερότητα κι' ένα παιδί τόσο καλό που με μεταχειριζόταν σαν αδελφό του.

Τι εύχρηστη για μια καρδιά σαν τη δική μου που είχε ανάγκη από αγάπη.

Πόσες φορές κυττάζοντας τον άρρωστο 'Αρθούρο ζήλευσα την ευτυχία του, εγώ που ήμουν γεμάτος ογέλια και δύναμη! Δε ζήλευσα όμως ούτε τα πλούτη του, ούτε τα παιχνίδια, ούτε τα βιβλία, ούτε το πλοίο, όσο ζήλευα την αγάπη που του δειχνε η μητέρα του.

Ήταν εύτυχισμένος, γιατί τον αγαπούσαν και τον φιλούσαν τόσες φορές της ημέρας και γιατί μπορούσε κι' αυτός ν' αγαλιάσει με

την καρδιά του την όμορφη μητέρα του, που εγώ μόλις τολμούσα ν' αγγίξω το χέρι της, όταν μου το δίνε...

Συλλογίζομαι τότε με πίκρα πως εγώ ποτέ δε θα είχα μια μητέρα, που να με φιλάει και να τη φιλώ. Μπορεί μια μέρα να ξαναβρεθεί η μάνα-Μπαρμπερίνα, μα δε θα μπορούσα να τη λέω μητέρα μου, αφού ξέραν πως δεν είναι...

Θα ήμουν μονάχος πάντα, μονάχος. 'Η ιδέα αυτή μ' έκανε να αισθάνομαι πιο βαθεία τη σημερινή μου ευτυχία κοντά στην κυρία Μίλλικαν και στον 'Αρθούρο που μ' αγαπούσαν.

Δεν έπρεπε να είμαι απαιτητικός. Κι' αφού δε θα είχα ποτέ ούτε μητέρα, ούτε αδελφό, ούτε οικογένεια, έπρεπε να είμαι ευχαριστημένος που είχα φίλους.

Και με την αλήθεια ήμουν πάρα πολύ! Μα όσο γλυκιά κι' αν ήταν η καινούργια μου ζωή, γρήγορα αναγκάστηκα να την αφήσω, για να γυρίσω στην παλιά.

Με ζητάει ο Βιτάλης

Ο καιρός περνούσε γρήγορα μ' αυτό το ταξίδι. Πλησίαζε μάλιστα η μέρα που ο Βιτάλης θα έβγαινε από τη φυλακή. Αυτό για μένα ήταν χαρά και ανησυχία μαζί. Κι' όσο απομακρυνόμαστε από την Τουλούζη, τόσο περισσότερο το συλλογίζομαι.

Όραίο ήταν να ταξιδεύω με τον 'Εκκινω χωρίς καμιά φροντίδα. Μα ύστερα για να γυρίσω, θα ήμουν υποχρεωμένος να κάνω με τα πόδια όσο δρόμο είχα κάνει με το πλοίο.

Έκείνο μάλιστα που με λυπούσε πιο πολύ ήταν που έπρεπε να αποχωριστώ τον 'Αρθούρο και την κυρία Μίλλικαν. Θα τους έχανα κι' αυτούς, όπως τη μάνα Μπαρμπερίνα!

Μια μέρα τέλος, αποφάσισα να φανερώσω την ανησυχία μου στην κυρία Μίλλικαν και να ρωτήσω πόσο καιρό χρειαζόταν για να γυρίσω στην Τουλούζη. 'Ημερα να βρεθώ μπροστά στην πόρτα της φυλακής, όταν θάβγαζε ο Βιτάλης.

Μόλις άκουσε να μιλώ για αναχώρηση, ο 'Αρθούρος έβγαλε τις φωνές:

— Δε θέλω να φύγεις ο Ρεμής!

Τούτο αποκρίθηκε πως δεν εξουσιοδοτούσε τον εαυτό μου. Πως ο δικός μου με είχαν παραχωρήσει στο σενιόρ Βιτάλη και πως έπρεπε να ξαναπαίξω μαζί του.

Μιλούσα για τους δικούς μου, χωρίς να έζηγνυα πως δεν ήταν γονείς μου. Γιατί τότε θα έπρεπε να πω πως ήμουν ένα παιδί που το βρήκαν στο δρόμο. Και δεν ήθελα.

— Μαμά, πρέπει να κρατήσουμε το Ρεμής!

— 'Αρθούρος, που έκτός από το μωρό, μα, έκανε τη μητέρα του πως ήθελε.

— Κι' εγώ θάβλεπα να κρατήσουμε τον Ρεμής, αποκρίθηκε η κυρία Μίλλικαν. Μα πρέπει να ρωτήσουμε πρώτα τον ίδιο αν θέλει.

— 'Α! ο Ρεμής θέλει! φώναξε ο 'Αρθούρος. 'Αλλά, Ρεμής, δε θέλεις να μείνεις μαζί μας; Μην πας στην Τουλούζη.

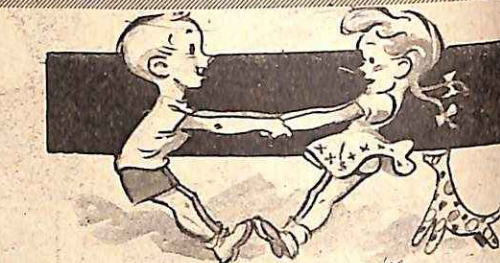
— Έπειτα, εξακολούθησε η κ. Μίλλικαν, χωρίς να περιμένει την απάντησή μου, πρέπει να βρεθώ ο Βιτάλης να παρατηρήσει από τα δικαδικά του...

— Ο Ρεμής να πει πρώτα, ο Ρεμής! φώναξε πάλι ο 'Αρθούρος.

Ο Βιτάλης βέβαια στάθηκε καλός για μένα. Τού χρωστούσα μάλιστα ευγνωμοσύνη για τις φροντίδες και τα μαθήματά του. Μα δε συγκρινόταν με τη ζωή που έκανα μαζί του κι' εκείνη που μου πρόσφερε η κ. Μίλλικαν. 'Αλλά ήταν η αγάπη που για τον Βιτάλη κι' εγώ, για τους ξένους που γνώριζα τόσο λίγο.

— Που μπορώ, σάς παρακαλώ, να παρακαλώ το πατρί μου;

Μα αγαπούσα την κ. Μίλλικαν και τον 'Αρθούρο!

— Πριν μιλήσω ο Ρεμής, εξακολούθησε η Μίλλικαν, πρέπει να σκεφτεί. Μη φανταστεί, ότι μένοντας εδώ, θα ταξιδεύει μόνο, θα παίξει και θα διασκεδάσει. Θα χρειαστεί να κουρασθεί, να σκουνη απάνω σε βιβλία, 'Ακολουθήστε εμένα στα μαθήματά σου. Δε θάχει την ελευθερία, όπως πριν, που γύριζε στους δρόμους.

— Κυρία, το ξέρω πολύ καλά πως θα έργαστώ, της είπα. Αυτό επιθυμώ κι' εγώ.

— Βλέπεις, λοιπόν, μαμά; φώναξε χαρούμενος ο 'Αρθούρος. 'Ο Ρεμής θέλει!

Τη στιγμή, που η μητέρα μου μιλούσε για βιβλία, μαθήματα και μελέτη, είδα τον 'Αρθούρο που ανησυχούσε. Είχα καταλάβει ότι δεν του άρεσαν τα βιβλία. 'Εγώ όμως τ' αγαπούσα. Δε με τρώει η μελέτη. 'Όσα είχαν περάσει από τα χέρια μου, μου είχαν βάλει περισσότερη ευχαρίστηση παρά κόπο. Γι' αυτό κι' η πρόταση της κυρίας Μίλλικαν μ' έκανε να χαρώ. 'Αν δεχόταν κι' ο Βιτάλης, θα μπορούσα να μείνω στον 'Εκκινω. Δε θ' άφαινε την ώρα από τη ζωή, δε θ' αποχωριζόμουν τον 'Αρθούρο και τη μητέρα του.

— Όποτε δε μένει τίποτ' άλλο, είπε η κ. Μίλλικαν, παρά η άδεια του σενιόρ Βιτάλη. Θά του γράψω, αν θέλει ν' αφήσει να μείνι στη Σέττι, γιατί δε μπορούμε να γυρίσουμε έμεις στην Τουλούζη. Θά του στείλω και τα έξοδα του ταξιδιού. Θά του εξηγήσω μάλιστα ποιοι λόγοι μας έμποδίζουν να πάρουμε το τραίνο. 'Ελπίζω να έρθει. Κι' αν δεχτεί, τότε θα συνεννοηθώ με τους γονείς του Ρεμής. Πρέπει κι' αυτοί να έρουν.

— Ώς εδώ πήγαιναν καλά τα πράγματα. Μα τα τελευταία λόγια της κ. Μίλλικαν με ανησυχούσαν.

Να ρωτήσω οί γονείς μου!

Εκείνοι τότε θάβλεπαν αυτό που ήθελα να μείνι κρυφό. 'Ότι ήμουν ένα παιδί πεταμένο στο δρόμο ένα εκθετό. 'Ο 'Αρθούρος κι' η μητέρα του δε θα με θέλανε πιά.

Τάχασα και δε μιλούσα.

Η κ. Μίλλικαν παραξενεύτηκε και θέλησε να με κάνει να μιλήσω. 'Αν δεν τολμούσα ν' απαντήσω στις ερωτήσεις της...

— 'Εκείνη τότε νομίζοντας πως ήμουν παρορμητικός, έδειξε θάρρος ο Βιτάλης να με πάρει, δεν έπεμπε περισσότερα.

Το καλό ήταν που όλα αυτά γινόντουσαν βράδυ, πριν πλανιάσουμε. Μπόρεσα λοιπόν να ξεφύγω τα περίεργα βλέμματα του 'Αρθούρου. Και κλειστήκα στην καμπίνα μου με τους φόβους και τις σκέψεις μου.

Ήταν η πρώτη κακή νύχτα που περνούσα στον 'Εκκινω. Μα ήταν ατέλειωτη, γεμάτη αγωνία.

Τι να πω; Τι να κάνω;

Ύστερα από χίλιες σκέψεις αποφάσισα να μην κάνω τίποτα! Ναι, θ' άφαινα τα πράγματα να τραβήξουν το δρόμο τους.

Όστόσο η κ. Μίλλικαν έγραψε του Βιτάλη. Και σε τρεις ημέρες πήρε απάντηση. Με λίγα λόγια ο Βιτάλης έγραφε πως θάβγαζε στη Σέττι τον έρχομενο Σάββατο με το τραίνο, στις δυο μετά το μεσημέρι.

Με την άδεια της κ. Μίλλικαν πήρα τα σκυλιά και τον Καρβούλη και πήγα στο σταθμό.

Τα σκυλιά ήταν ανήσυχια. 'Ο Καρβούλης τι διάφορος κι' εγώ τρομερά συγκινημένος. Γι' αγνώστες γινόνταν στη ψυχή μου!

Στάθηκα σε μια άκρη, κρατώντας τα σκυλιά δεμένα και τον Καρβούλη χωμένο στο σακκάκι μου.

Σαφηνικά το τραίνο φάνηκε. Κι' όταν σταμάτησε, ένοιωσα να με τραβούν τα σκυλιά. Είχαν μυστική τον έρχομό του. Σε λίγο είδα να πηδούν γύρω στο Βιτάλη! 'Ο Κάπης έωρσε στην αγκαλιά του, ενώ ο Ζερμίνος κι' η Δούλα τριγύριζαν στα πόδια του.

Πλησίασα κι' εγώ κι' άφαισα κάτω τον Κάπης. 'Ο Βιτάλης μ' έσφιξε στην αγκαλιά του και με φίλησε για πρώτη φορά, λέγοντάς μου:

— Καλημέρα, παιδί μου...

Σκέφτηκα ο Βιτάλης δεν ήταν ποτέ. Μα ποτέ και τόσο τρυφερός. Γι' αυτό, σ' αγαπώ, στην κατάσταση που ήμουν, με συγκίνησε και μου έφερε δάκρυα στα μάτια.

Τον κούταξα κι' εδίσκα πως η φυλακή τον είχε γεράσει. Τό κορμί του ήταν χλωμό.

— Με βλίσκεις άλλαγμα, Ρεμής; μου είπε. 'Η φυλακή, παιδί μου είναι κακή κατοικία. 'Η στενωπρία κακή άρρώστια. 'Αλλά εγώ ποτέ τίποτ' άλλο. Αυτή η κυρία που μου γράφει πως σε γνώρισε;

— Καλημέρα, παιδί μου...

Σκέφτηκα ο Βιτάλης δεν ήταν ποτέ. Μα ποτέ και τόσο τρυφερός. Γι' αυτό, σ' αγαπώ, στην κατάσταση που ήμουν, με συγκίνησε και μου έφερε δάκρυα στα μάτια.

Τον κούταξα κι' εδίσκα πως η φυλακή τον είχε γεράσει. Τό κορμί του ήταν χλωμό.

— Με βλίσκεις άλλαγμα, Ρεμής; μου είπε. 'Η φυλακή, παιδί μου είναι κακή κατοικία. 'Η στενωπρία κακή άρρώστια. 'Αλλά εγώ ποτέ τίποτ' άλλο. Αυτή η κυρία που μου γράφει πως σε γνώρισε;

Η ΣΕΛΙΣ ΤΟΥ ΠΑΙΔΙΟΥ

ΤΟ ΠΑΡΑΜΥΘΑΚΙ ΣΑΣ

ΤΑ ΤΡΙΑ ΑΔΕΛΦΙΑ

Μια φορά κι' έναν καιρό ζούσε σε χώρα μακρινή μια όμορφη βασιλοπούλα, η Πεπίτα, που ήταν κλεισμένη α'ό τα μικρά της χρόνια σ' έναν πύργο τριγυρισμένο από ατέλειωτο περιβόλι.

Κανένας δεν έμπαινε εκεί μέσα παρά μόνο η ψυχιάνα που την είχε ανατρέψει. Κι' ο ίδιος ο βασιλιάς δεν πήγαινε ποτέ να την δει, στον πύργο.

Ήρθε όμως καιρός που ο βασιλιάς κατάλαβε πως έφταναν τα γεράτια. Κι' αποφάσισε να πάει να επισκεφτεί τη θυγατέρα του και να της εξομολογηθεί ένα μεγάλο μυστικό που βόρειαν την ψυχή του.

Η Πεπίτα, από την ημέρα που είδε τον πατέρα της, έχασε τη χαρά της. Κι' ενώ πρώτα ήταν ευχαριστημένη απόψεα στα λουλούδια και στα πουλιά του πύργου της, τώρα καθόταν στο παράθυρο της συλλογισμένη και πικραμένη κι' αγνάντευε το άντικρυνό δάσος με τα μεγάλα και γέρικα δέντρα.

Η ψυχιάνα, βλέποντας την έτσι, την ρωτούσε κάθε ώρα και στιγμή να μάθει την αιτία της συλλογής και του πόνου της. Μα η Πεπίτα δεν άνοιγε το στόμα της να φανερώσει το μυστικό που την τυραννούσε.

Κι' ένα μεσημέρι, που γύρω βριζόταν απόλυτη ησυχία κι' ο ήλιος έλουζε με τις ακτίνες του το άντικρυνό δάσος με τα πανύψηλα δέντρα, η βασιλοπούλα φώναξε τη ψυχιάνα της και την ρώτησε:

— Βλέπεις, καλή μου, έχει μακραιά ανάμειστα στα δέντρα να πάω να δω τον πατέρα μου;

Η ψυχιάνα, που στο μεταξύ είχε ξεχωρίσει τον πύργο, έμεινε για πολλή ώρα βουβή κι' ακίνητη.

Και τότε η Πεπίτα της είπε παραπονεμένα:

— Έχει μέσα είναι, καλή μου, το μυστικό που τρώει τη ψυχή μου και τα νεύρα μου!

Κι' η βασιλοπούλα για να ξελαφρώσει τον πατέρα της διηγήθηκε την ιστορία του πατέρα της, όπως ακριβώς την είχε ακούσει από τον ίδιο.

«Ο βασιλιάς, όταν ήταν νέος βγήκε έξω στο δάσος για να κυνηγήσει. Έκει συνάντησε μια γριή, που ήταν καμπούρα, κουστή και κακοκομμένη.

«Μόλις την είδε, δεν μπόρεσε να μη γελάσει κι' άρχισε να την περιπαίζει. Τη στιγμή όμως που έφτανε από κοντά της, την άκουσε να πει: «Στη ζωή σου ν' αποκτήσεις παιδιά, αλλά να μη τα χαρίσεις! Πέρασαν λίγα χρόνια κι' ο βασιλιάς παντρεύτηκε κι' αποκτήθηκε δυο αγόρια. Και μια μέρα ο μαύρος καβαλάρης κι' αφέντης του δάσους, καθάλας στο φτερωτό του αλόγο, έφτασε στη χώρα του βασιλιά.

«Έκει δεν πρόφτασε κανείς να του κόψει το δρόμο. Μπήκε στο παλάτι του, κι' άρπάξαντας τα δυο αδέρφια αγοράκια, τα σέδεσεν ναζέ: «Για να μάθεις άλλη φορά, α' σέδεσεν ναζέ: «Για να μάθεις τους γονείς και τις καλές σκεπές! Και πήρε τα παιδιά και τα φέρει στον πύργο του, χωρίς να τον πάρει κανείς άλλος είδησι στο παλάτι.

«Ο βασιλιάς, άμα μαθεύτηκε ο χαμός των παιδιών του, προσκάλεσε όλους τους σοφούς της χώρας του κι' έταξε τους μισούς του θησαυρούς σ' όποιον μπόρεση να του πει ποιος καβαλάρης σ' άφέντης του δάσους, καθάλας στο φτερωτό του αλόγο, έφτασε στη χώρα του βασιλιά.

«Πήγε κι' αυτός σέρνοντας τα πόδια του, γιατί τα χρόνια τα πολλά που κουβαλούσε στη

ράχη του, τον είχαν κουράσει. Κι' όταν άκουσε με μεγάλη προσοχή το βασιλιά, σκέφτηκε σ' αμέτρητες και σε λίγο του αποκρίθηκε: «'Αφέντη βασιλιά μου, τα παιδιά σου τα έχει φυλακισμένα στον πύργο του, ο μαύρος καβαλάρης με το φτερωτό αλόγο. 'Ο,τι κι' αν κάνεις δε μπορείς να τα γλυτώσεις, όσο είσαι ζωντανός, γιατί σε βαραίνει η κατάρτα μιας γριής. Και το παιδί που θα γεννηθεί τώρα η βασιλίσσα, είτε άρσενικό είτε θηλυκό, ή ίδια πάλι τύχη το περιμένει!...»

«Ο βασιλιάς, όταν άκουσε τα λόγια αυτά ταράχτηκε κι' άρχισε να κλαίει. Φοβόταν μή χάσει και το τρίτο του παιδί. Και το παιδί εκείνο που γεννήθηκε είμαι εγώ. Γι' αυτό και μ' έκλεισε στον πύργο αυτό και μ' έμεινε στείχον στα χέρια σου...

«'Ο γέρο-σοφός ληστής τότε το βασιλιά του έειπε: «'Αν θέλεις ν' άκούσεις τη συμβουλή μου, τα παιδιά σου θα σωθούν!...» Ο βασιλιάς του υποσχέθηκε πως θα έκανε ό,τι εκείνος ήθελε. Και σε λίγο ο σοφός του έειπε: «'Όταν έσθ, αφέντη βασιλιά μου, κατάλαβες ότι πλησιάζει το τέλος σου, στείλε το γράμμα μου αυτό να το διαβάσει η θυγατέρα σου. 'Αν κάνει ό,τι της γράφω μέσα, θα σώσει και τη δική της ζωή και τη ζωή των αδελφών της».

Έδω τελείωσε η Πεπίτα την ιστορία που της διηγήθηκε ο πατέρας της.

Κι' ένα μεσημέρι η βασιλοπούλα δέχτηκε στον πύργο της έναν άνθρωπο, που 'δινοντας της ένα γράμμα, της ανάγγειλε το θάνατο του βασιλιά.

Η Πεπίτα, μόλις άπώσισε το γράμμα που της είχαν φέρει, φώναξε την ψυχιάνα της και της έειπε:

— Καλή μου, έχασα τον πατέρα μου. Βοήθησε με τώρα να σώσω τα φυλακισμένα αδελφία μου!

Και την ίδια νύχτα, πριν ακόμα ξυπνήσουν τα πουλιά, η Πεπίτα λύνοντας τα μαύρα της μαλλιά και κρατώντας μίαν αναμμένη λαμπάδα, έτρεξε για τον πύργο του μαύρου καβαλάρη.

Την ίδια στιγμή, πετούσε, ανάμεσα στα σύννεφα, κι' η ψυχή του βασιλιά, για ν' αποχωρήσει τα παιδιά του, που δεν τα χάρηκε όσο ήταν ζωντανά.

Η βασιλοπούλα, μπαίνοντας σαν σίφουνας στον πύργο, άρπαξε το σπαθί του μαύρου καβαλάρη, που κρεμόταν πάνω απ' το κεφάλι του κι' έκανε μ' αυτό και με τη λαμπάδα της το σημείο του σπαιρού. Την ίδια στιγμή η δύναμη του μαύρου καβαλάρη τσάκισε. Κι' η ναμ του μαύρου καβαλάρη τσάκισε. Κι' η ναμ του μαύρου καβαλάρη τσάκισε. Κι' η ναμ του μαύρου καβαλάρη τσάκισε.

«Έτσι η άδεια βασιλοπούλα, χωρίς στις συμβουλές του σοφού έρημη κατάφερε να

ΤΟ ΠΟΙΗΜΑΤΑΚΙ ΣΑΣ

Λουλούδι

Μικρό λουλούδι είχε φυτρώσει μέσ' στον αγρό χωρίς κανένας να το ρυτίξει ούτε λίγο νερό. Χωρίς το χώμα να του σκαλίσουν ποτέ κανείς, χωρίς με βλέμμα να το τιμήσει ο περαστής. Μα εκείνο τρέφει και μεγαλώνει στην ξερή γη μολιάζει μ' εκείνους που η τύχη μόνη τους βοηθεί.

ΜΗΤΣΑ ΠΑΠΑΓΕΩΡΓΙΟΥ

σώση τ' αδελφία της και τον εαυτό της και να γυρίσει μαζί τους στο παλάτι του βασιλιά πατέρα της. 'Έτσι τα τρία αδελφία έζησαν αγαπημένα κι' ευτυχισμένα σ' όλη τους τη ζωή.

Η ΓΙΑΓΙΑ ΣΑΣ

Η ΙΣΤΟΡΙΟΥΛΑ ΣΑΣ

Με το δίκιο της

Η Μαιρούλα ρωτάει μια μέρα την μητέρα της:

— Όταν θα πεθάνω, μαμά, θα πάω στον Παράδεισο;

— Ναι, χρυσό μου, αποκρίνεται εκείνη.

— Κι' όταν πεθάνω το καναρίνι μας θα πάει κι' αυτό στον Παράδεισο; ξαναρωτά η Μαιρούλα.

— Νομίζω ναι, κάνει η μητέρα της. Μα της Μαιρούλας οι απαντήσεις δεν σταματούν ως εδώ. Θέλει να πληροφορηθεί για το που θα πάνε μετά θάνατον οι ψυχές της γάτας, των σκυλιών, του κουνελιού κι' ένα σωρό άλλων ζώων. Τέλος εσυχεται και η σειρά της αγελάδας, αλλά στο μεταξύ η μητέρα της έχει έκνευρηστί πιά και της λέει για να δώσει ένα τέλος:

— Όχι, η αγελάδα δε θα πάει στον Παράδεισο!

Η Μαιρούλα εαφνικά βυθίζεται σε βαθεία συλλογή κι' ύστερ' από λίγο ρωτά πάλι τη μητέρα της:

— Δηλαδή, μαμά, όταν θα θέλω γάλα, θα πρέπει να πηγαίνω στην Κόλαση;...

ΜΙΚΥ-ΜΑΟΥΣ

Χιονόμωρ

Ο μπαμπάς του Τοτού διαβάζει το γράμμα της γιαγιάς του, που τελειώνει ως εξής: «Φίλω όλους και χωριστά τον Τοτό γλυκά».

Κι' ο Τοτός, που δεν άκουσε ποτέ την τελευταία λέξη φωνάζει:

— Ποι είναι τα γλυκά, μπαμπά, που στέλνει η γιαγιά;

Η μητέρα: Σάκης, πήγαινε στο μπακάλη και πάρε μισή όκα ρύζι για το πιλάφι.

Ο Σάκης φεύγει και γυρίζει σε λίγο με εκατό δράμια ρύζι, γιατί στο δρόμο έχασε τα μισά λεφτά.

Η μητέρα: Δε πειράζει, μαμά. Κάνουμε σήμερα σούπα και την Κυριακή παίρνουμε μισή όκα για πιλάφι...

Η μαμά του Τάκη τον βρίσκει να τρώει το γλυκό από το βάθος και του λέει ασηπρά:

— Στάσου να σου δείξω εγώ, για να μάθεις να τρώς το γλυκό!...

Κι' ο Τάκης:

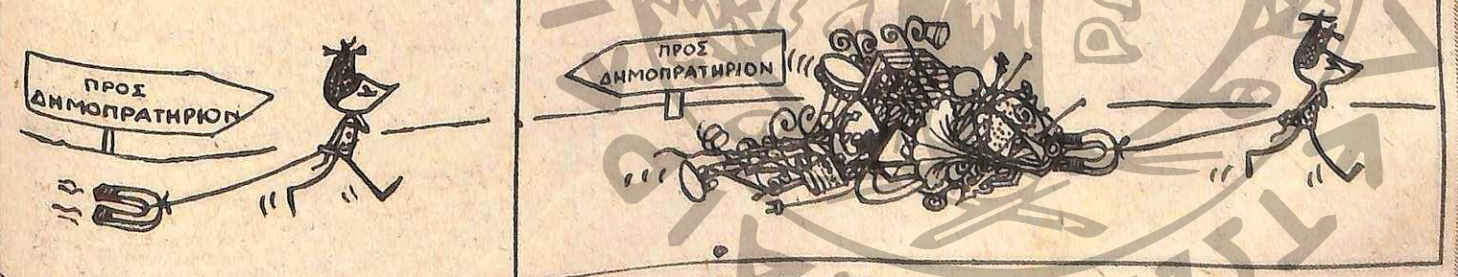
— Μπα! Μην ανησυχείς, μαμά, γιατί έμαθα τώρα πως το τρώνε...

— Γιαννάκη, αν φας όλα τα σοκολατάκια θ' αρρωστήσεις.

— Μα αξίζει τον κόπο, μαμά!

— Γιατί, Κική, δεν παίζεις με το όραίο σπιτάκι για την κούκλα σου, που σου χάρισε ο θείος την περασμένη βδομάδα;

— Το νοίκιασα, μαμά, σε μια φίλενά μου, για ένα πενήνταράκι την ημέρα!

Η ΖΩΓ'ΤΣΑ, Ο ΜΑΓΗΝΤΗΣ ΚΑΙ ΤΑ ΠΑΛΙΟΣΙΔΕΡΑ

1) Μία χαριτωμένη τόκα από μουσλίνα μπουγκουέ, γαρνιρισμένη με μινόζα, 2) Καντιέ από δίκρωμη παγίσσον, γαρνιρισμένη με ντραπαριστή μουσλίνα, 3) Κλοσάκι από παναμά μ' ένα βελούδινο φάγκο πίσω.

ποσότητα πολύ άφθονή! Άφιστε λοιπόν τις... άθλιες επιδείξεις σας! Ένα δικοπο τεσκούρι κρέμεται πάνω απ' το κεφάλι σας, όπως του άρχαίου Δαμοκλή!

—Έκείνο ήταν σπαθί, διάρωσε ο Μπύρκε.

Κύτταζε το χέρι του και λύγιζε ένα-ένα τα δαχτυλά του. Είχαν μουδιάσει και άνασθητή-σαι απ' το χτύπημα, δεν είχε όμως σπάσει τίποτα.

—Ένώ τόνιζε, κύτταζε ψυχρά το Φήνευ.

—Και το τεσκούρι που λέτε, δεν είναι πιά δικόπο, συμπλήρωσε.

Ο Φήνευ πλατάγισε τη γλώσσα του.

—Διάβολο! είπε. Τώρα καταλαβαίνω γιατί μου κάνετε σήμερα το ζόρικο!... Καταλάβατε λοιπόν επιτέλους πώς δε σκοτώσατε τον Πορτίλο!

Ο Μπύρκε τον κύτταζε, σατισμένος. Ύστερα άνασθησε τους ώμους του, γύρισε προς τα εμπρός κι άναψε τη μηχανή του αυτοκινήτου.

Άναρωτήθηκε μία στιγμή πώς

είχε μάθει την άλήθεια ο Φήνευ. Μά εκείνος εξακολούθησε να παριστάνει το μυστηριώδη και τον παντογνώστη...

—Καταλαβαίνω, είπε στο τέλος ο Μπύρκε. Τον είδατε χτές τη νύχτα, τον Πορτίλο.

—Όχι, άπάντησε ήσυχα ο άλλος. Το είχα μαντέψει έδώ και τρεις μέρες.

Τ' αυτοκίνητο ξεκίνησε. Ο Μπύρκε προσπάθησε να κρατήσει ένα τόνο ήρεμο:

—Δε σας συνέφερε ώστόσο να μάθω την άλήθεια. Προτιμούσατε να με βλέπετε να ιδρώνω από άγνία για ένα φανταστικό φένο.

—Καλά το καταλάβατε, άπάντησε ο Φήνευ. Ή άγνία σας μου ήταν χρήσιμη... Άλλωστε, δεν πιστεύω να υποφέρατε τόσο πολύ, όπως λέτε, άλλοιώς θα δούλευε καλλίτερα το μυαλό σας.

Άκολουθούσαν την Άθενίνα Ρεφόρμα. Ο Φήνευ άναστέναζε και πρόσθεσε:

—Τί ήλιθιος που φανήκατε, Μπύρκε! Άκούς εκεί να πάρετε εκείνο το γουρούνι, το Ντέβιντ, για άστυνόμο, έστω και Μεξι-

κανό!... ενώ ήταν τόσο εύκολο να εξακριβώσετε την άλήθεια! Υπάρχουν τεχνίτες που αγαπάνε τα εργαλεία τους, να με πάρετε ο διάβολος όμως αν νοιώθω την παραμικρή συμπάθεια για σας!

—Γι' αυτό προτιμήσατε να με βλέπετε να βασανίζομαι...

—Άφιστε με στο τελωνείο, είπε ήσυχα ο Φήνευ. Καλύτερα να μη σας δούνε μαζί γύρω απ' τη «Μουχέρ Ρομπάντα».

—Κάθαρμα! μουμούρισε ο Μπύρκε.

—Μου έχουνε πη κι' άλλοι κάτι τέτοια κοσμητικά επίθετα. Μά εγώ δε δίνω πεντάρα... Θέλω να μάθω τώρα σε ποιο σημείο έχετε φτάσει.

—Θα πιάσω τον «Ένα».

—Παρακάτω... είπε λακωνικά ο Φήνευ.

Ώστόσο, ο τόνος της φωνής του έδειχνε την άνυπομονή του.

Ο Μπύρκε γύρισε μία στιγμή, τον κύτταζε και χαμογέλασε.

—Αυτό μόνο χρειάζεστε να μάθετε, είπε. Θα τον πιάσω και θα σας τον παραδώσω. Θα το κά-

νω όμως μόνο για ατομική μου ευχαρίστηση. Όχι για σας, ούτε για κανένα άλλο λόγο!

»Άλλαξαν τα πράγματα, Φήνευ. Μπορείτε ν' άφιστε τώρα κατά μέρος το μασιγιό σας και το τεσκούρι σας... Τώρα, κι' αν θέλατε ακόμα να μ' έμποδίσετε να τον πιάσω, δε θ' μπορούσατε!

Δεν ήταν ψευτοπαλληκαρισμός, αυτός. Ο Μπύρκε πίστευε απόλυτα, ότι έλεγε.

Ο Φήνευ σάπασε λίγο, κι' ύστερα είπε σαρκαστικά:

—Πολύ άλλοιότικο σας βλέπω σήμερα. Θάβαλε, φαίνεται, το δαχτυλάκι της ή σενορίτα Λιζάμα...

Σας συνιστώ να μην ξαναμιλήσετε γι' αυτήν! Δε θέλω να μου πείτε τίποτα. Ξέρω για τη μορφήν. Τα ξέρω όλα...

—Ακόμα και για τον άλλο φίλο της;

Ο Μπύρκε φρενάρισε και σταμάτησε, στην άκρη σχεδόν της Άθενίνα Ρεφόρμα. Γύρισε μία φορά ακόμα κι' άγριοκύτταζε τον άνθρωπο εκείνο με τη στεγνή ψυχή, που ήξερε τόσο καλά να σπέρνουν την άμφιβολία.

—Μα νόμιζα πως το ξέρατε, πρόσθεσε ο Φήνευ. Άφου είχατε τόση οικειότητα με τη μικρή...

Έννοώ εκείνον που την επισκέφτηκε χτές το βράδυ, πριν από σας!

—Δεν ήταν στο σπίτι της χτές το βράδυ.

—Άλήθεια; Πιστεύετε πως το σκοτάδι σημαίνει πάντα ότι δεν υπάρχει κανείς σ' ένα σπίτι;...

Εγώ είχα την έντονη πώς τα πιο εύχρηστα πράγματα συμβαίνουν γενικά στα σκοτεινά!

Ίσως όμως έσείς να ξέρετε καλύτερα από μένα...

Ο Μπύρκε έμενε φαινομενικά άπαθής. Έπαιζε τα δαχτυλά του, για να βεβαιωθεί πώς είχαν ξαναβρή την κανονική λειτουργία τους.

—Εξακολουθήστε, είπε σιγανά.

—Α, σας ενδιαφέρει ή ιστορία μου;... Δεν τον είδα καλά, αυτόν τον άνθρωπο. Γλυστρούσε, κολλήτα στους τοίχους, σαν συνωμότης... ή σαν έρωτευμένος!

Είχε το δικό του κλειδί, τόσο για την καγκελόπορτα, όσο και για την πόρτα του σπιτιού. Μπήκε απ' το πίσω μέρος. Έμεινε κάμποσο, κι' ύστερα ξαναφύγε, πριν φτάσει σεις.

—Ωραία ή ιστορία σας.

—Αυτό φρονώ κι' εγώ.

—Μόνο που λέτε ψέμματα.

—Νόμιζα ότι ξέρατε τουλάχιστον με ποιόν τη μοιραζόσαστε, τη μικρή, είπε ήσυχα ο Φήνευ. Ήθελα να μάθω κι' εγώ τ' όνομά του, έτσι από περιέργεια...

Είδα μονάχα πώς είναι ψηλός, στο μπόι μου περίπου. Φορούσε μία μακρεία γκαμπαρτίνια κι' ένα πλατύγυρο καπέλλο, χωμένο ως τα μάτια του.

Η ζήλεια, που ένοιωσε για μία στιγμή ο Μπύρκε, έγινε άμέσως άγνία! Ή περιγραφή εκείνη άντιστοιχούσε στον άνθρωπο που είχε συναντήσει στο δρομάκι, πίσω απ' τη «Μουχέρ Ρομπάντα»!

Ήταν ο «Ένας»! Ο «Ένας» είχε επισκεφτεί κρυφά τη Σοκόρα!...

Κούνησε το κεφάλι του με θυμό. Όχι, ή Σοκόρα ήταν άθασ! Μπορούσε να βάλει το χέρι του στη φωτιά γι' αυτήν... Ήταν άθασ, παρ' όλη τη μορφήν, παρ' όλο τον τρόπο της γνωριμίας τους, παρ' όλο το σήμα που είχε χάσει, παρ' όλες τις μοχθηρές κακολογίες του Φήνευ!

Καταλάβαινε τώρα ο Μπύρκε ποιος ήταν ο άπώτερος σκοπός του Φήνευ: Προσπαθούσε να τα-

πεινώσει τους άλλους, για να ευχαρίστησει... Όχι για σας, ούτε για κανένα άλλο λόγο!

»Άλλαξαν τα πράγματα, Φήνευ. Μπορείτε ν' άφιστε τώρα κατά μέρος το μασιγιό σας και το τεσκούρι σας... Τώρα, κι' αν θέλατε ακόμα να μ' έμποδίσετε να τον πιάσω, δε θ' μπορούσατε!

Δεν ήταν ψευτοπαλληκαρισμός, αυτός. Ο Μπύρκε πίστευε απόλυτα, ότι έλεγε.

Ο Φήνευ σάπασε λίγο, κι' ύστερα είπε σαρκαστικά:

—Πολύ άλλοιότικο σας βλέπω σήμερα. Θάβαλε, φαίνεται, το δαχτυλάκι της ή σενορίτα Λιζάμα...

Σας συνιστώ να μην ξαναμιλήσετε γι' αυτήν! Δε θέλω να μου πείτε τίποτα. Ξέρω για τη μορφήν. Τα ξέρω όλα...

—Ακόμα και για τον άλλο φίλο της;

Ο Μπύρκε φρενάρισε και σταμάτησε, στην άκρη σχεδόν της Άθενίνα Ρεφόρμα. Γύρισε μία φορά ακόμα κι' άγριοκύτταζε τον άνθρωπο εκείνο με τη στεγνή ψυχή, που ήξερε τόσο καλά να σπέρνουν την άμφιβολία.

—Μα νόμιζα πως το ξέρατε, πρόσθεσε ο Φήνευ. Άφου είχατε τόση οικειότητα με τη μικρή...

Έννοώ εκείνον που την επισκέφτηκε χτές το βράδυ, πριν από σας!

—Δεν ήταν στο σπίτι της χτές το βράδυ.

—Άλήθεια; Πιστεύετε πως το σκοτάδι σημαίνει πάντα ότι δεν υπάρχει κανείς σ' ένα σπίτι;...

Εγώ είχα την έντονη πώς τα πιο εύχρηστα πράγματα συμβαίνουν γενικά στα σκοτεινά!

Ίσως όμως έσείς να ξέρετε καλύτερα από μένα...

Ο Μπύρκε έμενε φαινομενικά άπαθής. Έπαιζε τα δαχτυλά του, για να βεβαιωθεί πώς είχαν ξαναβρή την κανονική λειτουργία τους.

—Εξακολουθήστε, είπε σιγανά.

—Α, σας ενδιαφέρει ή ιστορία μου;... Δεν τον είδα καλά, αυτόν τον άνθρωπο. Γλυστρούσε, κολλήτα στους τοίχους, σαν συνωμότης... ή σαν έρωτευμένος!

Είχε το δικό του κλειδί, τόσο για την καγκελόπορτα, όσο και για την πόρτα του σπιτιού. Μπήκε απ' το πίσω μέρος. Έμεινε κάμποσο, κι' ύστερα ξαναφύγε, πριν φτάσει σεις.

—Ωραία ή ιστορία σας.

—Αυτό φρονώ κι' εγώ.

—Μόνο που λέτε ψέμματα.

—Νόμιζα ότι ξέρατε τουλάχιστον με ποιόν τη μοιραζόσαστε, τη μικρή, είπε ήσυχα ο Φήνευ. Ήθελα να μάθω κι' εγώ τ' όνομά του, έτσι από περιέργεια...

Είδα μονάχα πώς είναι ψηλός, στο μπόι μου περίπου. Φορούσε μία μακρεία γκαμπαρτίνια κι' ένα πλατύγυρο καπέλλο, χωμένο ως τα μάτια του.

Η ζήλεια, που ένοιωσε για μία στιγμή ο Μπύρκε, έγινε άμέσως άγνία! Ή περιγραφή εκείνη άντιστοιχούσε στον άνθρωπο που είχε συναντήσει στο δρομάκι, πίσω απ' τη «Μουχέρ Ρομπάντα»!

Ήταν ο «Ένας»! Ο «Ένας» είχε επισκεφτεί κρυφά τη Σοκόρα!...

Κούνησε το κεφάλι του με θυμό. Όχι, ή Σοκόρα ήταν άθασ! Μπορούσε να βάλει το χέρι του στη φωτιά γι' αυτήν... Ήταν άθασ, παρ' όλη τη μορφήν, παρ' όλο τον τρόπο της γνωριμίας τους, παρ' όλο το σήμα που είχε χάσει, παρ' όλες τις μοχθηρές κακολογίες του Φήνευ!

Καταλάβαινε τώρα ο Μπύρκε ποιος ήταν ο άπώτερος σκοπός του Φήνευ: Προσπαθούσε να τα-

πεινώσει τους άλλους, για να ευχαρίστησει... Όχι για σας, ούτε για κανένα άλλο λόγο!

»Άλλαξαν τα πράγματα, Φήνευ. Μπορείτε ν' άφιστε τώρα κατά μέρος το μασιγιό σας και το τεσκούρι σας... Τώρα, κι' αν θέλατε ακόμα να μ' έμποδίσετε να τον πιάσω, δε θ' μπορούσατε!

Δεν ήταν ψευτοπαλληκαρισμός, αυτός. Ο Μπύρκε πίστευε απόλυτα, ότι έλεγε.

Ο Φήνευ σάπασε λίγο, κι' ύστερα είπε σαρκαστικά:

—Πολύ άλλοιότικο σας βλέπω σήμερα. Θάβαλε, φαίνεται, το δαχτυλάκι της ή σενορίτα Λιζάμα...

Σας συνιστώ να μην ξαναμιλήσετε γι' αυτήν! Δε θέλω να μου πείτε τίποτα. Ξέρω για τη μορφήν. Τα ξέρω όλα...

—Ακόμα και για τον άλλο φίλο της;

Ο Μπύρκε φρενάρισε και σταμάτησε, στην άκρη σχεδόν της Άθενίνα Ρεφόρμα. Γύρισε μία φορά ακόμα κι' άγριοκύτταζε τον άνθρωπο εκείνο με τη στεγνή ψυχή, που ήξερε τόσο καλά να σπέρνουν την άμφιβολία.

—Μα νόμιζα πως το ξέρατε, πρόσθεσε ο Φήνευ. Άφου είχατε τόση οικειότητα με τη μικρή...

Έννοώ εκείνον που την επισκέφτηκε χτές το βράδυ, πριν από σας!

—Δεν ήταν στο σπίτι της χτές το βράδυ.

—Άλήθεια; Πιστεύετε πως το σκοτάδι σημαίνει πάντα ότι δεν υπάρχει κανείς σ' ένα σπίτι;...

Εγώ είχα την έντονη πώς τα πιο εύχρηστα πράγματα συμβαίνουν γενικά στα σκοτεινά!

Ίσως όμως έσείς να ξέρετε καλύτερα από μένα...

Ο Μπύρκε έμενε φαινομενικά άπαθής. Έπαιζε τα δαχτυλά του, για να βεβαιωθεί πώς είχαν ξαναβρή την κανονική λειτουργία τους.

—Εξακολουθήστε, είπε σιγανά.

—Α, σας ενδιαφέρει ή ιστορία μου;... Δεν τον είδα καλά, αυτόν τον άνθρωπο. Γλυστρούσε, κολλήτα στους τοίχους, σαν συνωμότης... ή σαν έρωτευμένος!

Είχε το δικό του κλειδί, τόσο για την καγκελόπορτα, όσο και για την πόρτα του σπιτιού. Μπήκε απ' το πίσω μέρος. Έμεινε κάμποσο, κι' ύστερα ξαναφύγε, πριν φτάσει σεις.

—Ωραία ή ιστορία σας.

—Αυτό φρονώ κι' εγώ.

—Μόνο που λέτε ψέμματα.

—Νόμιζα ότι ξέρατε τουλάχιστον με ποιόν τη μοιραζόσαστε, τη μικρή, είπε ήσυχα ο Φήνευ. Ήθελα να μάθω κι' εγώ τ' όνομά του, έτσι από περιέργεια...

Είδα μονάχα πώς είναι ψηλός, στο μπόι μου περίπου. Φορούσε μία μακρεία γκαμπαρτίνια κι' ένα πλατύγυρο καπέλλο, χωμένο ως τα μάτια του.

Η ζήλεια, που ένοιωσε για μία στιγμή ο Μπύρκε, έγινε άμέσως άγνία! Ή περιγραφή εκείνη άντιστοιχούσε στον άνθρωπο που είχε συναντήσει στο δρομάκι, πίσω απ' τη «Μουχέρ Ρομπάντα»!

Ήταν ο «Ένας»! Ο «Ένας» είχε επισκεφτεί κρυφά τη Σοκόρα!...

Κούνησε το κεφάλι του με θυμό. Όχι, ή Σοκόρα ήταν άθασ! Μπορούσε να βάλει το χέρι του στη φωτιά γι' αυτήν... Ήταν άθασ, παρ' όλη τη μορφήν, παρ' όλο τον τρόπο της γνωριμίας τους, παρ' όλο το σήμα που είχε χάσει, παρ' όλες τις μοχθηρές κακολογίες του Φήνευ!

Καταλάβαινε τώρα ο Μπύρκε ποιος ήταν ο άπώτερος σκοπός του Φήνευ: Προσπαθούσε να τα-

πεινώσει τους άλλους, για να ευχαρίστησει... Όχι για σας, ούτε για κανένα άλλο λόγο!

»Άλλαξαν τα πράγματα, Φήνευ. Μπορείτε ν' άφιστε τώρα κατά μέρος το μασιγιό σας και το τεσκούρι σας... Τώρα, κι' αν θέλατε ακόμα να μ' έμποδίσετε να τον πιάσω, δε θ' μπορούσατε!

Δεν ήταν ψευτοπαλληκαρισμός, αυτός. Ο Μπύρκε πίστευε απόλυτα, ότι έλεγε.

Ο Φήνευ σάπασε λίγο, κι' ύστερα είπε σαρκαστικά:

—Πολύ άλλοιότικο σας βλέπω σήμερα. Θάβαλε, φαίνεται, το δαχτυλάκι της ή σενορίτα Λιζάμα...

Σας συνιστώ να μην ξαναμιλήσετε γι' αυτήν! Δε θέλω να μου πείτε τίποτα. Ξέρω για τη μορφήν. Τα ξέρω όλα...

—Ακόμα και για τον άλλο φίλο της;

Ο Μπύρκε φρενάρισε και σταμάτησε, στην άκρη σχεδόν της Άθενίνα Ρεφόρμα. Γύρισε μία φορά ακόμα κι' άγριοκύτταζε τον άνθρωπο εκείνο με τη στεγνή ψυχή, που ήξερε τόσο καλά να σπέρνουν την άμφιβολία.

—Μα νόμιζα πως το ξέρατε, πρόσθεσε ο Φήνευ. Άφου είχατε τόση οικειότητα με τη μικρή...

Έννοώ εκείνον που την επισκέφτηκε χτές το βράδυ, πριν από σας!

—Δεν ήταν στο σπίτι της χτές το βράδυ.

—Άλήθεια; Πιστεύετε πως το σκοτάδι σημαίνει πάντα ότι δεν υπάρχει κανείς σ' ένα σπίτι;...

Εγώ είχα την έντονη πώς τα πιο εύχρηστα πράγματα συμβαίνουν γενικά στα σκοτεινά!

Ίσως όμως έσείς να ξέρετε καλύτερα από μένα...

Ο Μπύρκε έμενε φαινομενικά άπαθής. Έπαιζε τα δαχτυλά του, για να βεβαιωθεί πώς είχαν ξαναβρή την κανονική λειτουργία τους.

—Εξακολουθήστε, είπε σιγανά.

—Α, σας ενδιαφέρει ή ιστορία μου;... Δεν τον είδα καλά, αυτόν τον άνθρωπο. Γλυστρούσε, κολλήτα στους τοίχους, σαν συνωμότης... ή σαν έρωτευμένος!

Είχε το δικό του κλειδί, τόσο για την καγκελόπορτα, όσο και για την πόρτα του σπιτιού. Μπήκε απ' το πίσω μέρος. Έμεινε κάμποσο, κι' ύστερα ξαναφύγε, πριν φτάσει σεις.

—Ωραία ή ιστορία σας.

—Αυτό φρονώ κι' εγώ.

—Μόνο που λέτε ψέμματα.

—Νόμιζα ότι ξέρατε τουλάχιστον με ποιόν τη μοιραζόσαστε, τη μικρή, είπε ήσυχα ο Φήνευ. Ήθελα να μάθω κι' εγώ τ' όνομά του, έτσι από περιέργεια...

Είδα μονάχα πώς είναι ψηλός, στο μπόι μου περίπου. Φορούσε μία μακρεία γκαμπαρτίνια κι' ένα πλατύγυρο καπέλλο, χωμένο ως τα μάτια του.

Η ζήλεια, που ένοιωσε για μία στιγμή ο Μπύρκε, έγινε άμέσως άγνία! Ή περιγραφή εκείνη άντιστοιχούσε στον άνθρωπο που είχε συναντήσει στο δρομάκι, πίσω απ' τη «Μουχέρ Ρομπάντα»!

Ήταν ο «Ένας»! Ο «Ένας» είχε επισκεφτεί κρυφά τη Σοκόρα!...

Κούνησε το κεφάλι του με θυμό. Όχι, ή Σοκόρα ήταν άθασ! Μπορούσε να βάλει το χέρι του στη φωτιά γι' αυτήν... Ήταν άθασ, παρ' όλη τη μορφήν, παρ' όλο τον τρόπο της γνωριμίας τους, παρ' όλο το σήμα που είχε χάσει, παρ' όλες τις μοχθηρές κακολογίες του Φήνευ!

Καταλάβαινε τώρα ο Μπύρκε ποιος ήταν ο άπώτερος σκοπός του Φήνευ: Προσπαθούσε να τα-

πεινώσει τους άλλους, για να ευχαρίστησει... Όχι για σας, ούτε για κανένα άλλο λόγο!

»Άλλαξαν τα πράγματα, Φήνευ. Μπορείτε ν' άφιστε τώρα κατά μέρος το μασιγιό σας και το τεσκούρι σας... Τώρα, κι' αν θέλατε ακόμα να μ' έμποδίσετε να τον πιάσω, δε θ' μπορούσατε!

Δεν ήταν ψευτοπαλληκαρισμός, αυτός. Ο Μπύρκε πίστευε απόλυτα, ότι έλεγε.

Ο Φήνευ σάπασε λίγο, κι' ύστερα είπε σαρκαστικά:

—Πολύ άλλοιότικο σας βλέπω σήμερα. Θάβαλε, φαίνεται, το δαχτυλάκι της ή σενορίτα Λιζάμα...

Σας συνιστώ να μην ξαναμιλήσετε γι' αυτήν! Δε θέλω να μου πείτε τίποτα. Ξέρω για τη μορφήν. Τα ξέρω όλα...

—Ακόμα και για τον άλλο φίλο της;

Ο Μπύρκε φρενάρισε και σταμάτησε, στην άκρη σχεδόν της Άθενίνα Ρεφόρμα. Γύρισε μία φορά ακόμα κι' άγριοκύτταζε τον άνθρωπο εκείνο με τη στεγνή ψυχή, που ήξερε τόσο καλά να σπέρνουν την άμφιβολία.

—Μα νόμιζα πως το ξέρατε, πρόσθεσε ο Φήνευ. Άφου είχατε τόση οικειότητα με τη μικρή...

Έννοώ εκείνον που την επισκέφτηκε χτές το βράδυ, πριν από σας!

—Δεν ήταν στο σπίτι της χτές το βράδυ.

—Άλήθεια; Πιστεύετε πως το σκοτάδι σημαίνει πάντα ότι δεν υπάρχει κανείς σ' ένα σπίτι;...

Εγώ είχα την έντονη πώς τα πιο εύχρηστα πράγματα συμβαίνουν γενικά στα σκοτεινά!

Ίσως όμως έσείς να ξέρετε καλύτερα από μένα...

Ο Μπύρκε έμενε φαινομενικά άπαθής. Έπαιζε τα δαχτυλά του, για να βεβαιωθεί πώς είχαν ξαναβρή την κανονική λειτουργία τους.

—Εξακολουθήστε, είπε σιγανά.

—Α, σας ενδιαφέρει ή ιστορία μου;... Δεν τον είδα καλά, αυτόν τον άνθρωπο. Γλυστρούσε, κολλήτα στους τοίχους, σαν συνωμότης... ή σαν έρωτευμένος!

Είχε το δικό του κλειδί, τόσο για την καγκελόπορτα, όσο και για την πόρτα του σπιτιού. Μπήκε απ' το πίσω μέρος. Έμεινε κάμποσο, κι' ύστερα ξαναφύγε, πριν φτάσει σεις.

—Ωραία ή ιστορία σας.

—Αυτό φρονώ κι' εγώ.

—Μόνο που λέτε ψέμματα.

—Νόμιζα ότι ξέρατε τουλάχιστον με ποιόν τη μοιραζόσαστε, τη μικρή, είπε ήσυχα ο Φήνευ. Ήθελα να μάθω κι' εγώ τ' όνομά του, έτσι από περιέργεια...

Είδα μονάχα πώς είναι ψηλός, στο μπόι μου περίπου. Φορούσε μία μακρεία γκαμπαρτίνια κι' ένα πλατύγυρο καπέλλο, χωμένο ως τα μάτια του.

Η ζήλεια, που ένοιωσε για μία στιγμή ο Μπύρκε, έγινε άμέσως άγνία! Ή περιγραφή εκείνη άντιστοιχούσε στον άνθρωπο που είχε συναντήσει στο δρομάκι, πίσω απ' τη «Μουχέρ Ρομπάντα»!

Ήταν ο «Ένας»! Ο «Ένας» είχε επισκεφτεί κρυφά τη Σοκόρα!...

Κούνησε το κεφάλι του με θυμό. Όχι, ή Σοκόρα ήταν άθασ! Μπορούσε να βάλει το χέρι του στη φωτιά γι' αυτήν... Ήταν άθασ, παρ' όλη τη μορφήν, παρ' όλο τον τρόπο της γνωριμίας τους, παρ' όλο το σήμα που είχε χάσει, παρ' όλες τις μοχθηρές κακολογίες του Φήνευ!

Καταλάβαινε τώρα ο Μπύρκε ποιος ήταν ο άπώτερος σκοπός του Φήνευ: Προσπαθούσε να τα-

πεινώσει τους άλλους, για να ευχαρίστησει... Όχι για σας, ούτε για κανένα άλλο λόγο!

»Άλλαξαν τα πράγματα, Φήνευ. Μπορείτε ν' άφιστε τώρα κατά μέρος το μασιγιό σας και το τεσκούρι σας... Τώρα, κι' αν θέλατε ακόμα να μ' έμποδίσετε να τον πιάσω, δε θ' μπορούσατε!

Δεν ήταν ψευτοπαλληκαρισμός, αυτός. Ο Μπύρκε πίστευε απόλυτα, ότι έλεγε.

Ο Φήνευ σάπασε λίγο, κι' ύστερα είπε σαρκαστικά:

—Πολύ άλλοιότικο σας βλέπω σήμερα. Θάβαλε, φαίνεται, το δαχτυλάκι της ή σενορίτα Λιζάμα...

Σας συνιστώ να μην ξαναμιλήσετε γι' αυτήν! Δε θέλω να μου πείτε τίποτα. Ξέρω για τη μορφήν. Τα ξέρω όλα...

—Ακόμα και για τον άλλο φίλο της;

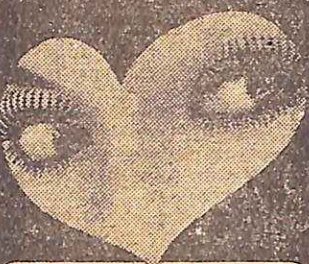

Η ΜΠΥΡΑ ΕΙΝΑΙ ΤΟ ΠΙΟ ΤΟΝΩΤΙΚΟ ΑΠ'ΟΛΑ ΤΑ ΠΟΤΑ

Οι έπίσημες αναλύσεις του Έπιστημονικού Ίνστιτούτου Διαιτητικής των Παρισίων άποδεικνύουν, ότι 1 κιλό μύρα (2 μπουκάλια) είναι:

	Πλούσιο σε φώσφορο όσο ένα ωραίο μπαρμπούνι	Μυϊκή δύναμις</
--	--	--------------------

Κάθε Γυναίκα...

...Μπορεί να αποκτήσει τα ωραιότερα λαμπερά μάτια του κόσμου.
Η "Αμερικανική" κρέμα «Σαμπρίνα» μεγαλώνει και δυναμώνει τις κοντές, σπασμένες και αδύνατες βλεφαρίδες. Οι βλεφαρίδες σας αποκτούν ζωτικότητα, ελαστικότητα και κάνουν τα μάτια σας να φαίνονται μεγαλύτερα και ωραιότερα, δίνοντας νέα λάμψη στην έκφραση των ματιών σας.

Στά Μαρσώλεϊα - Φαρμακεία
"SABRINA"

ΜΕ ΔΟΣΕΙΣ ΑΝΕΥ ΕΓΓΥΗΤΟΥ

Επιπλα σκυριανό βυζαντινά: σκυριανό χάλι 8 τεμάχ. 8 τεμάχ. 1.950. Βυζαντινά σαλόνια, 8 τεμάχ. 2.450 και 2.875, βυζαντινές τραπέζιες, 10 τεμάχ. 7.800. Βυζαντινές επιπλώσεις γραφείου, 6 τεμάχ. 6.475. Κολοκυνθούς 4 και γυνίο "Αγριαλάου" Κατεργασμένοι έξ. Ο μόνιστοι την όδον Πειραιώς τραμ 4, εις την 2αν στάση, παρά το Βρεφοκομειον. Τηλ. 54-737. ΑΛΕΞ. ΓΟΡΤΟΡΕΛΗΣ Στ 2 Σεφανάουλου.

Διατηρήστε την ομορφειά σας με **Stephens**

PERMANANT M. ΛΑΜΠΡΟΠΟΥΛΟΣ

Αν. Κωνσταντίνου 12
ΦΑΡΔΕΙΣ ΣΚΑΛΕΣ
ΚΟΜΠΡΕΣ ΜΙΟΥΚΛΕΣ
Ιδου το μυστικό μας
Τηλ. 53-100

ΜΕΝΤΙΟΥΜ Δάφνη

Βραβειών τηλεπαιχνιδιού μακράς διάρκειας, της "Εταιρείας Ψυχικών" "Ερευνών". Οδός Κωφίλης 34Β. Ώρα επίσκεψης 9-1 και 4-6½. Τηλ. 812-278.

Δ. ΔΙΑΜΑΝΤΟΠΟΥΛΟΣ

ΙΑΤΡΟΣ
ΜΑΙΕΥΤΗΡ-ΓΥΝΑΙΚΟΛΟΓΟΣ
ΔΕΧΕΤΑΙ 5-7
ΕΚΕΡΗ και ΓΑΝΙΑ ΚΑ-
ΥΑΡΗ - ΤΗΛΕΦ 612 006
ΑΘΗΝΑΙ

ΙΣΑΝ. Ε. ΚΑΡΠΟΥΖΕΛΗΣ

Μαιευτική - Χειρουργική
Γυναικολογικά
ΤΖΙΡΑΙΩΝ 2 (Γωνία Διον. Αρεο-
παγίτου 3) Στάσις Μακρομυϊνική.
Τηλ. 92-442 και 99-560

εκτός αν έχη άλληθινά να του πη
ένδιαφέροντα πράγματα.

Μην αμφισβητείτε πως θάναι
πολύ ενδιαφέροντα αυτά που θα
του πητε! Έμπρός, πάρτε τον
αριθμό του στο τηλέφωνο!

Ο Άντέλφι δίστασε λίγο. "Υ-
στερα άνοιξε το γραφείο του κι
έβγαλε από εκεί μέσα ένα τηλέφω-
νο. Σκούπισε την ιδρωμένη φα-
λάκρα του κι έπειτα ζήτησε απ'
το υπεραστικό κέντρο να τον συν-
δέσει με το Πάμ Σπρίνγκς.

Ένώ περίμενε να του δώσουν
γραμμή, ο Μπύρκε του εξήγουσε:
— Πέστε στο Μαγκόλνικ ότι
μπορώ να του παραδώσω τον «Ε-
να», τα κυριότερα μέλη της συμ-
μορίας του και το έργοστασιό του.

Ο Άντέλφι ήταν έτοιμος να
πη κάτι, στο μεταξύ όμως τον
συνδέσανε με το σπίτι του Μαγ-
κόλνικ. Άρχισε τότε τον άγωνα
με τους σωματοφύλακες και τους
γραμματείς του.

Ο Μπύρκε έβλεπε ν' αναβλύ-
ζουν χοντρές σταγόνες ιδρώτα
στο άτριχο και λείο κρανίο του,
και καταλάβαινε πως φοβόταν
πολύ τον άφεντικό του... Σίγου-
ρα, ο Μαγκόλνικ δε θάταν καθό-
λου βολικός τύπος!

Επιτέλους, ο Άντέλφι μπό-
ρεσε να του μιλήσει προσωπικά.
Του εξήγησε ποιος ήταν ο Μπύρ-
κε και την πρόταση που του ελ-
χε κάνει. Διατήρησε μιά φρόνι-
μη ουδετερότητα αποφεύγοντας
να εγκρίνη ή να απορροήση α-
υτή την πρόταση.

Άκουσε για λίγο την απάντη-
σι του Μαγκόλνικ. Ύστερα
στάθηκε στο Μπύρκε και του
είπε:

— Τ' άφεντικό θέλει να μάθ
τί ζητάτε σεις, για μερτικό σας.
Είχε προβλέψει αυτή την ερώ-
τησι ο Μπύρκε... Στην πραγμα-
τικότητα, εκείνο που ήθελε, ή-
ταν μόνο η προστασία... μιά δύ-
ναμι που θα μπορούσε να τη
χρησιμοποιήσει σε περίπτωση
προδοσίας. Μα ο Μαγκόλνικ δε
θα μπορούσε να καταλάβη αυτή
την απονή του. Προτίμησε λοι-
πόν ν' απαντήσει απλά:

— Θάθελα να διευθύνω εγώ ό-
λο το μεξικανικό κλάδο, κάτω ά-
πό τις διαταγές του άρχηγού,
βέβαια. Θα χρειαστώ ένα χημι-
κό. Τα υπόλοιπα μπορώ να τα
κανονίσω μόνος μου... Θα
παίρνω 10 τοίς 100 από τα άκα-
θάριστα κέρδη.

Ο Άντέλφι επανέλαβε στο
τηλέφωνο την απάντησί του, έ-
κουσε λίγο κι ύστερα είπε:

— Λέει πως είναι πάρα πολ-
λά. Θα σας δίνη 5 τοίς 100.
— Δέ γίνεται! Πέστε του να
σκεφτή πως ζητάω μόνο 10 τοίς
100 από κείνα που συνήθιζε να
παίρνη ο «Ένας». Θα του μει-
νουνε λοιπόν τα υπόλοιπα 90
τοίς 100. Πέστε του...

— Καλά, καλά! Σταθήτε μιά
στιγμή!

Ο Άντέλφι επανέλαβε πάλι
στο τηλέφωνο τις σκέψεις του
Μπύρκε, κάπως μετριασμένες.
Το παζάρεμα εξακολούθησε. Ο
Μπύρκε δισκοδάζε με την ψυχή
του, εφόσον έλλοστε τον ενδιέ-
φερε τόσο λίγο η τελική συμ-
φωνία. Ευχαριστίσταν που έκανε
τόν Άντέλφι να ιδρώνη από ά-
γωνία.

Τέλος, έγιναν δεκτοί οι όροι
του. Ήταν βέβαιος ώστόσο πως
ο Μαγκόλνικ δε σκόπευε να κρα-
τήσει το λόγο του. Θάβρισκε εύ-
κολα ανάμεσα στους ανθρώπους
του κάποιον άλλο, λιγώτερο α-
παιτητικό και πιο έμπιστο από
ένα άγνωστο σαν το Μπύρκε.

Μα κι ο Μπύρκε, απ' το δικό
του μέρος, δεν είχε σκοπό να
κρατήσει το λόγο του...

Η τηλεφωνική συνδιάλεξι κρά-

τησε μισή ώρα σχεδόν. Όταν ο
Άντέλφι κρέμασε επιτέλους τ' ά-
κουστικό, άρπαξε τη μπιτολίτα
με το κονιάκ και ήπιε μιά γερή
γουλιά. Σκούπισε το στόμα του
του, χαμογέλασε κι είπε στο
Μπύρκε:

— Βαλθήκατε, σώνει και καλά,
να μπώ σε δουλειά, άπόψε!

— Πίστευα πως σας άρεσε ή
δράσι. Άν γελάστηκα, δεν έχετε
παρά να μείνετε στο σπίτι σας.

— Θαρρώ, όπου και νάναι!

Ο Μπύρκε τούδωσε οδηγίες
και του εξήγησε ποιά δρόμο έ-
πρεπε να πάρη. Ο «Ένας» θά-
φτανε κατά τις 11. Έπρεπε να
βρίσκεται εκεί ο Άντέλφι λίγο
νωρίτερα.

Τ' άφεντικό στέλνει τέσσε-
ρες ανθρώπους του, είπε ο Άν-
τέλφι. Θάμαι εδώ σε λίγο. Λεω
να πάρουμε το δικό μου αυτοκί-
νητο...

— Προπάντων, τα μάτια σας
τέσσερα! Ο «Ένας» είναι ψη-
λός και πιό αδύνατος από μένα.
Φοράει μιά μακριά γκαμπαρντί-
να, ένα μαλακό καπέλλο χωμένο
ως τα μάτια και κοινά ματογυά-
λια. Όταν τον δήτε, μη βιαστή-
τε να του ρίξετε! Θέλω να τον
παραλάβω ζωντανό, για να του
αποσπάσω όσο το δυνατόν πε-
ρισσότερες πληροφορίες.

Ο Άντέλφι δεν απάντησε ά-
μέσως. Τα μάτια του λάμπανε ό-
μως και ψιθύρισε:
— Να δούμε αν θα τα κατα-
φέρουμε...

Ο Μπύρκε τον αποχαιρέτησε
κι έφυγε, δίχως άλλη λέξι.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΘ'

Σάββατο, 9 Ιουνίου, 10
το βράδυ.

Το άπόγεμα εκείνο του Σαββα-
του φάνηκε άτελείωτο στο Μπύρ-
κε. Όταν βράδυσε όμως, οι ά-
ρες άρχισαν να κυλάνε πιό γρή-
γορα, με την κίνησι των ξένων
που είχαν μαζευτή στο Μεξικάλι.

Πήγε στη δουλειά του, όπως
συνήθως. Περίμενε να φανή ή
Γκρέτχεν. Αυτή όμως δεν κατέδη-
κε απ' την κάμαρά της. Ο Μπύρ-
κε κατάλαβε πως τον άπόφευγε.
Είχε μαντέψει σωστά λοιπόν...

Κάθισε στο πιάνο κατά τις
10. Σε λίγα λεπτά, είδε το Ντέ-
βιντ να μπαίνει στο κέντρο, να
παίρνη ένα ποτό στο πόδι και
να ξαναφεύγη άμέσως.

Συντόμεψε τότε το παίξιμό

του, σηκώθηκε, προχώρησε μ
διαφορά ύψος προς το μπάρ και
βγήκε απ' την πόρτα του βάθους.

Ο Ντέβιντ τον περίμενε λίγο
μακρότερα, μέσα σ' ένα αυτοκί-
νητο — τη μεγάλη και παλιά
Καντιλάκ του Φράνκ Πορτίλο. Ο
Μπύρκε ανέβηκε και κάθισε δί-
πλα του. Ήμειναν κι οι δυο για
μιά στιγμή κυττάζοντας τους
τουρίστες που πλημμυρίζανε τα
πεζοδρόμια.

— Πάρτε αυτό εδώ... μουρού-
ρισε ο Ντέβιντ.

Κι ο Μπύρκε ένοιωσε κάτι βα-
ρύ να πέφτη πάνω στα γόνατά
του: ένα ρεβόλβερ των 45. Τού-
δωσε μιά ματιά, το ψαχούλεψε
και το πέρασε ύστερα στη ζώ-
νη του. Η έπαφή του ήταν δυσά-
ρεστη, αλλά καθυσχαστική.

Ο Ντέβιντ έβγαλε μπροστά.

— Φαντάζομαι να ξέρετε να
μεταχειριστήτε όπλο, είπε.

— Τα καταφέρνω πάντως.

— Μόρεσα να δανειστώ αυτά
τα δυο μεγάλα πιστόλια. Έχω
τάσρα εδώ ένα καλό φίλο...

Χτύπησε το άριστερό μέρος
του στήθους του, γέλασε και
πρόσθεσε:
— Δίχως να λογαριάσουμε κι
άλλον ένα φίλο, για τη μάχη από
κοντά!

Ήθελε να πη πως κρατούσε
πάνω του κι ένα μαχαίρι. Ο
Μπύρκε ευχαριστήθηκε που τό-
μαθε.

Άφου διασχίσανε την πόλι, ά-
κολούθησαν την "Αβενίντα Ρε-
φόρμα. Πέρασαν μπροστά απ' το
σπίτι της Σοκόρα, το Κυβερνείο,
το ποδοσφαιρικό γήπεδο.

Ο Μεξικανός δεν πρόφερε λέ-
ξι, φαινόμεν όμως εξαιρετικά
καλόκεφος. Σιγοσφύριζε ένα
ταγκό.

Μιά παράξενη συναδελφωσύνη
βασίλευε μέσα στ' αυτοκίνητο
που έτρεχε όλοταχώς, μιά κοινή
ανυπομονησία για δράσι...

Στο μεγάλο δρόμο Τζούστο
Σιέρσ, ο Ντέβιντ πάτησε ως κά-
τω το γκάσι. Προσπεράσανε τ'
αεροδρόμιο και το νεκροταφείο.

Ύστερα βρέθηκαν στη σκοτεινή
έξοχη. Η πόλι δεν ήταν πιά πα-
ρά ένα διάχυτο φώς που άπομα-
κρυνότανε πίσω τους.

Τ' άστρα λάμπανε σ' ένα ού-
ρανό χωρίς φεγγάρι.

— Κοντεύουμε... μουρμούρισε
ο Ντέβιντ.

Φρενάρισε άπότομα και πήρε
ένα πλαϊνό δρόμο. Οι προβολές

του αυτοκινήτου φωτίσανε για
μιά στιγμή το σκουριασμένο
σκελετό ενός τρακτέρ, πεσμένου
σ' ένα χαντάκι. Δυο παράλληλα
αυλάκια από ρόδες έεκινούσαν απ'
αυτήν και χάνονταν μέσα στ'
γύρω ακαλλήρηγητα χωράφια. Ο
Ντέβιντ τ' άκούουθε.

Προχώρησαν μέσα στη στενή
κοίτη ενός ξεροποτάμου.

Το μέρος αυτό της έρημου κο-
δώναν από ένα σωρό μικρές χα-
ράδρες. Το έδαφος ήταν όλο κο-
κινόχωμα, ακατάλληλα για καλ-
λιέργεια, και για βοσκή ακόμα.

— Είναι μακριά ακόμα ή κα-
λύδια; ρώτησε ο Μπύρκε.

— Σχεδόν ένα τέταρτο απ' το
μεγάλο δρόμο.

Πραγματικά, σε λίγο βγήκαν
απ' τον ξεροποτάμο και βρέθηκαν
σ' ένα πλατώμα λίγο κατηφορι-
κό. Στο κέντρο του ύψωνότανε
μιά ξυλίνη καλύδια, ξεχαρβαλωμέ-
νη. Φαινότανε πως δεν είχε κα-
τοικήσει άνθρωπος εκεί μέσα, ά-
πο πολλόν καιρό.

— Το μέρος μου φαίνεται πε-
ρίφημο, μουρμούρισε ο Μπύρκε.

Ένα μουγκρητό του Ντέβιντ
έδειξε πως συμφωνούσε.

Τ' αυτοκίνητο σταμάτησε σ'
ένα πυκνό δασάκι που βρισκόταν
εντο πλάτωμα. Κατέβηκαν κι
οι δυο και προχώρησαν προς την
καλύδια, άνοιγοντας δρόμο ανά-
μεσα στους βάτους και τ' άγκά-
θια.

Ένα ηλεκτρικό φανάρι της
τσέπης άναψε ξαφνικά, μέσ' στο
σκοτάδι.

— Εσείς είσαστε; ρώτησε μιά
τρεμουλιαστή φωνή.

Ήταν περιττή ώστόσο ή ερώ-
τησι αυτή του Φράνκ Πορτίλο,
άφου τούς είχε δη πολύ καλά...

Τους περίμενε στην πόρτα της
καλύδιας και τούς έδωσε το χέ-
ρι. Ο Μπύρκε ένοιωσε να τρέμου-
νε τα δάχτυλά του.

— Μη φοβόσαστε, τον καθισ-
χασε. Ο Ντέβιντ έχει κι' ένα
μαχαίρι, εκτός απ' το πιστόλι
του.

— Ά, δε φοβάμαι! Άν τυχόν
μάς παρουσιάσουνε δυσκολίες
— ο Θεός να μην το δώση! —
θα καταφύγω στη φαντασία μου.

— Έτσι μπράδο! είπε ο Μπύρ-
κε λίγο ειρωνικά.

Μπήκανε κι οι τρεις στην κα-
λύδια, που την άποτελούσε μονά-
χα ένα μικρό δωμάτιο. Ή σκεπή
ήταν ίσια, όριζόντια, κι οι τοί-

χοι άποτελούντο από σαρακοφα-
γωμένα ξύλα.

Η πόρτα είχε πέσει από και-
ρό. Παράθυρο δεν υπήρχε. Το
δάπεδο ήταν άπλο χόμα, πατη-
μένο.

Ο Μπύρκε σκόνταψε σ' ένα
παλιό κι' άδειανό μπιντόνι της
μπενζίνας. Κάθισε πάνω του, ά-
κουμπώντας την πλάτη του στον
τοίχο, για νάναι προφυλαγμέ-
νος.

Σε μιά γωνιά βρισκόταν μιά
φάθα τόσο φθαμένη ώστε δε θα
καταδεχότανε να την πάρη ούτ'
ένας πεντάφταχος ζητιάνος. Ο
Ντέβιντ κι' ο Πορτίλο κάθισαν
άπάνω, με τους άγκωνες τους
άκουμπισμένους στα γόνατά
τους.

— Πρέπει να περιμένουμε λι-
γο, φαντάζομαι, είπε ο Μπύρ-
κε. Ο Πορτίλο άναψε ένα τσι-
γάρο.

— Βέβαια, εδώ δεν είναι τό-
σο άνετα, όπως στο παλιό έρ-
γοστάσιο... παρατήρησε.

— Δεν υπάρχουν όμως ποντί-
κια, μουρμούρισε ο Ντέβιντ.

Σώπασαν και πάλι. Σε λίγο,
ο Μπύρκε θυμήθηκε κάτι, κι εί-
πε στο Ντέβιντ:

— Δέ μου δώσατε ακόμα πίσω
το ρολόι μου.

Έκείνος άπάντησε κάτι, μιση-
μένα, κι έβασε στην έσωτερική
τσέπη του σκακκίό του. Ο
Μπύρκε χούφτωσε άμέσως τη λα-
δή του ρεβόλβερ του, χωρίς να
τον άφίση απ' τα μάτια του. Μα
ο Ντέβιντ δεν τού σκάρωσε καμ-
μιά κακή έκπληξι. Έβγαλε απ'
την τσέπη του το ρολόι και τού
το πέταξε.

Έκείνος το φόρεσε στο χέρι
του. Δεν ήταν δεκάμιση ακόμα.
Έπρεπε να περάση άλλη μισή
ώρα, ή και περισσότερη, για να
νάρθη ο «Ένας» — αν θαρχό-
τανε ποτέ... Αυτή ήταν ή αδυ-
ναμία του σχεδίου του Μπύρκε:

ή έλλειψι χρονικής άκρίδειας.
Δεν ήταν καν βέβαιος αν ο Έν-
τι Άντέλφι κι' οι φίλοι του θα
φτάνανε πριν απ' τον «Ένα».

— Δεν είναι φρόνιμο ίσως να
καπνίζουμε... ψιθύρισε ο Πορτίλο.

Η φωνή του έτρεμε έλαφρά.

Έσβυσε άμέσως το τσιγάρο
του.

Ο Ντέβιντ, καθισμένος πλαί
του, εξακολούθησε να κυττάζη
το Μπύρκε, ακίνητος. Έκανε ξα-
φνικά μιά χειρονομία. Ο Μπύρ-
κε...

επίσπε άμέσως το ρεβόλβερ του.

Μα ο Μεξικανός έξυψε άπλάς
το μάγουλό του, στο μέρος που
είχε χτές ένα επίδεσμο.

— Άν ξέρετε πόσες νύχτες
σαν αυτήν πέρασα περιμένοντάς
τον! είπε ο Πορτίλο στο Μπύρ-
κε. Κάποτε... Ά, τί είν' αυτός
ο δούροδος;

Μα δεν ήταν τίποτε. Τίποτ'
άλλο απ' τη φαντασία του Πορ-
τίλο!

Η σιωπή άπλώθηκε και πάλι,
βαρεία. Ο Μπύρκε ένοιωσε τον
ιδρώτα να υλάνη στη ραχοκοκα-
λιά του.

Κι' οι δυο σύντροφοί του ελ-
χαν λόγους να τον σκοτώσουνε.
Θάελε κανείς πως περιμένανε,
όχι τόσο να φτάση ο «Ένας»,
όσο να χαλαρώση για μιά στιγμή
την προσοχή του ο Μπύρκε.

Εοφίσε τη λαβή του πιστολι-
ού του, κι' αυτό τούδωσε θάρ-
ρος. Άφου ήταν όπλισμένος,
άντικρυ τους, δε μπορούσε να τού
συμβή τίποτε!

Ξαφνικά όμως, μιά ύποψια χά-
θηκε στο μυαλό του, μεγάλωσε
και τον κυριέψε: Τού είχε δώσει
ο Ντέβιντ το ρεβόλβερ. Πως
μπορούσε νάναι βέβαιος ότι ή-
ταν γεμάτο;

Τόδωλα με τρόπο απ' τη ζώ-
νη του, όσο πιό κρυφά μπορού-
σε. Πάτησε ένα κουμπί, κι' ο γε-
μιστήρας έπεσε πάνω στα γόνα-
τά του.

— Γεμάτο είναι... τού είπε ο
Ντέβιντ, που είχε καταλάβει.

— Την τελευταία φορά ήταν
άδειανό, άπάντησε ο Μπύρκε.

Ψαχούλεψε τη μητέρα άκρη
μιάς σφαίρας. Όλα φαίνονταν
κανονικά.

Ξανάβαλε το γεμιστήρα μέσα
στο όπλο.

— Σε κάτι τέτοιες κρίσιμες
στιγμές, είπε, συνήθιζω να βε-
βαιώνωμαι για όλα!

— Σας παρακαλώ, τον ίκέτε-
ψε ο Πορτίλο, μην κουνάτε έτσι
αυτό το όπλο προς όλες τις δι-
ευθύνσεις τόσο επιπόλαια κι' ά-
φρόνιστα! Φτάνει ο κίνδυνος
που διατρέχομε άπόψε! Δεν ή-
πάρχη λόγος να τον αψώνουμε...

— Ακριβώς γι' αυτό εξέτασα
το ρεβόλβερ, άπάντησε ο Μπύρ-
κε...

Και ξανάβαλε το πιστόλι στη
ζώνη του. Μα δεν ένοιωσε ακό-
μα τον έαυτό του άπόλυτα ή-
κανοποιημένο... Σηκώθηκε και
πρόσθεσε:

— Έχομε να περιμένωμε άλλα
είκοσι λεπτά. Πάω να κάνω μιά
βόλτα, να ξεμουδιάσω...

Ο Ντέβιντ σηκώθηκε κι' α-
τός.

— Θαρρώ μαζί σας, είπε.

— Όχι, ευχαριστώ. Προτιμώ
τη μοναξιά.

Και, βλέποντας πως δεν ξα-
νακαθόταν ο Ντέβιντ στη θέση
του, ο Μπύρκε πρόσθεσε:

— Δέ μου χρειάζεται γκου-
δεράντα!

Ο Πορτίλο γέλασε με την
καρδιά του. Αυτό φάνηκε πως έ-
κανε το Ντέβιντ ν' άποφασίση
να ξανακαθίση.

Ο Μπύρκε βγήκε έξω. Ύστε-
ρα απ' το άπόλυτο σκοτάδι της
καλύδιας, ή νύχτα τού φάνηκε
φαινή. Τράβηξε πρώτα προς
το γειτονικό δασάκι. Κατάλαβε
όμως πως εκεί μέσα θα ήταν πολ-
λο σκοτεινά και δε θα μπορού-
σε να εξέταση καλά το ρεβόλ-
βερ.

Έκοψε λοιπόν δεξιά, πέρασε
μιά μικρή ρεματιά και σταμα-
τησε σε τέτοιο μέρος, ώστε να
διακρίνεται απ' την καλύδια, συγ-
χρονώς όμως νάναι αρκετά μα-
κριά, για να μη μπορούν να
δούν οι άλλοι τί κάνει, ούτε και
να τον σημαδεύουν με άκρίδεια.

Η ΚΑΘΑΡΩΤΕΡΗ
ΠΛΥΣΗ

Η ΛΕΥΚΟΤΕΡΗ
ΠΛΥΣΗ

Το ΣΕΡΦ σας
δίδει υαί τά ΔΥΟ!

Ε. ΣΤΑΘ. Ε. ΣΤΑΘ.

ΧΡΥΣΟΙ ΣΤΑΥΡΟΙ

Βέρες. Δακτυλίδια. Κοσμήματα

Έλβετικά όρολόγια. Γυαλιά ήλίου.

Ώρα! ποικιλία εις όλα τα είδη.

Καλή ποιότης. Πολλή φθηνή τιμή.

Ι. ΒΑΡΟΤΣΗΣ

όδός Άγίου Μάρκου 22 - Αθήνα.

Χ' κομμάτιον
"ΝΟΤΗΣ"

ΝΤελεόταται
εξμαστάσεις

Αντίερα τέχνη

ΝΤισαί λογική:

ΚΟΡΤΙ 80x15

ΜΙΖΑΜΠΙ 80x20

ΜΑΝΙΚΙΟΥΡ 80x15

ΒΑΦΗ (ΚΟΜΠΛΕ) 80x70

Ξανάβαλε το γεμιστήρα. Βεβαιώθηκε πως δεν έμεινε καμιά σφαίρα στο όπλο. Έπειτα εξέτασε τη σκανδάλη και βρήκε ότι λειτουργούσε περίφημα. Ασχολήθηκε κατόπιν με τις σφαίρες, μία-μία. Δέ φαινόταν να τις έχει περάσει κανείς.

Πλησίασε το όπλο στο πρόσωπό του και το εξέτασε από πιο κοντά. Επιτέλους βρήκε εκείνο που ζητούσε: 'Ο έπικρουστήρας είχε χτυπηθεί στην άκρη του μ' ένα σφυρί και δεν ήταν πια αρκετά μυτερός. Το ρεβόλβερ αυτό δε μπορούσε να ρίξει ούτε μια σφαίρα!

'Ο Μπύρκε ένοιωσε για μία στιγμή κάποια ανασκουφισιά, βλέποντας πως αποδείχτηκαν δικαιολογημένες οι υποψίες του. 'Υστερα προσαπάτησε να μη χάσει την ψυχραιμία του και να σκεφτεί ήρεμα τί θάκανε...

Δε μπορούσε να μείνει πολλή ώρα μακριά απ' τους άλλους. Θάπρεπε να ξαναγυρίσει στην καλύβα και να τους αντιμετώπιζε, έστω κι' αν υπερέσπαστος!

'Ο μόνος όπλισμένος ήταν ο Ντέβιντ. 'Όσο για το Φράνκ Πορτίλο, ήξερε άρα γε πως του είχε δώσει ο Ντέβιντ ένα ρεβόλβερ άχρηστο;

«Πρέπει να βρω κάτι!» Έλεγε με το νου του ο Μπύρκε.

Και καταρίοταν το μυαλό του που άρνιόταν να τον βοηθήσει...

'Η μόνη σκέψη που του έρχόταν, ήταν πως ο Ντέβιντ είχε σκοπό να τον σκοτώσει. Πάνω σε μία παραζάλη, βέβαια, την ευκαιρία να του ρίξει από πίσω. 'Εκτός αν έφτανε τώρα άμέσως ο 'Αντέλφι...

Σάν απάντησι σε μία ένδομη-χη προσευχή του, άκούστηκε ο θόρυβος ενός αυτοκινήτου που πλησίαζε. Οι προβολείς του έσκινασαν το σκοτάδι κι' ύστερα έσβυσαν. Τ' αυτοκίνητο είχε φτάσει τώρα πολύ κοντά.

'Ο Μπύρκε διάσασε μία στιγμή. 'Εμενε ακίνητος, με τα μάτια καρφωμένα στην καλύβα.

'Αν έτρεχε προς το μέρος του 'Αντέλφι και των συντρόφων του που φάνεαν, ο Ντέβιντ θα τον πυροβολούσε!

Αυτή ή φρόνιμη σκέψη τούσωσε τη ζωή. Γιατί το 'αυτοκίνητο δίχως φώτα, που προχωρούσε αθόρυβα προς το πλάτωμα, δεν ήταν ή κούρσα του 'Αντέλφι... 'Ηταν ένα τζιπ!

'Ο Μπύρκε έπεσε χάμω, μπρούμυτα, προσπαθώντας να γίνη ένα με το έδαφος. Το ρεβόλβερ που κρατούσε ακόμη, του ήταν άχρηστο...

Είχε την τρελλή ελπίδα πως θα τον έβλεπε ο 'Ενας, αν δεν έκανε καμιά κίνησι.

Το τζιπ σταμάτησε πίσω απ' την Καντιλλάκ του Πορτίλο. 'Ο Μπύρκε κύτταζε, με τα μάτια του όρθανοίχτα, συγκρατώντας σχεδόν την ανάσα του.

Μπροστά του άπλωνόταν το πλάτωμα, όπου βρίσκονταν το σκοτεινό δασάκι, τα δυο αυτοκίνητα, ή έτοιμόρροπη και σιωπηλή καλύβα...

Είδε τον 'Ενα να κατεβαίνει απ' το τζιπ. 'Αναγνώρισε άμέσως τη γνώριμη σιλουέτα του, με τη γκαμπαντίνη.

Είχε σηκωμένο το γιανό του και κατεβασμένα τα μπράτσα του καπέλου του. Το φως των άστρων καθρεφτίστηκε μια στιγμή στα ματογυάλια του, καθώς κύτταζε προς το μέρος του Μπύρκε.

Μα δεν τον έβλεπε, προφανώς. Στράφηκε και πήρε κάτι πάνω απ' τα πίσω καθίσμα... κάτι άρκετά όγκώδες, που χρειαζότανε

και τα δυο του χέρια μαζί για να το σηκώσει.

'Υστερα προχώρησε και χάθηκε μέσα στο δάσος, προς τη διεύθυνσι της καλύβας.

'Ο Μπύρκε έμεινε στη θέση του, παρακολουθώντας τον με τη σκέψι ανάμεσα στους ψηλούς θάμνους. Περίμενε, κυττάζοντας το μέρος όπου έπρεπε να βγη απ' το δασάκι ο 'Ενας, κοντά στην είσοδο της καλύβας. Περίμενε... του κάκου όμως! Δε φαινόταν τίποτε. Κανείς θόρυβος δεν έφτανε στ' αυτιά του.

'Αναστένανε μ' απογοήτευσι. 'Ενοιώθε την έντύπωσι πως τον είχαν ανακαλύψει και πως τον κατασκόπευαν άόρατα μάτια!

'Η σιωπή ήταν απόλυτη. Θάλεγε κανείς πως ολόκληρη ή έρημος συγκρατούσε την άναπνοή της...

Ξαφνικά, αντήχησε μία φωνή μέσ' από το δασάκι, μία ξερή διαταγή. Τα λόγια ήταν μεξικανικά, αλλά τόσο σύντομα που δε μπόρεσε να τα καταλάβη ο Μπύρκε, ούτε και ν' αναγνωρίσει τη φωνή.

'Αμέσως άκούστηκαν βήματα βιαστικά μέσα στην καλύβα. 'Ο Πορτίλο πρόβαλε στο κατώφλι, στην άστροφεγγιά. Τέντωνε το κεφάλι του, για να δει καλύτερα — Σενόρ... πρόφερε.

'Η φωνή του αντήχησε ξαφνικά μέσ' στο σκοτάδι. Προχώρησε δυο βήματα και γύρισε προς το πρόσωπό του το φως του ηλεκτρικού φαναριού που κρατούσε. Προσπαθούσε να χαμογελάσει.

— Είμ' εγώ, σενόρ, πρόσθεσε. 'Εγώ, ο Φράνκ Πορ...

Τον διέκοψε μία ριπή αυτομάτου, μέσ' απ' το δασάκι. Κάθε πυροβολισμός έμοιαζε σαν έκρηξι μίας λάμπας μαγνησίου.

Τώρα καταλάβαινε ο Μπύρκε τί είχε πάρει προ ούλιου ο 'Ενας! Μέσα απ' το τζιπ: ένα αυτομάτο!

'Ο Πορτίλο δέχτηκε όλες τις σφαίρες. Λύγισε στα δυο και τινάχτηκε πάνω σε μία γωνιά της καλύβας. 'Υστερα σωριάστηκε χάμω, νεκρός.

'Απλώθηκε ήρεμιά για λίγο 'Επειτα άκούστηκε μέσα απ' την καλύβα το γέλιο του Ντέβιντ. Βγήκε κι' αυτός στο κατώφλι κι' έριξε μία γρήγορη ματιά στον Πορτίλο. Τα χέρια του ήταν άδειανά. Σήκωσε το ένα απ' αυτά, για να χαιρετήσει τον άρχηγό του, ενώ προχωρούσε συγχρόνως προς το δασάκι.

— Περίφημα! Περίφημα! είπε σιγανά. 'Όλα γίνανε όπως τάχαμε κανονίσει. Μονάχα ο 'Αμερικάνος μ'ας ξέφυγε. Μα θα τον βρούμε... είναι κάπου έδω κοντά...

Ξαφνικά, σήκωσε τα χέρια του, σαν νάθελε να προφυλαχτεί από κάτι που δεν τόλπε ο Μπύρκε. Το αυτομάτο ξανάχρησε να ξερονή φωτιά! 'Ο Τζέσους Ντέβιντ λύγισε στα δυο, έμεινε μία στιγμή σ' αυτή τη θέση κι' έπειτα έπεσε...

ΑΝΙΚΑΝΟΤΗΣ — ΣΤΕΙΡΩΣΙΣ — ΑΦΡΟΔΙΣΙΑ

822 σελίδες, 120 εικόνες, 3 βιβλία σε ένα τόμον. Περιέχει: 'Ανατομική περιγραφή, 'Ανικανότητα άνδρος, 'Αναφροδισία, Ψυχρότης, Θεραπείες. Στείρωση άνδρος, γυναικός. Τεχνητή γονιμοποίηση, Ψυχολογία του 'Ελληνας και της 'Ελληνίδος. Διαστροφές, 'Ερμαφρόδιτοι. 'Ελεύθερος έρως και παρθενία. 'Η πρώτη νύχτα του γάμου. Παράνομος έρως, Πορνεία. Σύφιλις, Βλεννόρροια. Ρανταροθεραπεία, ή τελευταία κατάκτησις. Λύδαια, Νυμφομανία. Και πολλές ιστορίες παθόντων ιδιογράφες. Με ταχυδρομική επίταγή 50 δραχ. στη διεύθυνσι του συγγραφέως 'Αλέξη Τσακίρη, 'Αγ. Κωνσταντίνου 28 στέλλεται στις έπαρχίες. Το πληρότερο και τελειότερο από 20 άλλα βιβλία του ίδιου συγγραφέως και το μόνο ελληνικό βιβλίο που στέλλεται εις όλον τον κόσμο.

'Απλώθηκε σιωπή και πάλι.

'Ο Μπύρκε είχε κολλήσει όσο πιο πολύ μπορούσε στο σκληρό χόμα. 'Αποτελούσε ένα εύκολο στόχο, τριάντα μέτρα μόλις μακριά απ' το αυτομάτο. Κι' ο 'Ενας το ήξερε πως βρισκόταν κάπου εκεί!

'Ο Μπύρκε ήταν ο μόνος που του είχε ξεφύγει. Μα δε θα τον άφινε να γλυτώσει, άσφαλώς! Θα καθόταν εκεί και θα τον περίμενε ήσυχα να κουνηθή...

Τα λεπτά περνούσαν. 'Ο Μπύρκε άκούγε το αίμα να χτυπά στα μελίγγια του. Είχε χαμηλώμένα τα μάτια του, από φόβο μήπως καθρεφτίστη μέσα τους το φως των άστρων.

'Όσο σκεπτότανε τα δυο πτώματα, του έρχόταν να ούρλιαση, να κινή οτιδήποτε, για να ξελαφρώσει λίγο τα νεύρα του...

Δεν του ήταν δύσκολο να μαντέψει τί είχε συμβή: 'Η Γκρέτchen τους 'είχε προδώσει, κι' έτσι ή ένεδρα για τον 'Ενα είχε μεταβληθή σε ομαδική εκτέλεσι των έχθρων του! 'Ηταν φανερό πως ο Ντέβιντ ήξερε αυτό το σχέδιο — ως ένα σημείο τουλάχιστον.

Θα του είχαν υποσχεθή γι' ανταμοιβή του το θάνατο του Μπύρκε. Χάρη στη συνενοχή του, δεν υπήρχε πια κανείς κίνδυνος για τον 'Ενα, έφόσον αυτός μονάχα ήταν όπλισμένος. Μα το σχέδιο, ολοκληρωμένο, πρόβλεπε και το δικό του θάνατο! 'Ο 'Ενας δεδν άνεχόταν άτίθασσα στοιχεια στην όργάνωσί του...

Τώρα μένανε μόνο αυτός κι' ή Γκρέτchen — κι' ο Μπύρκε, που είχε σωθή, από ένα θαύμα. 'Απ' όλα τα πρόσωπα της νυχτερινής εκείνης τραγωδίας, μονάχα ο Πορτίλο βρισκόταν σε καλή πίστι. 'Ηταν εύχαριστήμένος ο Μπύρκε που τον είχε βρή τόσο γρήγορα ο θάνατος, σχεδόν χωρίς να το καταλάβη...

'Αρχισε να πονά ή τώρα το δεξί πόδι του απ' την ακινησία, και σε λίγο το άριστερό. 'Επιθυμούσε ν' αλλάξει θέση, για ν' ανακουφιστή. Μα δεν τολμούσε.

'Ο πόνος ανέδηκε ως το γοφό του.

Δοκίμασε να συγκεντρώσει το νου του σε μίαν άλλη σκέψι: ένα χαντάκι που προχωρούσε σαν φειδί δίπλα του, ένα μακρινό βουητό μοτέρ αυτοκινήτου...

Ξαφνικά ή προσοχή του συγκεντρώθηκε αυτόματα κάπου: ο θόρυβος του αυτοκινήτου πλησίαζε! 'Ηταν ο 'Εντι 'Αντέλφι κι' οι άλλοι άνθρωποι του Σίλβερ Μαγκόλνικ!

Αυτή τη στιγμή, το αντιπαθητικό χαμογέλο του 'Αντέλφι ήταν ή ωραιότερη εικόνα που μπορούσε να φέρη στη φαντασία του ο Μπύρκε!

'Ο 'Ενας είχε άκούσει κι' αυτός τ' αυτοκίνητο. Τεντώνοντας τ' αυτιά του, ο Μπύρκε μπόρεσε ν' αντιληφθή μία ελαφρεία κίνησι μέσα στο δασάκι. Μα τα μάτια του δεν κατάρθωναν να τρυπήσουν το σκοτάδι. Κι' άγνοούσε τί σήμαινε ο θόρυβος εκείνος...

'Η καρδιά του χτύπούσε όλοένα πιο δυνατά... Σε λίγο, είδε τη γυαλιστερή κούρσα του 'Αντέλφι, που ξεπρόβαλε πάνω στο πλάτωμα, διέγραψε ένα κύκλο, αθόρυβα, και σταμάτησε.

'Ανοιξε ή πίσω πόρτα της. 'Ενας άντρας έτοιμάστηκε να κατεβή. Φαίνεται όμως πως είδε τα πτώματα, γιατί ο Μπύρκε τον άκουσε να φωνάζει:

— Κυττάχτε εκεί! Να πάρε ή ...

Για τρίτη φορά κακάρισε το αυτομάτο, μέσ' στη νύχτα! 'Ο 'Ενας είχε αλλάξει θέση τώρα και βρισκότανε στην άλλη άκρη του μικρού δάσους, μακριά από την καλύβα.

'Από τόση απόστασι, το όπλο του ήταν ακόμα πιο άποτελεσματικό. 'Ενας απ' τους προβολείς της κούρσας θρυμματίστηκε κι' έσβυσε. Οι σφαίρες χτύπησαν στο μέταλλο, έσπασαν ένα κρύσταλλο.

'Εκείνος που είχε κατέβει στο μεταξύ, σωριάστηκε χάμω κι' έμεινε ακίνητος.

Βλέποντας την τροπή που παίρνανε τα πράγματα, ο 'Αντέλφι δε διάσασε στιγμή. 'Εβαλε μπροστά άμέσως, έκανε μία άπίστευτα τολμηρή στροφή κι' απομακρύνθηκε, όσο πιο γρήγορα μπορούσε, ενώ τον κυνηγούσαν από πίσω οι σφαίρες του αυτομάτου — αλλά δίχως φανερό άποτέλεσμα.

'Ο Μπύρκε έπαφελήθηκε απ' τη στιγμή εκείνη της άναταραχής, για να ξεφύγη. Κύλησε γρήγορα ως την άκρη της γυνής εκτάσεως και κρύφτηκε μέσα σε μια ρεματιά. 'Ετσι, μπόρεσε πια ν' απομακρυνθή με τα τέσσερα απ' το θέατρο της σφαγής.

'Εξακολουθούσε να σέρνεται χάμω, στα τυφλά, αναζητώντας μία διέξοδο. 'Ακουσε ξαφνικά το μοτέρ του τζιπ. Σταμάτησε και τέντωσε τ' αυτιά του.

Τ' αυτοκίνητο έφευγε προς τη μεγάλο-δρόμο. 'Ο Μπύρκε άναση-κόηκε επιτέλους και είδε τα φώτα του να χάνονται προς αυτή τη διεύθυνσι.

Ξαναγύρισε τότε στην καλύβα. Στάθηκε και κύτταζε τα τρία πτώματα. 'Η ένεδρα που είχε στήσει στον 'Ενα, είχε αποτύχει οίκτρα! Του έρχότανε να κλάψη, να βλαστημήση...

Πρόσεξε πως κρατούσε ακόμη στο χέρι του το άχρηστο ρεβόλβερ. Το πέρασε στη ζώνη του. Πήρε ύστερα απ' την τσέπη του Ντέβιντ το κλειδί του αυτοκινήτου και διέσχισε το δασάκι για να βρή την Καντιλλάκ.

Πατούσε τους κάλυκες που είχαν πέσει απ' το αυτομάτο... Αυτή τη φορά, δε μύριζε βερβένα, αλλά μπαρούτι... και θάνατος!

Το αυτομάτο βρισκότανε πεταγμένο στο δεύτερο μέρος όπου το είχε μεταχειριστή ο 'Ενας. 'Η κάννη του ήταν ζεστή ακόμα.

Για ποιο λόγο είχε εγκαταλείψει ο 'Ενας αυτό το τόσο καλό και ακριβό όπλο; Για να τ' άφιση εκεί, σήμαινε πως σκόπευε να πάη στο Μεξικό, όπου θάταν επικίνδυνο να τον βρούνε τυχόν μ' ένα αυτομάτο στην κατοχή του...

Καθώς προχωρούσε προς την Καντιλλάκ, ο Μπύρκε συνέχιζε αυτές τις σκέψεις του και τα συμπεράσματά του: 'Αφού ο 'Ενας πήγαινε στο Μεξικό, θα φρόντιζε άσφαλώς να συναντηθή με τη Γκρέτchen. 'Ο Μπύρκε ήθελε νάσαι παρών σ' αυτή τη συνάντησί τους. 'Ενοιώθε τον έαυτό του ίκανό να την περιμένη ένα ολόκληρο αιώνα!

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: 'Η συνέχεια.

ΥΧΡΕΧΑ

ΕΚΛΕΚΤΑ ΓΥΝΑΙΚΕΙΑ

Σωέρρουχα

• Μοντέρνα

σχέδια.

• 'Εξαιρετική

ποιότης.

ΑΦΟΙ ΛΑΜΠΡΟΠΟΥΛΟΙ

ΑΘΗΝΑΙ • ΘΕΣ/ΝΙΚΗ

Πρακτικός οδηγός κηπουρικής και άνθοκομίας

ΠΑΧΥΦΥΤΑ ΚΑΙ ΚΑΚΤΟΙ

ΤΑ τελευταία χρόνια, έχουν γίνει πολύ της μόδας τα παχύφυτα. Καλλιεργούνται σε γλάστρες και στολίζουν ωραία το εσωτερικό των σπιτιών, γιατί ταιριάζουν με τις λιτές γραμμές των μοντέρνων επιτηρώσεων και διακοσμήσεων. Επίσης χρησιμοποιούνται σαν μπιμπλό, σε πολύ μικρές γλάστρες — γιατί μπορούν να ζήσουν σε περιορισμένο χώρο. Τα περισσότερα απ' αυτά ωστόσο μπορούν να καλλιεργηθούν και στο υπαίθρο, στον κήπο.

Έχουν όλα κοινό, κλαδιά ή φύλλα παχεία (και γι' αυτό έχουν πάρει αυτή την ονομασία). Θεωρούνται φυτά της ερήμου. Έχουν, λοιπόν, όλα το κοινό γνώρισμα, ότι συγκρατούν μέσα στα νερούλα φύλλα τους μεγάλη ποσότητα νερού, που τους επιτρέπει να αντέχουν σε παρατεταμένες ξηρασίες — σαν αυτές που έπικρατούν στις χώρες απ' όπου προέρχονται.

Έξ άλλου, τα φύλλα τους έχουν συχνά περιορισμένες διαστάσεις — ή και δεν υπάρχουν καθόλου, οπότε εκτελεί τις λειτουργίες τους ο κορμός του φυτού. Σκεπάζονται, δέ, φύλλα και κορμός, από κερί, από άγκυρα ή από τριχες, για να περιορίζεται όσο το δυνατόν η εξάτμιση του νερού που περιέχουν.

Είναι, λοιπόν, ιδεώδη φυτά για το εσωτερικό του σπιτιού, γιατί αντέχουν τόσο στο ζεστό και ξηρό αέρα των δωμάτων, όσο και στην έλλειψη αρκετών περιποιήσεων, που βάφερναν γρήγορα το θάνατο των άλλων φυτών σε γλάστρες.

ΚΑΛΛΙΕΡΓΗΤΙΚΕΣ ΦΡΟΝΤΙΔΕΣ.— Στα μέρη απ' όπου κατ'άγονται, τα παχύφυτα σχηματίζουν ρίζες πολύ μακριές, αναζητώντας τα παραμικρά ίχνη υγρασίας. Αυτά όμως που καλλιεργούμε σε γλάστρες, έχουν πολύ περιορισμένο ριζικό σύστημα, και συγχρόνως ευαίσθητο στην υπερβολική ξηρασία.

Η καλλιέργειά τους απαιτεί, λοιπόν, τις εξής φροντίδες: Οι γλάστρες πρέπει να στραγγίζουν τελείως το νερό τους, και γι' αυτό το στρώμα από χαλίκια που υπάρχει στο βάθος τους πρέπει να έχει πάχος περίπου το ένα πέμπτο του ύψους της γλάστρας.

Το χώμα θα είναι πορώδες και θρεπτικό μαζί. Το καλύτερο είναι ένα μίγμα από ίσα μέρη χώμα του κήπου (δχι πολύ αρχιλλώδες), χοντρή άμμο και δασόχωμα χωνεμένο (2 χρονών το λιγότερο).

Η κοπριά δε συνιστάται γι' αυτά τα φυτά. Έξαιρετικά, οι φυλλόκακτοι θέλουν λίγο κοπρόχωμα, μαζί με δασόχωμα άχωνευτο.

Τα παχύφυτα θέλουν γενικά πολύ ήλιο. Δεν ευδοκίμουν στη σκιά. Είναι ευαίσθητα στο κρύο και θέλουν προφύλαξη απ' την παγωνιά — τουλάχιστον τα περισσότερα απ' αυτά.

Όσο για το πότισμά τους, δεν πρέπει να είναι πολύ συχνό, γιατί τα σπάζει. Το χειμώνα, τα ποτίζουμε ελάχιστα και σπανιότερα, ίσα-ίσα για να μη ξεραίνεται εντελώς το χώμα τους. Μόλις αρχίσει πάλι η βλάστησή τους, στις αρχές της άνοιξης, τα ποτίζουμε μία φορά τη βδομάδα, κι' αργότερα δύο το πολύ. Η συχνότητα των ποτισμάτων εξαρτάται απ' τη θερμοκρασία, το περιβάλλον, το είδος του φυτού, κλπ. Πάντως, δεν πρέπει να ξεναποτίσουμε αν δε «διψά» το φυτό, κι' αν δεν ακούμε ένα «ξαστερό» κι' όχι βουβο ήχο, χτυπώντας απ' έξω τη γλάστρα μ' ένα σκληρό αντικείμενο.

Κάθε πότισμα όμως πρέπει να γίνεται με άφθονο νερό, ώστε να απομυκτησθούν οι βροχές της ερήμου, που είναι σπάνιες αλλά καταρρακτώδεις.

Μην κρατάτε διαρκώς μέσα στο σπίτι τις γλάστρες με τα παχύφυτα, γιατί χάνουν το σχήμα και το χρώμα τους και μπορεί να σαπίσουν.

Προτιμότερο είναι, αφού μείνουν λίγες μέρες στο εσωτερικό του σπιτιού — απαραίτητως δε κοντά σε παράθυρο, με πολύ ήλιο — να τα βγάτε πάλι έξω στο υπαίθρο. Αυτό συνιστάται ιδίως για την άνοιξη και το καλοκαίρι, που βρίσκονται πάνω στη βλάστησή τους.

ΠΟΛΛΑΠΛΑΣΙΑΣΜΟΣ.— Μπορούν να πολλαπλασιαστούν όλα με σπόρο, που σπέρνεται την άνοιξη, σε μίγμα από άμμο και δασόχωμα, πάντοτε δε μέσα σε γλάστρες.

Ευκολότερος όμως είναι και ο πολλαπλασιασμός των περισσότερων ειδών με μοσχεύματα. Μόνο που, επειδή τα φρεσκοκομμένα μοσχεύματα μπορεί να σαπίσουν αν έρθουν άμεσα σε επαφή με υγρασία — το μεγάλο αυτό εχθρό των παχυφύτων — καλό είναι να τ' αβίσουμε μερικές μέρες στη σκιά, για να στεγνώσουν και να σχηματίσουν ένα προστατευτικό δέρμα στο σημείο που τα κόψαμε.

Μπορούμε επίσης να καυτηριάσουμε την τομή αυτή μ' ένα πυρωμένο σίδερο, για να κάνη κρούστα. Ύστερα τα βάζουμε να ριζώσουν σε άμμο ελαφρά υγρή, ποτίζουμε μετά 3 ημέρες ελαφρά και μεταφυτεύουμε στο κανονικό τους χώμα μόλις σχηματίσουν ρίζες, δηλαδή μετά 3—6 βδομάδες.

Πολλά παχύφυτα, όπως οι κάκτοι, τα εφόρδια και η σταπέλια, πολλαπλασιάζονται εύκολα με έμβολασμο ή καλοκαίρι πάνω σ' άλλα φυτά της ίδιας οικογένειας (φραγκοσυκιά, κηρίνες, κλπ.). Κόβουμε το υποκείμενο σε ύψος μερικών πόντων απ' το έδαφος. Εφαρμόζουμε πάνω του το μπόλι, κομμένο κατά τον ίδιο τρόπο, φροντίζοντας απλώς να χωράει σ' επαφή οι δυο επιφανείες της τομής. Και στερεώνουμε με χόρτο (ράφια) ή με καουτσουκένια βραχιόλια. Αφίνομε μερικές μέρες τα φυτά σε σκιά και σε ζέστη. Έπειτα από 1—2 βδομάδες, έχει «πιάσει» το μπόλι.

Τέλος, ώρισμα παχύφυτα, όπως οι άλλες και οι αγκαυές, σχηματίζουν ριζίτες, που μπορούμε να τους χωρίσουμε την άνοιξη ή στις αρχές του φθινοπώρου και να δημιουργήσουμε απ' αυτούς καινούργια φυτά.

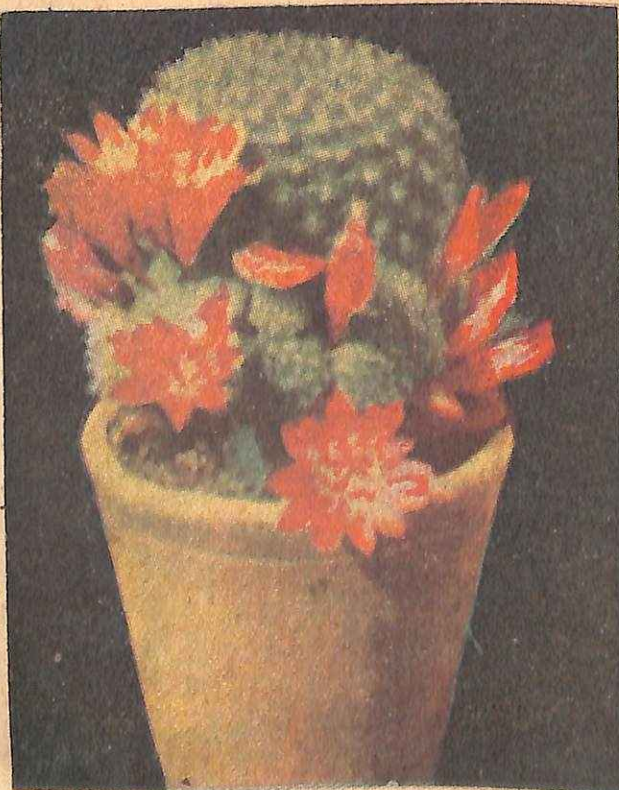
ΠΑΡΑΣΙΤΑ.— Τα παχύφυτα προσβάλλονται από διάφορα μικρά έντομα, που εξοντώνονται με ψεκασμούς νικοτίνης. Το χειρότερο απ' αυτά τα έντομα είναι ο τετράνυχος, που μπορεί να παραμορφώσει, μέσα σε λίγες μέρες, ένα ωραίο φυτό, και αντέχει στα περισσότερα έντομοκτόνα. Το άπομακρύνουμε, πλένοντας τα φυτά με νερό πολύ ορμητικό, κι' αν δεν επιτύχουμε τίποτε έτσι, μεταχειριζόμαστε τα νέα έντομοκτόνα, τύπου «συστόξ», που απορροφούνται μέσα στον οργανισμό του φυτού και διασκορπίζονται στους χυμούς του.

ΔΙΑΦΟΡΑ ΕΙΔΗ

Ας δούμε τώρα τα κυριότερα είδη των παχυφύτων και τις χαρακτηριστικές ιδιότητές του καθενός.

Αγιάη: Είναι ο κοινός «θάνατος». Φτάνει σε ύψος το ανθρώπινο ανάστημα, κι' ο άνθος βλαστός του γίνεται ψηλός σαν ένα μικρό δέντρο. Πολλαπλασιάζεται με σπόρο ή με τις άφθονες παραφυάδες του. Αντέχει πολύ στην ξηρασία. Χρησιμοποιεί για φράχτες. Υπάρχουν κι' άλλες ποικιλίες του φυτού αυτού, περί τις 300, προερχόμενες από τις θερμές χώρες της Αμερικής. Πολλές απ' αυτές είναι νάνες. Άλλες έχουν φύλλα δίκρωμα (άσπρα και πράσινα). Πάντως, έχουν όλες το γενικό γνώρισμα, ότι, μέσα στα άγκαθωτά φύλλα τους, υπάρχουν σκληρές ίνες, που δεν τ' αφίζουν να σπασούν εύκολα. Επίσης οι ρίζες τους είναι σκληρές και ινώδεις. Τα λουλούδια τους γίνονται σαν στάχυα. Είναι ευαίσθητες στη μεγάλη παγωνιά.

Αλόη: Υπάρχει σε 200 και πλέον ποικιλίες, προερχόμενες από την Αφρική, την Κεντρική Αμερική και την Κίνα. Άλλες είναι ψηλές κι' άλλες χαμηλές. Μοιάζουν λίγο με τις αγκαυές, τα φύλλα τους όμως δεν έχουν ίνες, κι' έτσι σπάζουν εύκολα, όπως κι' οι ρίζες τους. Τα φύλλα φυτρώνουν κυκλικά γύρω απ' τον κορμό τους. Μερικές όμως δεν έχουν καθόλου κορμό, και τα φύλλα τους βγαίνουν απ' ευθείας απ' το έδαφος. Δίνουν πολλά λουλούδια, στην άκρη ενός ανθοφόρου στελέχους, σωληνωτά, κίτρινα ή κόκκινα, όχι πολύ ανθεκτικά. Ανθίζουν ένωρις το χειμώνα, ή την άνοιξη και το καλοκαίρι. Πολλαπλασιάζονται με σπόρο, με μο-

Το κακτοειδές «ρεμπούτια μινούκουλα»

σχεύματα από τις κορυφές των βλαστών ή με παραφυάδες (όταν υπάρχουν).

Απικρά: Λέγονται και «αστρολόδες». Είναι μικρά φυτά (σπάνια γίνονται ψηλότερα από 15 πόντους). Μοιάζουν με τις άλλες. Έχουν τα φύλλα τους πολύ στριμωγμένα γύρω στο βλαστό. Δίνουν λουλούδια άσπρα και πράσινα, με χαμηλό, λεπτό και διακλαδισμένο στέλεχος. Κατάλληλα για γλάστρες, ζαρντινιέρες και κήπους.

Γαστέρια: Είναι μικρά, μοιάζουν με τις άλλες, αλλά δεν έχουν κορμό. Τα σαρκώδη φύλλα τους βλαστάνουν σε δυο σειρές κι' είναι σκληρά και τριγωνικά, με χρώμα πράσινο σκούρο και άσπρες ραβδώσεις. Τα λουλούδια είναι κοραλιά, κίτρινα και κόκκινα φουσκωτά στη μέση.

Δασολείριον: Μοιάζει με την αγκαυή, έχει όμως πολλά και στενά φύλλα, στρογγυλά (σαν του βρύουλου) ή άγκυρωτά. Μάλλον βραδείας ανάπτυξης. Πολύ ωραίο φυτό.

Ευφόρβια: Ένώ τα αυτοφυή εφόρδια του τόπου μας θεωρούνται αγριόχορτα (φλόμος, γαλατσίδια, κλπ.), υπάρχουν εξωτικές ποικιλίες, ιδίως αφρικανικές, που μοιάζουν με κάκτους και είναι διακοσμητικώτερες. Όλες τους παρουσιάζουν το κοινό γνώρισμα να βγάζουν ένα χυμό γαλατώδη και δηλητηριώδη, όταν τις κόψουμε σ' ένα σημείο.

Άλλα εφόρδια γίνονται ψηλά σαν δέντρα, με τετράγωνο και σαρκώδη βλαστό. Άλλα μένουν μικρά σαν θάμνοι κι' έχουν βλαστό κυλινδρικό. Ένα είδος με πολύ μεγάλα άγκυρα, είναι το κοινώς λεγόμενο «γκάκι» του Χριστού, έχει φύλλα μόνο την άνοιξη και το καλοκαίρι, και δίνει κάτι χαριτωμένα κοκκινωπά λουλουδάκια. Πολλαπλασιάζεται με μοσχεύματα.

Εχερία: Αμερικανική καταγωγή, περιζήτητα για τα φύλλα και τα λουλούδια τους. Για γλάστρες ή για κήπους. Πολλαπλασιάζονται με σπόρο και με μοσχεύματα ολόκληρων βλαστών ή φύλλων, την άνοιξη. Ανθίζουν το καλοκαίρι και δίνουν λουλούδια κίτρινα και κόκκινα. Τα φύλλα τους είναι σκεπασμένα με δια κίτρινα και κόκκινα. Τα φύλλα τους είναι σκεπασμένα με άσπρο κερί, ή με χνούδι, που τα κάνει να φαίνονται σαν βελουδένια. Λέγονται και «κοτυληδόνα».

Καραλούμα: Μικρό φυτό, που μοιάζει πολύ με την σταπέλια (βλέπε λέξη). Οι βλαστοί του γίνονται χοντροί όσο ένα δάχτυλο και σχηματίζουν, πολλοί μαζί, μικρούς θάμνους, ύψους 10—30 πόντων, δίχως κανένα φύλλο. Τα λουλούδια είναι μικρά και σκεπασμένα με άσπρες τριχες.

Κηροπύλη: Φυτά αναρριχητικά ή με κρεμαστά κλαδιά, που μοιάζουν πολύ με τον «ασκληπίδι». Πολλαπλασιάζονται με σπόρο και με μοσχεύματα. Έχουν λεπτά βλαστάκια και φύλλα σαρκώδη με σχήμα καρδιάς. Τα λουλούδια τους είναι μικρά και φαίνονται σαν κέρια.

Κράσουλα: Καλλιεργούνται σε γλάστρες. Άλλα είναι χαμηλά κι' άλλα φτάνουν τα 2 μέτρα. Έχουν φύλλα πολύ πυκνά, που κρύβουν τελείως τον κορμό. Πολλαπλασιάζονται με σπόρο και με μοσχεύματα. Δίνουν το καλοκαίρι λουλούδια άσπρα, ροζ ή κόκκινα. Κατάγονται απ' τη Νότιο Αφρική. Τα χαμηλά είδη είναι πολύ σπάνια.

Μεσημβριάνθεμα: Τα περιγράψαμε ήδη στα πολυετή φυτά. Είναι τα κοινώς λεγόμενα «μπουκάλια». Ανηκούν στην τάξη των παχυφύτων κι' είναι πολύ χρήσιμα για φύτευση σε αγώνα, ξερά και υφάλμυρα εδάφη. Δίνουν λουλούδια διαφόρων χρωμάτων και μεγέθους, που ανοίγουν το μεσημέρι (γι' αυτό ονομάστηκαν μεσημβριάνθημα). Πολλαπλασιάζονται με σπόρο ή με μοσχεύματα.

Πορτοουλακάρι: Είναι το φυτό που λέγεται κοινώς «υπομονή». Γίνεται μικρό δέντρο, ύψους 2 μέτρων, με παχεία κλαδιά και φύλλα. Μένει πάντα θαλερό. Θέλει πολύ ήλιο. Πολλαπλασιάζεται εύκολα με μοσχεύματα.

Σανσεβιέρα: Πολύ ανθεκτικό για το εσωτερικό των σπιτιών. Σχηματίζει ριζώματα και μεγάλες τούφες από φύλλα, δίχως κορμό. Πολλαπλασιάζεται με παραφυάδες και με χωρίσμα της τούφας, την άνοιξη. Θέλει χώμα πλούσιο σε άμμο και φυτόχωμα.

Σεμπέρβιο: Λέγεται και «ευσείζων». Χαμηλό, με φύλλα σχήματος νυχιού, διατεταγμένα σε σχήμα ανοιχτής αγκινάρας. Αντέχει πολύ στην ξηρασία. Πολλαπλασιάζεται με σπόρο ή μοσχεύματα βλαστών μικρών, με την κορυφή τους, όλο το χρόνο. Δίνει λουλούδια ροζ και κίτρινα, άνοιξη ή καλοκαίρι. Σε μπιλά: Χαμηλά φυτά, με κορμό τετράγωνο και αύλα-

Αριστερά: Άλωση ή άκανθώδης. Δεξιά: Επύφλλο υβρίδιο.

κωτό. Ανθίζουν το καλοκαίρι ως το φθινόπωρο. Δίνουν λουλούδια πλατιά και παχεία, κίτρινα ή κόκκινα, με μία μυρωδιά αποσυντεθειμένου κρέατος, που τραβάει τις μεγάλες πράσινες μυγες. Είναι προτιμότερο, λοιπόν, να μη τάχουμε μέσα στο σπίτι, την εποχή που ανθίζουν.

Υούκη: Λέγεται και «γιούκα». Όταν είναι μικρό, μοιάζει με τον θάνατο, αλλά όταν μεγαλώσει, αποκτάει κορμό και γίνεται δέντρο με τα φύλλα του προς την κορυφή. Πολλαπλασιάζεται με σπόρο ή μοσχεύματα. Δίνει πολλά και μεγάλα άσπρα λουλούδια, σαν καμπάνες, πάνω σ' ένα ψηλό στέλεχος, το καλοκαίρι.

ΚΑΚΤΩΔΗ

Αποτελούν μία εξαιρετικά πολυάριθμη τάξη των παχυφύτων. Υπάρχουν περί τα 2.000 είδη κάκτων, προερχόμενα όλα από την Αμερική (απ' τον Καναδά ως την Παταγονία). Είναι φυτά σαρκώδη, που δεν έχουν καθόλου φύλλα ή έχουν ελάχιστα. Πάνω στον κορμό τους, υπάρχουν κάτι ιδιαίτερα όργανα, με τριχες κι' άγκυρα, απ' όπου βλαστάνουν τα παρακλάδια τους και τα λουλούδια. Έχουν περίεργα σχήματα, που δε μοιάζουν καθόλου με των άλλων φυτών.

Είναι εύπαθη στο κρύο, όχι όμως όλα στον ίδιο βαθμό. Θέλουν ήλιο, έδαφος ξηρό και καλά αποστραγγιζόμενο. Ποτίζουμε άραια το καλοκαίρι και καθόλου το χειμώνα. Η πολλή υγρασία είναι κατα-

στροφή για τους κάκτους. Τα λουλούδια τους είναι ωραία και πολύχρωμα. Στους περισσότερους όμως είναι εφήμερα, δεν διαρκούν δε περισσότερο από 24 ώρες (σε μερικά είδη, μάλιστα, μία νύκτα μονάχα).

Το κοινότερο κακτοειδές είναι η «κοποντία» ή «ινδική», ή γνωστή «φραγκοσυκιά», που φτάνει σε μεγάλο ύψος και δίνει καπούς φαρμάκων. Υπάρχει σε διάφορες ποικιλίες. Πάνω σ' αυτήν μοιλάζονται διάφοροι άλλοι κάκτοι, πιο ευαίσθητοι.

Άλλα είδη κακτοειδών είναι οι «κηρίνες», που γίνονται ψηλοί και αύλακτοι, ή κρεμαστοί, πάντοτε δε σκεπασμένοι κατά μήκος τους με άγκυρα. Κι' αυτό επίσης χρησιμοποιούν για μπόλιασμα.

Οι «εχινόκακτοι» είναι στρογγυλοί, με εξέχουσες και άγκαθωτες ραβδώσεις. Δίνουν ωραία μεγάλα άνθη, που ζουνε μία μέρα μόνο. Σ' αυτό το είδος ανήκει το φυτό που λέγεται κοινώς «κακία πεθερά».

Άλλο είδος είναι οι «φυλλόκακτοι», με κλαδιά πλατιά, που μοιάζουν σαν φύλλα. Αυτοί παίρνουν μετρία ανάπτυξη. Δίνουν ωραία κόκκινα λουλούδια.

Τέλος, το «επύφλλο» είναι ένας κάκτος με ωραϊότερα λουλούδια, λεπτός και ευαίσθητος στο κρύο, που πολλοί σιιάζεται ιδίως με μπόλιασμα.

ΟΘ. ΧΑΛ.

Ανθισμένο κακτοειδές του είδους «ηλόκακτος ή δερφωμος». ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Το γκαζόν.

91

ΠΟΥΔΑ - ΜΠΡΙΓΙΑΝΤΙΝΗ

ΠΟΜΠΕΙΑ

7 ΠΟΥΔΑ ΠΟΜΠΕΙΑ

Έξολεψεί το χέρι του χρόνου και δίνει ένα δραστήιο και νεανικό δέρμα. Εκτός των εξολεψτικών χρωματισμών προσφέρεται και σε τρέις ειδικούς χρωματισμούς για τις Έλληνίδες: PÊCHE - MAT GÏTAN.

Είναι ειδική σύνθεση ανάλογη με τον φυσικό χρωματισμό του δέρματος της Ελλάδας.

Η ΜΠΡΙΓΙΑΝΤΙΝΗ ΠΟΜΠΕΙΑ

Δίνει μια φυσική στιλνωτή στο πρόσωπο και το διατηρεί πάντα καλοεξημενέ.

ΠΟΥΔΑ - ΜΠΡΙΓΙΑΝΤΙΝΗ

ΠΟΜΠΕΙΑ

Καλλυντικό της με γαλλικά όργανα ποιοτικής PIVER - PARIS

Ζητήστε έμπινους το κομμάτι

πρόσθετη την λέξη **NEON**

ΜΗΤΕΡΕΣ

Μεταχειρίζεσθε για τα κομμάτια σας το άθροιστο και υγιεινό Ιαπωνικό

ΜΠΙΜΠΕΡΟ

"REICO", "H "CORONATION",

Το μόνο έγκειρομένο παρὰ των Ιαπωνικών αρχών. Πωλείται σε όλα τα φαρμακεία. Γενικός αντιπρόσωπος δια την Ελλάδα ΑΝΔΡΕΑΣ ΣΚΙΚΟΣ, Σωκράτους 28 Αθήνα.

Ζητήστε το μοναδικό και της παχυδαρκίας ΣΑΜΠΟΥΑΝ ΜΠΑΝΙΟΥ Stephen's

Επιστημονικά καλλυντικά

"LYDIA P"

Πωλούνται εις τα Φαρμακεία Σέκερη 4. — Τηλ. 612-450.

ΛΥΔΙΑ ΠΟΥΛΕΤΟΥ-ΔΟΥΚΑ

1226 Λεωφ. Αθηνών, Σέκερη 4. — Τηλ. 612-450

ΡΟΥΣΑ

ΠΑΤΗ - ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΙΔΟΥ

ΙΑΤΡΟΣ

Γυναικολόγος-Μαιευτήρ. Δέχεται 9-12 και 5-7 ως και επί συνευτέρ. Χ. Τρικούπη 113. Τηλ. 613-610.

ΒΑΣΟΣ ΜΑΥΡΙΚΟΣ

ΟΡΘΟΔΟΝΤΟΛΟΓΟΣ

Δέχεται καθ' έκδοσιν και ώραν 6-8 μ. μ. επί της οδού Αγίου Κωνσταντίνου 5. — Τηλ. 56-713.

γράφουν, να εσωκλείουν μία φωτογραφία τους.

Δύο φίλοι, ο Tim. Nicolaidis και ο N. Balaskis (22 χρόνων και ο 8ος), 310 Cleveland St. Surry Hills, N.S.W., Australia, επιθυμούν να εσωκλείουν μία νέα φωτογραφία τους.

Ο George Massalas, C/o Nowa Nowa, Vic. Australia, θέλει να εσωκλείσει μία φωτογραφία τους.

Ο Μiltiadis Paraskevooulous (24 χρόνων), ο John Magdalinos (25) και ο Christos Angelopoulos (22) E. Dept. Maitland, Australia, ζητούν εσωκλείσει μία φωτογραφία τους.

Ο B. K. Bouquet Cafe, Box 611, N.S.W., Griffith, Australia, επιθυμεί να εσωκλείσει μία φωτογραφία τους.

Ο Dimitrios Papazoglou (20 χρόνων), Rue Gammeil-Ei-Lanat No 19, Azhar, Caïre, Egypte, θέλει να εσωκλείσει μία φωτογραφία τους.

Ο Bill Paragiotorgas και ο Semis Siannis (22 χρόνων και ο 8ος), 228 Brown St., Adelaide, S. Australia, ζητούν εσωκλείσει μία φωτογραφία τους.

Ο Theoklis Karachios (28 χρόνων), Symmer Camp, Flinders Island, Tasmania, Australia, θέλει να εσωκλείσει μία φωτογραφία τους.

Ο Stavros Nikas (35 χρόνων), μηχανικός αυτοκινήτων, 195 Moreland Road, Cobourg, Melbourne, Vic. Australia, επιθυμεί να εσωκλείσει μία φωτογραφία τους.

Ο Jean Sofoclidis (24 χρόνων), Rue Emile Vanderveerde 134, Glain Liège, Belgique, φοιτητής, θέλει να εσωκλείσει μία φωτογραφία τους.

Ο Kounellis Kounelopoulos (25 χρόνων), Rue Emile Vanderveerde 136, Glain Liège, Belgique, φοιτητής, επιθυμεί να εσωκλείσει μία φωτογραφία τους.

Ο Michael Bravos (20 χρόνων), 701 So Laflin St. Chicago Illinois, U.S.A., θέλει να εσωκλείσει μία φωτογραφία τους.

Ο Steve Frasedakis (24 χρόνων), General Delivery, Smeltiersite Kitimat B.C. Canada, επιθυμεί να εσωκλείσει μία φωτογραφία τους.

Ο Christ Gerontzos, 3204 N. Cicero Av., Chicago 41 Ill., U.S.A., ζητεί εσωκλείσει μία νέα φωτογραφία τους.

Ο Jim Dascalos και ο Jim Koletsos, 227 Church St. Toronto Ont Canada, θέλουν να εσωκλείσουν μία φωτογραφία τους.

Ο Christos Nicopolous (17 χρόνων), 9 Tane Osler B.L.V.D., Toronto 10, Ont. Canada, θέλει να εσωκλείσει μία φωτογραφία τους.

Ο Gus Dale (24 χρόνων), 1226 Lee Ave., New York 28, N.Y., U.S.A., επιθυμεί να εσωκλείσει μία φωτογραφία τους.

Ο George Georgiadis (24 χρόνων), 13 Thomas St. Brun-

swick, Melbourne, Australia, επιθυμεί να εσωκλείσει μία φωτογραφία τους.

Δύο φίλοι, ο Panos Emmanouil και ο Johann Komimis, φοιτητές Πολυτεχνείου Βιέννης, Novagasse 45/1114, Wien II, Osterreich, ζητούν εσωκλείσει μία νέα φωτογραφία τους.

Ο Nicolaos Elefteriou (29 χρόνων) και ο Ioannis Alexandrou (28), C/o Ricomi, Brindisi, Italia, ζητούν εσωκλείσει μία νέα φωτογραφία τους.

Ο George Kalliris, 291 Cleveland St. Redfern Sydney, N.S.W., Australia, θέλει να εσωκλείσει μία φωτογραφία τους.

Ο Pat. Antoni (22 χρόνων), Kantine No 2, Aiseau-Oignies, Belgique, ζητεί εσωκλείσει μία νέα φωτογραφία τους.

Ο Nick Makris (22 χρόνων), 32 Gladstone Ave., Wollongong N.S.W., Australia, επιθυμεί να εσωκλείσει μία φωτογραφία τους.

Ο P. Panagiotis (26 χρόνων), 8 North City, Adelaide, Australia, θέλει να εσωκλείσει μία φωτογραφία τους.

Ο Bill Paragiotorgas και ο Semis Siannis (22 χρόνων και ο 8ος), 228 Brown St., Adelaide, S. Australia, ζητούν εσωκλείσει μία φωτογραφία τους.

Ο Theoklis Karachios (28 χρόνων), Symmer Camp, Flinders Island, Tasmania, Australia, θέλει να εσωκλείσει μία φωτογραφία τους.

Ο Stavros Nikas (35 χρόνων), μηχανικός αυτοκινήτων, 195 Moreland Road, Cobourg, Melbourne, Vic. Australia, επιθυμεί να εσωκλείσει μία φωτογραφία τους.

Ο Jean Sofoclidis (24 χρόνων), Rue Emile Vanderveerde 134, Glain Liège, Belgique, φοιτητής, θέλει να εσωκλείσει μία φωτογραφία τους.

Ο Kounellis Kounelopoulos (25 χρόνων), Rue Emile Vanderveerde 136, Glain Liège, Belgique, φοιτητής, επιθυμεί να εσωκλείσει μία φωτογραφία τους.

Ο Michael Bravos (20 χρόνων), 701 So Laflin St. Chicago Illinois, U.S.A., θέλει να εσωκλείσει μία φωτογραφία τους.

Ο Steve Frasedakis (24 χρόνων), General Delivery, Smeltiersite Kitimat B.C. Canada, επιθυμεί να εσωκλείσει μία φωτογραφία τους.

Ο Christ Gerontzos, 3204 N. Cicero Av., Chicago 41 Ill., U.S.A., ζητεί εσωκλείσει μία νέα φωτογραφία τους.

Ο Jim Dascalos και ο Jim Koletsos, 227 Church St. Toronto Ont Canada, θέλουν να εσωκλείσουν μία φωτογραφία τους.

Ο Christos Nicopolous (17 χρόνων), 9 Tane Osler B.L.V.D., Toronto 10, Ont. Canada, θέλει να εσωκλείσει μία φωτογραφία τους.

Ο Gus Dale (24 χρόνων), 1226 Lee Ave., New York 28, N.Y., U.S.A., επιθυμεί να εσωκλείσει μία φωτογραφία τους.

Ο George Georgiadis (24 χρόνων), 13 Thomas St. Brun-

swick, Melbourne, Australia, επιθυμεί να εσωκλείσει μία φωτογραφία τους.

Δύο φίλοι, ο Panos Emmanouil και ο Johann Komimis, φοιτητές Πολυτεχνείου Βιέννης, Novagasse 45/1114, Wien II, Osterreich, ζητούν εσωκλείσει μία νέα φωτογραφία τους.

Ο Nicolaos Elefteriou (29 χρόνων) και ο Ioannis Alexandrou (28), C/o Ricomi, Brindisi, Italia, ζητούν εσωκλείσει μία νέα φωτογραφία τους.

Ο George Kalliris, 291 Cleveland St. Redfern Sydney, N.S.W., Australia, θέλει να εσωκλείσει μία φωτογραφία τους.

Ο Pat. Antoni (22 χρόνων), Kantine No 2, Aiseau-Oignies, Belgique, ζητεί εσωκλείσει μία νέα φωτογραφία τους.

Ο Nick Makris (22 χρόνων), 32 Gladstone Ave., Wollongong N.S.W., Australia, επιθυμεί να εσωκλείσει μία φωτογραφία τους.

Ο P. Panagiotis (26 χρόνων), 8 North City, Adelaide, Australia, θέλει να εσωκλείσει μία φωτογραφία τους.

Ο Bill Paragiotorgas και ο Semis Siannis (22 χρόνων και ο 8ος), 228 Brown St., Adelaide, S. Australia, ζητούν εσωκλείσει μία φωτογραφία τους.

Ο Theoklis Karachios (28 χρόνων), Symmer Camp, Flinders Island, Tasmania, Australia, θέλει να εσωκλείσει μία φωτογραφία τους.

Ο Stavros Nikas (35 χρόνων), μηχανικός αυτοκινήτων, 195 Moreland Road, Cobourg, Melbourne, Vic. Australia, επιθυμεί να εσωκλείσει μία φωτογραφία τους.

Ο Jean Sofoclidis (24 χρόνων), Rue Emile Vanderveerde 134, Glain Liège, Belgique, φοιτητής, θέλει να εσωκλείσει μία φωτογραφία τους.

Ο Kounellis Kounelopoulos (25 χρόνων), Rue Emile Vanderveerde 136, Glain Liège, Belgique, φοιτητής, επιθυμεί να εσωκλείσει μία φωτογραφία τους.

Ο Michael Bravos (20 χρόνων), 701 So Laflin St. Chicago Illinois, U.S.A., θέλει να εσωκλείσει μία φωτογραφία τους.

Ο Steve Frasedakis (24 χρόνων), General Delivery, Smeltiersite Kitimat B.C. Canada, επιθυμεί να εσωκλείσει μία φωτογραφία τους.

Ο Christ Gerontzos, 3204 N. Cicero Av., Chicago 41 Ill., U.S.A., ζητεί εσωκλείσει μία νέα φωτογραφία τους.

Ο Jim Dascalos και ο Jim Koletsos, 227 Church St. Toronto Ont Canada, θέλουν να εσωκλείσουν μία φωτογραφία τους.

Ο Christos Nicopolous (17 χρόνων), 9 Tane Osler B.L.V.D., Toronto 10, Ont. Canada, θέλει να εσωκλείσει μία φωτογραφία τους.

Ο Gus Dale (24 χρόνων), 1226 Lee Ave., New York 28, N.Y., U.S.A., επιθυμεί να εσωκλείσει μία φωτογραφία τους.

Ο George Georgiadis (24 χρόνων), 13 Thomas St. Brun-

swick, Melbourne, Australia, επιθυμεί να εσωκλείσει μία φωτογραφία τους.

Δύο φίλοι, ο Panos Emmanouil και ο Johann Komimis, φοιτητές Πολυτεχνείου Βιέννης, Novagasse 45/1114, Wien II, Osterreich, ζητούν εσωκλείσει μία νέα φωτογραφία τους.

Ο Nicolaos Elefteriou (29 χρόνων) και ο Ioannis Alexandrou (28), C/o Ricomi, Brindisi, Italia, ζητούν εσωκλείσει μία νέα φωτογραφία τους.

Ο George Kalliris, 291 Cleveland St. Redfern Sydney, N.S.W., Australia, θέλει να εσωκλείσει μία φωτογραφία τους.

Ο Pat. Antoni (22 χρόνων), Kantine No 2, Aiseau-Oignies, Belgique, ζητεί εσωκλείσει μία νέα φωτογραφία τους.

Ο Nick Makris (22 χρόνων), 32 Gladstone Ave., Wollongong N.S.W., Australia, επιθυμεί να εσωκλείσει μία φωτογραφία τους.

Ο P. Panagiotis (26 χρόνων), 8 North City, Adelaide, Australia, θέλει να εσωκλείσει μία φωτογραφία τους.

Ο Bill Paragiotorgas και ο Semis Siannis (22 χρόνων και ο 8ος), 228 Brown St., Adelaide, S. Australia, ζητούν εσωκλείσει μία φωτογραφία τους.

Ο Theoklis Karachios (28 χρόνων), Symmer Camp, Flinders Island, Tasmania, Australia, θέλει να εσωκλείσει μία φωτογραφία τους.

Ο Stavros Nikas (35 χρόνων), μηχανικός αυτοκινήτων, 195 Moreland Road, Cobourg, Melbourne, Vic. Australia, επιθυμεί να εσωκλείσει μία φωτογραφία τους.

Ο Jean Sofoclidis (24 χρόνων), Rue Emile Vanderveerde 134, Glain Liège, Belgique, φοιτητής, θέλει να εσωκλείσει μία φωτογραφία τους.

Ο Kounellis Kounelopoulos (25 χρόνων), Rue Emile Vanderveerde 136, Glain Liège, Belgique, φοιτητής, επιθυμεί να εσωκλείσει μία φωτογραφία τους.

Ο Michael Bravos (20 χρόνων), 701 So Laflin St. Chicago Illinois, U.S.A., θέλει να εσωκλείσει μία φωτογραφία τους.

Ο Steve Frasedakis (24 χρόνων), General Delivery, Smeltiersite Kitimat B.C. Canada, επιθυμεί να εσωκλείσει μία φωτογραφία τους.

Ο Christ Gerontzos, 3204 N. Cicero Av., Chicago 41 Ill., U.S.A., ζητεί εσωκλείσει μία νέα φωτογραφία τους.

Ο Jim Dascalos και ο Jim Koletsos, 227 Church St. Toronto Ont Canada, θέλουν να εσωκλείσουν μία φωτογραφία τους.

Ο Christos Nicopolous (17 χρόνων), 9 Tane Osler B.L.V.D., Toronto 10, Ont. Canada, θέλει να εσωκλείσει μία φωτογραφία τους.

Ο Gus Dale (24 χρόνων), 1226 Lee Ave., New York 28, N.Y., U.S.A., επιθυμεί να εσωκλείσει μία φωτογραφία τους.

Ο George Georgiadis (24 χρόνων), 13 Thomas St. Brun-

swick, Melbourne, Australia, επιθυμεί να εσωκλείσει μία φωτογραφία τους.

Δύο φίλοι, ο Panos Emmanouil και ο Johann Komimis, φοιτητές Πολυτεχνείου Βιέννης, Novagasse 45/1114, Wien II, Osterreich, ζητούν εσωκλείσει μία νέα φωτογραφία τους.

Ο Nicolaos Elefteriou (29 χρόνων) και ο Ioannis Alexandrou (28), C/o Ricomi, Brindisi, Italia, ζητούν εσωκλείσει μία νέα φωτογραφία τους.

Ο George Kalliris, 291 Cleveland St. Redfern Sydney, N.S.W., Australia, θέλει να εσωκλείσει μία φωτογραφία τους.

Ο Pat. Antoni (22 χρόνων), Kantine No 2, Aiseau-Oignies, Belgique, ζητεί εσωκλείσει μία νέα φωτογραφία τους.

Ο Nick Makris (22 χρόνων), 32 Gladstone Ave., Wollongong N.S.W., Australia, επιθυμεί να εσωκλείσει μία φωτογραφία τους.

Ο P. Panagiotis (26 χρόνων), 8 North City, Adelaide, Australia, θέλει να εσωκλείσει μία φωτογραφία τους.

Ο Bill Paragiotorgas και ο Semis Siannis (22 χρόνων και ο 8ος), 228 Brown St., Adelaide, S. Australia, ζητούν εσωκλείσει μία φωτογραφία τους.

Ο Theoklis Karachios (28 χρόνων), Symmer Camp, Flinders Island, Tasmania, Australia, θέλει να εσωκλείσει μία φωτογραφία τους.

Ο Stavros Nikas (35 χρόνων), μηχανικός αυτοκινήτων, 195 Moreland Road, Cobourg, Melbourne, Vic. Australia, επιθυμεί να εσωκλείσει μία φωτογραφία τους.

Ο Jean Sofoclidis (24 χρόνων), Rue Emile Vanderveerde 134, Glain Liège, Belgique, φοιτητής, θέλει να εσωκλείσει μία φωτογραφία τους.

Ο Kounellis Kounelopoulos (25 χρόνων), Rue Emile Vanderveerde 136, Glain Liège, Belgique, φοιτητής, επιθυμεί να εσωκλείσει μία φωτογραφία τους.

Ο Michael Bravos (20 χρόνων), 701 So Laflin St. Chicago Illinois, U.S.A., θέλει να εσωκλείσει μία φωτογραφία τους.

Ο Steve Frasedakis (24 χρόνων), General Delivery, Smeltiersite Kitimat B.C. Canada, επιθυμεί να εσωκλείσει μία φωτογραφία τους.

Ο Christ Gerontzos, 3204 N. Cicero Av., Chicago 41 Ill., U.S.A., ζητεί εσωκλείσει μία νέα φωτογραφία τους.

Ο Jim Dascalos και ο Jim Koletsos, 227 Church St. Toronto Ont Canada, θέλουν να εσωκλείσουν μία φωτογραφία τους.

Ο Christos Nicopolous (17 χρόνων), 9 Tane Osler B.L.V.D., Toronto 10, Ont. Canada, θέλει να εσωκλείσει μία φωτογραφία τους.

Ο Gus Dale (24 χρόνων), 1226 Lee Ave., New York 28, N.Y., U.S.A., επιθυμεί να εσωκλείσει μία φωτογραφία τους.

Ο George Georgiadis (24 χρόνων), 13 Thomas St. Brun-

swick, Melbourne, Australia, επιθυμεί να εσωκλείσει μία φωτογραφία τους.

Δύο φίλοι, ο Panos Emmanouil και ο Johann Komimis, φοιτητές Πολυτεχνείου Βιέννης, Novagasse 45/1114, Wien II, Osterreich, ζητούν εσωκλείσει μία νέα φωτογραφία τους.

Ο Nicolaos Elefteriou (29 χρόνων) και ο Ioannis Alexandrou (28), C/o Ricomi, Brindisi, Italia, ζητούν εσωκλείσει μία νέα φωτογραφία τους.

Ο George Kalliris, 291 Cleveland St. Redfern Sydney, N.S.W., Australia, θέλει να εσωκλείσει μία φωτογραφία τους.

Ο Pat. Antoni (22 χρόνων), Kantine No 2, Aiseau-Oignies, Belgique, ζητεί εσωκλείσει μία νέα φωτογραφία τους.

Ο Nick Makris (22 χρόνων), 32 Gladstone Ave., Wollongong N.S.W., Australia, επιθυμεί να εσωκλείσει μία φωτογραφία τους.

Ο P. Panagiotis (26 χρόνων), 8 North City, Adelaide, Australia, θέλει να εσωκλείσει μία φωτογραφία τους.

Ο Bill Paragiotorgas και ο Semis Siannis (22 χρόνων και ο 8ος), 228 Brown St., Adelaide, S. Australia, ζητούν εσωκλείσει μία φωτογραφία τους.

Ο Theoklis Karachios (28 χρόνων), Symmer Camp, Flinders Island, Tasmania, Australia, θέλει να εσωκλείσει μία φωτογραφία τους.

Ο Stavros Nikas (35 χρόνων), μηχανικός αυτοκινήτων, 195 Moreland Road, Cobourg, Melbourne, Vic. Australia, επιθυμεί να εσωκλείσει μία φωτογραφία τους.

Ο Jean Sofoclidis (24 χρόνων), Rue Emile Vanderveerde 134, Glain Liège, Belgique, φοιτητής, θέλει να εσωκλείσει μία φωτογραφία τους.

Ο Kounellis Kounelopoulos (25 χρόνων), Rue Emile Vanderveerde 136, Glain Liège, Belgique, φοιτητής, επιθυμεί να εσωκλείσει μία φωτογραφία τους.

Ο Michael Bravos (20 χρόνων), 701 So Laflin St. Chicago Illinois, U.S.A., θέλει να εσωκλείσει μία φωτογραφία τους.

Ο Steve Frasedakis (24 χρόνων), General Delivery, Smeltiersite Kitimat B.C. Canada, επιθυμεί να εσωκλείσει μία φωτογραφία τους.

Ο Christ Gerontzos, 3204 N. Cicero Av., Chicago 41 Ill., U.S.A., ζητεί εσωκλείσει μία νέα φωτογραφία τους.

Ο Jim Dascalos και ο Jim Koletsos, 227 Church St. Toronto Ont Canada, θέλουν να εσωκλείσουν μία φωτογραφία τους.

Ο Christos Nicopolous (17 χρόνων), 9 Tane Osler B.L.V.D., Toronto 10, Ont. Canada, θέλει να εσωκλείσει μία φωτογραφία τους.

Ο Gus Dale (24 χρόνων), 1226 Lee Ave., New York 28, N.Y., U.S.A., επιθυμεί να εσωκλείσει μία φωτογραφία τους.

Ο George Georgiadis (24 χρόνων), 13 Thomas St. Brun-

swick, Melbourne, Australia, επιθυμεί να εσωκλείσει μία φωτογραφία τους.

Δύο φίλοι, ο Panos Emmanouil και ο Johann Komimis, φοιτητές Πολυτεχνείου Βιέννης, Novagasse 45/1114, Wien II, Osterreich, ζητούν εσωκλείσει μία νέα φωτογραφία τους.

Ο Nicolaos Elefteriou (29 χρόνων) και ο Ioannis Alexandrou (28), C/o Ricomi, Brindisi, Italia, ζητούν εσωκλείσει μία νέα φωτογραφία τους.

Ο George Kalliris, 291 Cleveland St. Redfern Sydney, N.S.W., Australia, θέλει να εσωκλείσει μία φωτογραφία τους.

Ο Pat. Antoni (22 χρόνων), Kantine No 2, Aiseau-Oignies, Belgique, ζητεί εσωκλείσει μία νέα φωτογραφία τους.

Ο Nick Makris (22 χρόνων), 32 Gladstone Ave., Wollongong N.S.W., Australia, επιθυμεί να εσωκλείσει μία φωτογραφία τους.

Ο P. Panagiotis (26 χρόνων), 8 North City, Adelaide, Australia, θέλει να εσωκλείσει μία φωτογραφία τους.

Ο Bill Paragiotorgas και ο Semis Siannis (22 χρόνων και ο 8ος), 228 Brown St., Adelaide, S. Australia, ζητούν εσωκλείσει μία φωτογραφία τους.

Ο Theoklis Karachios (28 χρόνων), Symmer Camp, Flinders Island, Tasmania, Australia, θέλει να εσωκλείσει μία φωτογραφία τους.

Ο Stavros Nikas (35 χρόνων), μηχανικός αυτοκινήτων, 195 Moreland Road, Cobourg, Melbourne, Vic. Australia, επιθυμεί να εσωκλείσει μία φωτογραφία τους.

Ο Jean Sofoclidis (24 χρόνων), Rue Emile Vanderveerde 134, Glain Liège, Belgique, φοιτητής, θέλει να εσωκλείσει μία φωτογραφία τους.

Ο Kounellis Kounelopoulos (25 χρόνων), Rue Emile Vanderveerde 136, Glain Liège, Belgique, φοιτητής, επιθυμεί να εσωκλείσει μία φωτογραφία τους.

Ο Michael Bravos (20 χρόνων), 701 So Laflin St. Chicago Illinois, U.S.A., θέλει να εσωκλείσει μία φωτογραφία τους.

Ο Steve Frasedakis (24 χρόνων), General Delivery, Smeltiersite Kitimat B.C. Canada, επιθυμεί να εσωκλείσει μία φωτογραφία τους.

Ο Christ Gerontzos, 3204 N. Cicero Av., Chicago 41 Ill., U.S.A., ζητεί εσωκλείσει μία νέα φωτογραφία τους.

Ο Jim Dascalos και ο Jim Koletsos, 227 Church St. Toronto Ont Canada, θέλουν να εσωκλείσουν μία φωτογραφία τους.

Ο Christos Nicopolous (17 χρόνων), 9 Tane Osler B.L.V.D., Toronto 10, Ont. Canada, θέλει να εσωκλείσει μία φωτογραφία τους.

Ο Gus Dale (24 χρόνων), 1226 Lee Ave., New York 28, N.Y., U.S.A., επιθυμεί να εσωκλείσει μία φωτογραφία τους.

Ο George Georgiadis (24 χρόνων), 13 Thomas St. Brun-

Να ή πούδρα σας

Πολύ άπαλή στρώνει δαυμάσια στο δέρμα, εξαιρετικά ομοιομορφή, αρωματισμένη με το λεπτότερο άρωμα, ή νέα πούδρα TOKALON σε κουτί «CRYSTALE» δα σάς κάνει να φαίνεσθε νεώτερη, ωρμότερη, πραγματικά γοητευτική!

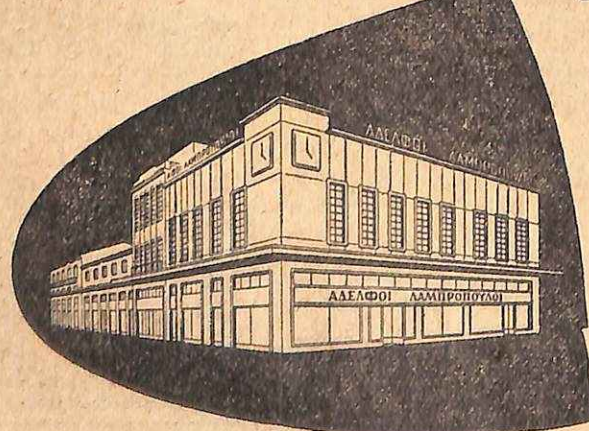
Tokalon

γυρεχα

²¹ Oda

τὰ παιδικὰ εἶδη
σὲ μεγάλη ποικιλία.

- Κοστούμια
- φορέματα
- υποδήματα
- καπέλλα

ΔΦΟΙ ΛΑΜΠΡΟΠΟΥΛΟΙ

ΑΘΗΝΑΙ - ΘΕΣ/ΝΙΚΗ

την Αθήνα, τους περπατάει γρήγορα στο δρόμο, ούτως ώστε να φτάσει σε 20 χρόνων, κατά τα πρότυπα με μαθητή Γυμνασίου. Ο ίδιος επιθυμεί ν' αλληλογραφή με την «Υψέ», το ρεβάν του Μαρκόπου.

Ο Κυριάκος Ζαχαριάδης, ΚΕΡΑΛΑΓΕΝ, ΒΣΤ 902, ζητεί αλληλογραφία με τη «Σταυρινά» από τη Λευκωσία. Οι σμηρνές Νηκόλας «Αθανασίου», ο Δημήτριος Μαρούδας και ο Ελευθέριος Μπουρουνάκης, 11 ΠΜ, 348 ΜΤΑ, Λάγκιαν, πόδες, θέλουν ν' αλληλογραφή με την «Υψέ». Ελθέτε, φίλοι, 18-20 χρόνια.

Ο «σημηντής» Κωνσταντ. Κολο-
βάς, 348 ΜΤΑ 111 ΠΜ, Ν. Αχίλα-
λος, Βόλος, ζητεί αλληλογραφία με
τά «Μεγάλα ματία» και με την ανα-
γνωστρία μας από την Κύπρο που
κρίβεται πως από το ψευδώνυμο «Ζη-
τώ» μία αγάπη που να με νοιώσει».
Ο Κ. Δαδάκης (24, χρώνα),
ΚΕΝ Κορίνθου, Γραφείον Ἀρτίων
Καντινών, ΣΤΓ 909, θέλει ν' αλλη-
λογραφήσει με νέες, ηλικίας 18—25
χρόνων. Ο Θωμάς Καραεωρό-
πος, 750 Μονάς ΓΥΣ, ΒΣΤ 902,
ζητεί αλληλογραφία με νέες από
εσωτερικό και κατά προτίμηση από
την Ἀθήνα.

Ο ασηματιστής Γεωργίου, Β.Π. Αρσίου, ΓΕΝ, επιθυμεί η αλληλογραφία με νέες Έλληνίδες, με σκοπό την ανάπτυξη μιας σταθερής φιλικής σχέσης με τους κατοίκους της Άγγυς, Λούπουλας, Λάκης, Αποστόλου, Λος και Ιωάννου, 65ος Λ.Β. Όλμουν, ΣΤΓ 914Γ, θέλουν η αλληλογραφία με νέες από την Ελλάδα και κατά προτίμηση από τη Μακεδονία και την Αττική, με σκοπό τη συνάντη μίας άγνωστης φιλικής και ανταλλάξιμης σκέψης. Ο ναυτής Πασκράλης, Γ.Π. 19 χρώμων, Β.Π. Πάπας, ΓΕΝ, επιθυμεί η αλληλογραφία με νέες από την Κύπρο, ηλικίας μέχρι 19 χρώμων, με σκοπό τη δημιουργία μίας καλής φιλικής. Ο οπαδισματικός Ιωάννης Στάθης, ΚΕΝ Κονίνου, 10ος Λ.Β. Αρσίου, ΣΤΓ 909, ζητεί αλληλογραφία με νέες του εσωτερικού με σκοπό την ανάπτυξη μιας καλής φιλικής. Ο σιγνός, Αριστομένης Καραγιάννης, 128, ΤΓΑ 1010, θέλει η αλληλογραφία με νέες που κινούνται άμεσα από τα ψάδια, με «Αρετή» και «Κακία» του τέλους 944.

Ὁ Χολιάς Σ π υ ρ ῖ δ ω ν Λ ε ῖ θ α
 δ ῶ τ η ς, ὁ Κ. Α λ α δ ῶ ν ἰ α ν η ς,
 Π ρ ο κ ῶ τ η ς Κ ο ῦ ρ η ς, ὁ Δ. Τ ο ὑ κ α ν ῶ ν
 καὶ ὁ Β α ρ λ ῆ ὁ ς Δ ε σ π ο τ ῆ ς, 567 Τ
 Π., ἰ ο ς Λ ὅ ρ ο ς, Σ Τ Τ 916, ἱ π τ ο ῦ
 ἀ λ λ η γ ρ α φ ῆ α ἢ Ἕ λ λ η ν ῖ β ε ς,
 π ρ ῶ τ η ρ ῖ α ἀ π ὸ τ η ν Κ ῦ π ρ ο, μ ἑ σ κ ο π
 ὲ τ η ν ἀ ν ἄ τ τ η ς μ ῖ α ς ἀ γ ῆ ς φ ἰ λ ἰ α ς.
 Ὁ χ ο λ ῖ α ς Γ ε ω ρ γ ῖ ο ς Γ ε ω ρ γ
 π ο ῦ λ ο ς, Ἀ κ η ς Ἀ μ ῆ κ η ς,
 Κ ο σ τ ὶ τ ο ῦ λ ο ς, Ἀ κ η ς, Ἀ ν α σ τ ᾶ σ ῖ ο ς
 ὁ ς καὶ Ν. Κ ῖ ο λ ὁ ς, Ἀ λ ε ξ ᾶ ν δ ρ ο ς,
 Υ.Β. Χ V Μ ε ρ α ρ χ ῖ α ς, Σ Τ Τ 917, ὁ ἔ
 π λ η ν ὲ ἀ λ λ η γ ρ α φ ῆ σ ῶ ν μ ἑ ν ε ς
 ὁ λ ο ν τ ὸ κ ὴ σ ῖ ο.
 Ὁ Σ τ ῦ λ ῖ α ν ὁ
 Β α φ ε ἰ ᾶ δ ῆ ς, Σ χ ο λ ῆ, Ἐ φ ῆ ρ ω ν
 σ ῖ α μ α τ ῖ κ ὸ ν Π ε τ ρ ῖ ο ν, Σ ο ς Λ ὅ ρ ο ς, Σ Τ Τ
 911Α, ἐ π ῖ θ ῡ μ ῖ τ ἴ η ἀ λ λ η γ ρ α φ ῆ σ ῶ
 ὲ ὁ Κ ρ ᾶ τ ῶ ν α ἰ ῶ ὲ τ ῆ ς ἑ ρ ῆ μ ῶ ν.

Ο Χολιας Σ ταύρος Μάρκο 0
172 ΜΕΑΠ, ΣΤΓ 912Α, Grèce, σ
πιθμείν η αλληλογραφία με νέους ά
δων τον κόσμο, ηλικίας 18—23 χρό
ναν, με σκοπό τη δημιουργία μιας
φίλιας.

Ο Βασίλ. Βεργέτης, 70
Τ.Μ., Όρχος, ΣΤΓ 912, ζητεί αλλη
λογραφία με νέες άφ, όλη την Έλ
λάδα, με σκοπό την ανταλλαγή σκέ
ψεων, τη δημιουργία μιας φίλιας
πρωτοβουλίας.

Ο δόκιμος ανθυπολοχαγός
Κατσίβας αλφ., 702 Τ.Μ., ΣΤΓ
912, θέλει αλληλογραφία με τ
«Καμπαίνες» της οργάνωσης 950
Χολιας. Ο Χολιας Κ Κόλλας Κό
πρης, 657 ΠΑΠ, ΒΕΤ 904, θέλει
αλληλογραφία με νέους άφ, όλ
τον κόσμο, στην ελληνική, αγγλική
γαλλική ή Ιταλική γλώσσα, με σκοπό
την ανάπτυξη μιας φίλιας.

ΠΟΝΕΡ
ΙΣΤΟΡ
Τὸ λιμάνι τ

"Ενα στενὸ μονο-
 παδικά, ὡδηοῦσε τὴν
 πατηρὴν τῆς Φανερ-
 ᾶς. Ἀπὸ τῆ τριαντηθί-
 στροιού, ἡ ἡγουμένη
 μάτιας τῆς ἀπὸ τοῦ
 διέκρινε κατὰ ἀνάγκην
 μαυροφορεμένη γυναι-
 κὴ μὲ κόψον τὸν ἀνιφο-
 κέρη τῆς ἑνῆς μοῦρας.
 Δὲν ἦσαν χωρία
 τῆς κί- ὅλη τῆς ἡ-
 γουανίας ἀπὸ πολι-
 τῆς ὅτι ἔρχεται γὰ
 τῆς ἡ ἡγου-

κλησί, ἐπὶ καθόταν
 τοῖς. Εὐτυχὼς ἡ
 γιὰ τὸν Ἑσπερίνο.
 τουρηγῆσι κ' αἰὶρ
 ρισκί...
 Οἱ θυὸ γυναῖκες
 πάλι στὶς σκέψεις τ
 μιὰ τὸ πάλαισιμ,
 τῆς.
 Ἔπειτα ἀπὸ λίγ
 τισσα, ποὺ μόλις ἐ
 ῆρθε νὰ πῇ στὴν ἡ
 ῥισσα μιὰ γυναῖκα.

— Νὰ περάσῃ, εἰ
μένη.
Ἡ καλόγρυπα ποι-
φία, μάειψε τὸ κέν-
τρο τῆς βράντας, γυ-
ήγουμένη μετὰ τὴν ξ-
ῖ.
Ἐκεῖνη δὲν ἦταν
ρανταπέντε χρόνων
λασχροῖνη καὶ πολὺ
χανασμένη ἀπὸ τὸν
σε τὸ μπουγαλάκι τῆς
ῖ ἀφῆσε τὸ κορ-
μὰ φορεῖα πολλὰ
— Με συγχωρεῖτε

τόσο κοιρανισμένη...
κρούα... Δεν ὄπιρξε
"Ἐρριξε τὴ ματι
τρωκτό, πρὸς τὴν
κατασπράσιον κάμιν
Λέε κι' αὐτὸ τὴν ἰ
μάτια της εἶχαν π
λήνια ἔκφρασι μιά
ποὺ καθρέφτιζε τὸ
Ἡ ἡγουμένη δέ
κὺτάζε με περιέρ
ἓνα θυμία, ποὺ εἶχε
χια τῆς μεγάλης π
Μιά καλόγρια ἔ
κρούε νερό καὶ γλι
Τὸ νερό δρόσιζε
σκέψεις τῆς ξένης.
εἶπε:

ἦμας σ' ἐκεῖν
 πεντακοσίους λίρες.
 τίς χρησιμοποίησε
 ναυπηγιοῦ... Ὁ
 παρακαλέσω νὰ δεχ-
 θῶ νὰ μείνω γιὰ
 ἡ ἡγουμένη τῆς
 στυκῆ
 — Τὴ δουλειὰ ξί-
 — Εἶχα μιὰ ἐπιχ-
 σε ἡ ξένη. Δέκα ἀ-
 φαιστοσυρτήματα τέ-
 ἀπὸ βασιλίκι κι' ἀ-
 λησα διώας, γιὰ ἐ-
 — Μὰ τίς
 ρατε, θὰ ἀγοράσω
 τα, τῆς ἀπάντησε ἡ
 συνεχίσαι τὴ δου-
 ἥρατε ἐδῶ; Γιατί
 ἐδῶ γιὰ πάντα; κα-
 ἐδῶ; Ὁ ἥρως

**ΠΟΝΕΜΕΝΕΣ
ΙΣΤΟΡΙΕΣ**

Τὸ λιμάνι τῆς γαλήνης

ἄνασσα σὲ
 ὁρὸς τὸ μεγάλο μο-
 νήμεν·
 βεράνα τοῦ μονα-
 χῆ, σηκώνοντας τὰ
 λεκτὸ ποὶ δούλευε,
 στα σὰ δέντρα, μιά
 κύκα, γ' ἀνεβαίνει
 κ' κρατῶντας στὸ
 ἄκκι.
 ὡσαύτως, τὸ φόρεμά
 ἐμφανισί, εἰδειχναν
 ἡ καμιά παρὰ-
 νή σὲ μιὰ καλο-
 ἡ

νάδι της κατ' ἐνό-
μη θάρρη ὁ παπὰς
ὄν κάλεσα νὰ λει-
ποῦν εἶναι Κυ-
κατόπιν βυθίστηκαν
ἐν ὕδασι, συνεχίζοντας ἡ
ἄλλη τὸ κέντημα
ἴωσα, μιὰ γερόν-
τιον ἐρνε τὰ πόδια της,
σομένη, ὅτι τὴ ζη-
τοῦσε καὶ ἡ ἄνου-

τῆς ἔκανε συντροφίαν
 τῆς κ' ἔφυγε
 ν' ἀφίση μόνη τὴν
 νη.

παραπάνω ἀπὸ σα-
 λυνάκι, λευτὴ, με-
 λωφει. Μπήκε λα-
 λήφορο, ἀκούμπη-
 σέ με μὰ καρδιά
 τῆς νὰ πέσοι στ'

ὄνα.

υἱόρισε. Εἶμαι
 ἔρχομαι ἀπὸ μα-

συγκοινωνία...
 «...της μέσ' από τὸ
 παραρτηρῆσαι ἑκάστη τοῦ
 νόμου κ' ἀναστρέφει...»
 ἀποκρίσθη, γιὰ τὴν
 ἀπείρη, τὴν γα-
 λῶν, ἀπειρητὴς ἁλμῶν,
 ἀγαλλίασε οὐρανόν.
 ἔλπε τίποτα. Τὴν
 ἔλεον, σπᾶν νόστον
 ἐξήφει, σπᾶν τὰ νό-
 τιεῖται...
 ἔπερε ἕνα βίσκο μὲ
 τοῦ τοῦ κουταλιῶ.
 τὰ τὰ χεῖλη καὶ τὴς
 γιὰ τὴν, σὲ ἄλγο,
 τὸ μπουγαλὶν ἔχω
 ἔσας γὰ

«Ας τις εκπαι-
 γιά έργα του μο-
 ρά, έπιστρε, να σας
 ήθε κι έμένα εδω...
 πάντα κοντά σας...
 έρίερίε μιλ έξετα-
 ρήσαστε:
 ρετε να κάνετε;
 λουσι... της έξηγν-
 υαλεία... Έξανά
 νης από μετάει.
 ο μαλλί. Την πού-
 α κομμάτι ψουλ-
 σεις λίρες, πού έμ-
 υραλεία και νήμα-
 ηγούμεν. Εδώ για
 να σας. Μά γιατί
 θέλετε να μινετε
 να γλίστρησα... 'Η
 β-

Οι κίνδυνοι
 «Ο δόκτωρ
 κεραιμένος 'Αμ-
 στα στους άντ-
 στοστέριν. Η
 τική παρακολο-
 χρηματοποιείτα
 σε διακία για
 έρωτικόν Ικανή
 λήσαστη χρη-
 καλήσθ καρκιν-
 ροσι.
 «Άλλο τόσο
 γυναίκες οι θη-
 δεν χρηροησού-
 μιν έλεγχω.

ώθηκε. 'Ο καιρός περ-
ληγές του πόνου είχαν
ελαχ γεράσει, τὸ κορμὶ
πάντρευα, ἔπρεπε νὰ
ἔβαν ἄντρα. Δὲν ὑπῆρχε
ἔνοχο στὶς σχέσεις μας,
πληγὴ ἀνὴρ, μὴ ἕμερα, ὁ
ἐλεγεσθάν, μοῖ ζήτησε νὰ
Συγκινήθηκα καὶ δέ-
ομαι νὰ τὸ πῶ στὴν
ἦταν δεκαεπενθὲ χρόνων
ἕμερα πῶς θὰ τόπαυσε.
ἔβουλον μῆτάς θυμωσθῶ,
ἦταν φίλος τοῦ σπι-
τιοῦ μου. ἔβουλον νὰ

α, η κυρία μου, φαν-
ταστική προσηγορία μαζί του.
πολλές ελπίδες...
ανέβη. Κάτι. Ένα δειλι-
κό από το παράθυρο, ελ-
κικό το Γιώργο να περ-
πατάει. «Επειτα, είδα τη Μα-
καλάκη, νά τον φιλάει...»
τίσες, μά δεν τραβήχτη-
κασε...
της γύριζαν όλα γύρω
στης κίτας. «Όταν
είδα διαλεξέω ανέμεσα
της κόρης μου και του
της, η υποκριτική στοργή...

...ιστώ χάριν της Μα-
μόνον τρόπος ὑπῆρχε:

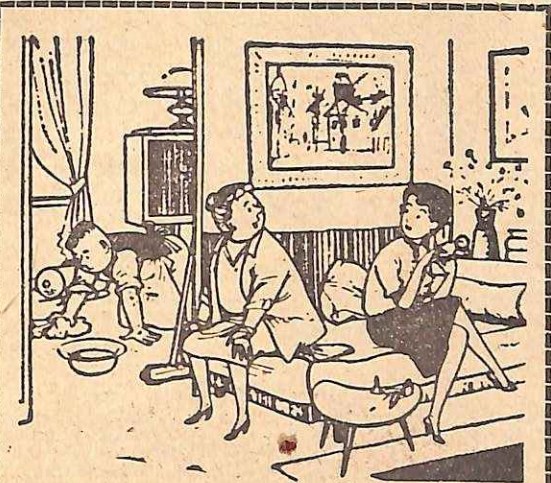
...μπουκαλάκι με δηλητή-
...ω γράψω ἕνα γράμμα.
...εἰσώσω, ὅταν χτύπησε τὸ
...βρισκόταν στὸ σαλόνι.
...ιος εἶναι. * Ἦταν μιά
...πασχόλλισε πολλὴ ὥρα.
...πια στὸ δωμάτιό μου.
...ἐξαπλωμένη στὸ πάτω-
...Εἶχε μὴν τυχαία στὸ
...εἶχε διαβάσει τὸ γράμ-
...μένη τότε πήρε τὸ φα-
...την προσπάθειά νὰρθε ὁ

ζήτησε από τότε πολ-
λέες δὴ, νὰ μοῦ μιλήσῃ.
ἐπεί, ὅπως καταλάβαινε
ἐκείνη. Σκότωσα τὸ παι-
δί μου μόνον ἢ ἔφηρη-
τά σας. Ἐδῶ θὰ μπο-
ρῶσι, νὰ παρακαλῶ τὸ
ἀφένιστο.

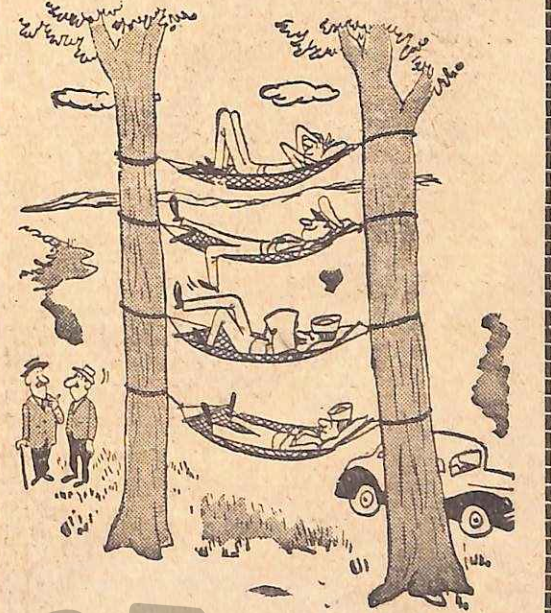
— τίς εἶπε ἡ ἡγουμένη
μου! Ἀς προσευχέσθω-
σάμεθα σὺν ἡμῖν. Ὁ
πολὺ τὸ παιδί σου...
ἐστὶν ἀγγελικὰ τῆς ἡ-
σπασε σὲ λυγμούς. Ὁ
πυρετός λόγια, πῶς ἔ-
χω τὸ τόσο καιρό...

MIPANTA

ἀπὸ τῆς ὁρμῆς
ἐπὶ Νέλσον, ἔνας δια-
κρινόμενος γιατρός, συνι-
πτεῖς τὰ μὴν παίρνουν πε-
ρικὴ ὁρμή) χωρίς λα-
θῆσαι. Ἡ ὁρμὴ αὕτη
ἀπὸ πολλοὺς ἄντρες
ἐπὶ ἀνακαταλαμβάνει τὴν
ἐξήντητον τους. Ἀν ὅμως
σὺ τις, μπορεῖ νὰ προ-
τοῦ προστατεύῃ ἡ στεί-
κτικὴ δύναμις εἶναι γιὰ τὴν
ἀντικειμένη ὁρμή, ἐφόσον
ἀπὸ γιατρό, μὴ συ-

—“Οταν θᾶχης καιρό, νὰ τοῦ μάθης νὰ πλέκη.
Μοῦ χρειάζεταιτι ἓνα πουλόβερ...

— Φαίνεται ὅτι εἶναι ἀπὸ τῆ χώρα τῶν οὐρα-
νοξυστῶν!

— Τρεῖς δολοφονοὺς ὄρες ἀγορεύεις νύχθης γιὰ
τὰ φαῖς, Ἀγαθαί!...

— Μὰ, Καταράμι μόν, μὲ πάτησε αὐτοκίνητο!..

— Τρεῖς ὄρες σὲ πατοῦσε;

Η ΚΡΙΤΙΚΗ ΤΩΝ ΑΓΩΝΩΝ ΕΛΛΗΝΩΝ ΚΑΙ ΓΙΟΥΓΚΟΣΛΑΒΩΝ ΑΘΛΗΤΩΝ ΣΤΟ ΣΤΑΔΙΟ

Νέα αθλητικά ταλέντα και νέο δημιουργικό πρόγραμμα για ν' ανεβεί ο Ελληνικός Αθλητισμός σε υψηλότερα επίπεδα

Οι Α' Διεθνείς Αθλητικοί Αγώνες του 1957 στο Παναθηναϊκό Στάδιο παρουσίασαν ανάγλυφη την εικόνα των συστηματικών προπονήσεων που γίνονται τον χειμώνα από τους αθλητές μας και των προόδων που σημειώσαν οι Έλληνες αθλητισμός στη δημιουργία νέων αθλητικών ελπίδων.

Σ.Ε.Γ.Α.Σ., οι σύλλογοι, οι αθλητές μας, ο κ. Θωάν Σιμιτσεκ και οι Έλληνες προπονητές γενικά κατέβαλαν αξιόπαιστε προσπάθειες για την τόνωση του αθλητισμού μας. Νέα αστέρια, ελπίδες και δυναμικά, έκαναν επιβλητική εμφάνιση. Εμπειρογνώμονες και φιλάθλοι χαίρεται τις ελληνικές νίκες και πρό πάντως την στελέχωση μερικόν αγωνισμάτων με άριστους ισάξιους νέους διεκδικητές του τίτλου του πρωτοπόρου με μεγάλο ενθουσιασμό. Δικαίως! Ο ελληνικός αθλητισμός υπέφερε και υποφέρει ακόμη από την ανάπυξη του σε βάθος. Δεν αρκεί γάρονο ένα Κουνάβη, ένα Τσακνίκι, ένα Ρουμπάνη. Χρειάζονται όχι μόνον ισάξια ζεύγη σε κάθε αγωνισμα, αλλά πεντάδες, για να μην πω μεγαλύτερο αριθμό, από σχεδόν ισοδύναμους ειδικούς και πρωτοπόρους του ολυμπιακού αγωνισματος του αθλητικού προγράμματος.

Αυτοί κρινοντας τα αποτελέσματα των ελληνογιουγκοσλαβικών αγώνων για το 1957, ο ελληνικός αθλητισμός παρουσιάζει ενθουσιασμό. Δικαίως! Ο ελληνικός αθλητισμός υπέφερε και υποφέρει ακόμη από την ανάπυξη του σε βάθος. Δεν αρκεί γάρονο ένα Κουνάβη, ένα Τσακνίκι, ένα Ρουμπάνη. Χρειάζονται όχι μόνον ισάξια ζεύγη σε κάθε αγωνισμα, αλλά πεντάδες, για να μην πω μεγαλύτερο αριθμό, από σχεδόν ισοδύναμους ειδικούς και πρωτοπόρους του ολυμπιακού αγωνισματος του αθλητικού προγράμματος.

Αυτοί κρινοντας τα αποτελέσματα των ελληνογιουγκοσλαβικών αγώνων για το 1957, ο ελληνικός αθλητισμός παρουσιάζει ενθουσιασμό. Δικαίως! Ο ελληνικός αθλητισμός υπέφερε και υποφέρει ακόμη από την ανάπυξη του σε βάθος. Δεν αρκεί γάρονο ένα Κουνάβη, ένα Τσακνίκι, ένα Ρουμπάνη. Χρειάζονται όχι μόνον ισάξια ζεύγη σε κάθε αγωνισμα, αλλά πεντάδες, για να μην πω μεγαλύτερο αριθμό, από σχεδόν ισοδύναμους ειδικούς και πρωτοπόρους του ολυμπιακού αγωνισματος του αθλητικού προγράμματος.

Βέβαια, ο γιουγκοσλαβικός αθλητισμός έχει αρκετούς άλλους ήτταναιμικότερους αθλητές, δυστυχώς όμως δεν μας τους παρουσιάζει, γιατί η συνάντησή ήταν αυθόρμητη και όχι έθνικον όμαδων. Θα θέλαμε να βλέπαμε τους άσους του αθλητισμού της Γιουγκοσλαβίας για να βγάλαμε συμπεράσματα για τις προόδους μας στην αγωνία στην

πραγματικότητα και όχι στο συναίσθημα και στα απειρημένα πολλές φορές ρεκόρ που πραγματοποιούνται χωρίς έντονη ψυχολογική πίεση και ανταγωνισμό με αντιπάλους σκληροτράχηλους και μαχητικούς.

Κατ' αρχή πρέπει να χαιρούμαστε τη νίκη του Κουνάβη στη διοκοβόλια με 51,28 μ. κατά του βαλκανιονίκου Ραυτόσεβιτς (49,75 μ.). Ο δεύτερος όμως Έλληνας, ο Μανωλάς, υπέρηξε δέκα δόκλους μέτρα του συμπατριώτη του με (41,79 μ.).

Ο Κωνσταντίνος, αφού πέρασε τα 400 μ. σε 61'' 5, τα 800 μ. σε 2' 04'' 5, τα 1200 μ. σε 3' 08'' 5, τερμάτισε ανεγνώστως τα 1500 μ. σε 3' 51'' 5. Η νέα αυτή επίδοση στο στάδιο μας είναι προμήνυμα νέων ρεκόρ στο αγωνισμα.

Ο Δεσπότης στα 800 μ. συμπλήρωσε τη χαρά για την άριστη φόρμα των δρομέων μας ημιαντοχής τρέχοντας τα 800 μ. σε 1' 53'' και νικώντας τον Χότσεβιτς (1' 53'' 2). Η επιβλητική τακτική του του έδωσε τη νίκη. Πέρασε τα 400 μ. σε 55''. Το πλέον εύχρηστο όμως ήταν το 1' 54'' 7 του Μανωλάκη και το 1' 56'' 9 του Μοστρού.

Ο Παπαθεοφάνης στα 3000 μ. μετ' επιδόσεων θα κατορθώσει ασφαλώς να ξεπεράσει τον εαυτό του και φέτος αν κόνινομε από το 9' 07'' 6 στον παρθένο αγώνα του 1957. Η νίκη όμως και του Χιόττι επί του Γιερέμιτς (9' 32'' 6-9' 36'') είναι εξ ίσου αξιόπαινη και αξιοπρόσεκτη.

Ο Τσακνίκας είναι σφαιροβόλος των 17 μέτρων! Θα βελήση όμως να προπονηθεί συστηματικά και κάπως σκληρότερα και καθολικότερα. Έχει πράγματι μεγάλες δυνατότητες να δημιουργήσει την ιστορία του στον ευρωπαϊκό αθλητισμό.

Αυτοί κρινοντας τα αποτελέσματα των ελληνογιουγκοσλαβικών αγώνων για το 1957, ο ελληνικός αθλητισμός παρουσιάζει ενθουσιασμό. Δικαίως! Ο ελληνικός αθλητισμός υπέφερε και υποφέρει ακόμη από την ανάπυξη του σε βάθος. Δεν αρκεί γάρονο ένα Κουνάβη, ένα Τσακνίκι, ένα Ρουμπάνη. Χρειάζονται όχι μόνον ισάξια ζεύγη σε κάθε αγωνισμα, αλλά πεντάδες, για να μην πω μεγαλύτερο αριθμό, από σχεδόν ισοδύναμους ειδικούς και πρωτοπόρους του ολυμπιακού αγωνισματος του αθλητικού προγράμματος.

Βέβαια, ο γιουγκοσλαβικός αθλητισμός έχει αρκετούς άλλους ήτταναιμικότερους αθλητές, δυστυχώς όμως δεν μας τους παρουσιάζει, γιατί η συνάντησή ήταν αυθόρμητη και όχι έθνικον όμαδων. Θα θέλαμε να βλέπαμε τους άσους του αθλητισμού της Γιουγκοσλαβίας για να βγάλαμε συμπεράσματα για τις προόδους μας στην αγωνία στην

Ο Ι. Καμπάδης, νικητής των 110 μ. και 400 μ. μετ' επιδόσεων, στους Έλληνογιουγκοσλαβικούς.

σμό και όχι μονάχα στον βαλκανικό. Για πρώτους διεθνείς αγώνες φέτος το 16,03 μ. μπορεί να πη κανείς πως είναι επιδοφόρος.

Ο Ι. Καμπάδης στους δρόμους μετ' επιδόσεων σημείωσε στα 110 μ. 15'' 6 και στα 400 μ. 54'' 8. Χρειάζεται μεγαλύτερη ταχύτητα για καλύτερα ρεκόρ.

Ο Σπυρόπουλος στο άλμα εις μήκος έχει μια φυσική έκταση. Πήδησε 7 μ., αν και έχει σημειώσει καλλίτερες επιδόσεις. Κατά τη γνώμη μας είναι ικανός για 7,50 μ. Θέλει όμως πιο συγχρονισμένη προπόνηση. Βελτίωση της ταχύτητας του και της τεχνικής του αγωνισματός του.

Χρειάζομαστε ακόμη πολλή δουλειά και νέα ταλέντα για να διακριθούμε σε αγωνισματα που απαιτούν μακροχρόνια επίδοσι, όπως το άλμα επί κοντώ, ο ακοντισμός, το άλμα εις ύψος. Ο παλαιός μας Ευσταθιάδης παρουσίασε την εκπληκτική των 4,10 μ. στο επί κοντώ. Ο Καραμάνος έφθισε 61,36 μ. ακόντιο. Οι Κόντης και Μαρσέλος πέρασαν το 1,85 μ. στο εις ύψος. Μα είναι επιδόσεις αυτές ισοδύναμες των ρεκόρ του Κουνάβη, του Κωνσταντίνου, του Παπαθεοφάνη;

Αγίλλους πτέρνα μας οι δρόμοι ταχύτητας. Σπρίντερ του τύπου Φραγκούδη, Φιλιακού δεν εμφανίστηκαν ακόμη. Ο Πετράκης αποστρατεύθηκε. Ο Τσακνίκας είναι στην εφεδρεία. Ο Γεωργίου μένει με 11'' 2 στα 100 μ. και 22'' 4 στα 200 μ., που σημειώσε στους ελληνογιουγκοσλαβικούς.

Στους δρόμους αντοχής και ειδικά στα 5000 μ. ο Παπαθεοφάνης πέτυχε 15' 06'' 6 και ο Χιόττις 15' 11''. Επιδόσεις που υπερτερούν καταπληκτικά από τα 9' 07'' 6 και 9' 32'' 6 των 3000 μ. μετ' επιδόσεων. Η σύγκριση αυτή μοιραία πώς ο Παπαθεοφάνης είναι μάλλον έμποδοις και όχι δρομέας αντοχής.

Δυσσυχρόνιστοι μας πέρασαν τα 50 μ. Ο Μανωλάς έφθισε 51,53 μ. ο Μαραγκουδάκης 50,23 μ. Παρηγορητικό το φαινόμενο, αλλά όχι αρκετό.

Θα θέλαμε να μην μιλούσαμε για τον Κόρμαλη στα 400 μ. με 50'' 2 και 23'' στα 200 μ. Αν έπιμω όμως 48'' στα 400 μ. πρέπει να τρέξει τα 200 μ. πολύ ταχύτερα από ό,τι είναι σήμερα στον ατομικό δρόμο.

Γενικά, οι Έλληνογιουγκοσλαβικοί αγώνες έφεραν το μήνυμα των νέων ελπίδων και της συστηματικής εργασίας που γίνεται στον αθλητισμό μας. Για να ανεβάσουμε όμως τη στάθμη του ελληνικού αθλητισμού σε ακόμη υψηλότερα επίπεδα, θα χρειαστού περισσότερη συγχρονισμένη προπόνηση και πλουσιότερα μέσα και πρό πάντων νέων αθλητών.

Θα θέλαμε να μην μιλούσαμε για τον Κόρμαλη στα 400 μ. με 50'' 2 και 23'' στα 200 μ. Αν έπιμω όμως 48'' στα 400 μ. πρέπει να τρέξει τα 200 μ. πολύ ταχύτερα από ό,τι είναι σήμερα στον ατομικό δρόμο.

Βέβαια, ο γιουγκοσλαβικός αθλητισμός έχει αρκετούς άλλους ήτταναιμικότερους αθλητές, δυστυχώς όμως δεν μας τους παρουσιάζει, γιατί η συνάντησή ήταν αυθόρμητη και όχι έθνικον όμαδων. Θα θέλαμε να βλέπαμε τους άσους του αθλητισμού της Γιουγκοσλαβίας για να βγάλαμε συμπεράσματα για τις προόδους μας στην αγωνία στην

ΛΥΣΕΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΓΝΙΔΙΩΝ του παρόντος τεύχους

Γεωγραφικό σταυρολέξο

ΟΡΙΖΟΝΤΙΩΣ:

1) ΑΓΚΟΥΛΙΑΣ. 2) ΚΑΛΑΙ - ΑΝΑΙΑ. 3) ΝΑΡΕΒ. 4) ΑΔΙΤΑΙ - ΛΑΡΙΣΑ. 5) ΤΡΩΣ - ΤΑΕ - ΑΖΕΝ. 6) ΣΥΝ - ΣΗΡΑΙ - ΑΜΗ. 7) ΠΟ - ΚΩ. 8) ΛΑΡ - ΑΒΑΝΑ - ΑΛΕ. 9) ΡΙΟΝ - ΙΣΗ - ΣΚΟΡ. 10) ΤΑΥΡΟΣ - ΣΜΥΡΝΗ. 11) ΜΥΣΙΑ. 12) ΑΡΕΝΑ - ΟΧΑΪΟ. 13) ΛΑΝΤΡΟΝΑΙ.

ΚΑΘΕΤΩΣ:

1) ΓΚΡΑΤΣ - ΑΡΤΖΑΝ. 2) ΔΡΥΜΑΙΑ. 3) ΑΛΒΙΝΟ - ΡΟΥΠΕΛ. 4) ΓΑ - ΤΣ - ΝΡ - ΝΑ. 5) ΚΙΝΑ - ΣΟΑ - ΟΜΑΝ. 6) ΑΪΤΗ - ΒΙΣΥ. 7) ΥΠΡ - ΑΡΚΑΣ - ΣΕΡ. 8) ΕΛΕΑ - ΝΗΣΙ. 9) ΙΑΒΑ - ΙΚΑ - ΜΑΟΝ. 10) ΑΝ - ΡΑ - ΣΥ - ΧΑ. 11) ΣΑΡΙΖΑ - ΑΚΡΙΑΙ. 12) ΣΕΜΠΛΟΝ. 13) ΚΑΤΑΝΗ - ΕΡΗΜΟΣ.

Ποιά από τις τρεις:

1) Η Βραζιλία (τα 3) 4 της παγκοσμίου παραγωγής). 2) Το Σουδάν (που σημαίνει στην αραβική γλώσσα «Χώρα των Νέγρων», επειδή εκεί πρωτοσυνάντησαν μαύρους οι Ευρωπαίοι). 3) Στην Αυστρία (Η σπηλιά του «Εορσενέλετ, που έχει μήκος 35 χιλιομέτρων). 4) Ο Μοντεβιδέο (το 1624). 5) Σ ένα χαρακτηρισμό των κατοίκων της περιοχής (Κλιμακωτό σημαίνει στη γλώσσα τους «Λευκό δρόμο», επειδή η κορυφή του είναι πάντα σκεπασμένη με χιόνια). 6) Ανακαλύφθηκε από Ιταλούς εξερευνητές στις αρχές του 13ου αιώνα. 7) Ο Β. Ουγκά. 8) Ο «Ελευθέρος σκοπευτής» του Βέμπερ. 9) Σ το Παρίσι (επί Λουδοβίκου 14ου). 10) Από την Μικρά Ασία.

Δεξιγραφές

Παρέα (Πά - Ρέα).

Εικόνα με αριθμούς

3 στα σύννεφα, 6 στο δέντρο, 4 κάτω από τη στέγη του σπιτιού, 8 στο αυτί της νέας, 7 στην ομπρέλλα της, και 2X2 στην προανάβα.

Η λύσις του υπ' αριθ. 642 σταυρολέξου

ΟΡΙΖΟΝΤΙΩΣ:

1) ΚΟΥΒΑ - ΑΚΕΦΑ. 2) ΠΩ - ΠΑΝΩ - ΠΛΑΣ - ΣΑ. 3) ΔΟΝ - ΧΑΡΜΑ - ΤΩΝ. 4) ΑΡΑ - ΑΚΡΙΣ - ΠΟΑ - ΗΛΙ. 5) ΘΗΣΑΥΡΟΣ - ΠΑΣΧΑΛΙΑ. 6) ΩΜ - ΙΣΟΣ - ΚΑΣΤΩΡ - ΠΣ. 7) ΑΓΝΟΝ - ΚΑΝ - ΑΡΩΓΗ. 8) ΝΟΤΑΡΑΣ - ΩΜΑ. 9) ΣΤΥΛ - ΣΙΚΑΓΟΝ - ΑΜΗΝ. 10) ΜΙΑ - ΣΙΤΙΣ - ΣΙΚΑΓΟΝ - ΑΜΗΝ. 11) ΜΙΑ - ΚΑΚΑΟ. 12) ΣΤ. ΑΡΜΑΤΑ - ΧΑΡΑ - ΨΚ. 13) ΚΑΣ ΣΙΑΝΗ - ΚΑΙΚΙΛΙΑ. 14) ΕΝΑ - ΒΡΕ - ΒΑΒΑΙ - ΟΣΑ. 15) ΝΩΕ - ΜΑΥΡΑ - ΚΑΝ. 16) ΗΣ - ΟΙΤΗ - ΣΠΟΡ - ΙΑ. 17) ΣΙΝΑΙ - ΑΣΚΟΣ.

ΚΑΘΕΤΩΣ:

1) ΠΛΑΘΩ - ΣΚΕΥΗ. 2) ΚΩ - ΡΗΜΑ - ΝΤΑΝ - ΣΣ. 3) ΔΑΣ - ΓΕΥΜΑ - ΣΑΝ. 4) ΥΠΟ - ΑΙΝ - ΛΙΡΑΣ - ΩΝ. 5) ΒΑΝΑΥΣΟΝ - ΑΚΡΙΒΕΙΑ. 6) ΑΝ - ΚΡΟΝΟΣ - ΗΜΑΡ - ΤΙ. 7) ΑΓΝΟΝ - ΚΑΝ - ΑΡΩΓΗ. 8) ΝΟΤΑΡΑΣ - ΩΜΑ. 9) ΣΤΥΛ - ΣΙΚΑΓΟΝ - ΑΜΗΝ. 10) ΜΙΑ - ΚΑΚΑΟ. 12) ΣΤ. ΑΡΜΑΤΑ - ΧΑΡΑ - ΨΚ. 13) ΚΑΣ ΣΙΑΝΗ - ΚΑΙΚΙΛΙΑ. 14) ΕΝΑ - ΒΡΕ - ΒΑΒΑΙ - ΟΣΑ. 15) ΝΩΕ - ΜΑΥΡΑ - ΚΑΝ. 16) ΗΣ - ΟΙΤΗ - ΣΠΟΡ - ΙΑ. 17) ΣΙΝΑΙ - ΑΣΚΟΣ.

Θα θέλαμε να μην μιλούσαμε για τον Κόρμαλη στα 400 μ. με 50'' 2 και 23'' στα 200 μ. Αν έπιμω όμως 48'' στα 400 μ. πρέπει να τρέξει τα 200 μ. πολύ ταχύτερα από ό,τι είναι σήμερα στον ατομικό δρόμο.

Γενικά, οι Έλληνογιουγκοσλαβικοί αγώνες έφεραν το μήνυμα των νέων ελπίδων και της συστηματικής εργασίας που γίνεται στον αθλητισμό μας. Για να ανεβάσουμε όμως τη στάθμη του ελληνικού αθλητισμού σε ακόμη υψηλότερα επίπεδα, θα χρειαστού περισσότερη συγχρονισμένη προπόνηση και πλουσιότερα μέσα και πρό πάντων νέων αθλητών.

Θα θέλαμε να μην μιλούσαμε για τον Κόρμαλη στα 400 μ. με 50'' 2 και 23'' στα 200 μ. Αν έπιμω όμως 48'' στα 400 μ. πρέπει να τρέξει τα 200 μ. πολύ ταχύτερα από ό,τι είναι σήμερα στον ατομικό δρόμο.

Βέβαια, ο γιουγκοσλαβικός αθλητισμός έχει αρκετούς άλλους ήτταναιμικότερους αθλητές, δυστυχώς όμως δεν μας τους παρουσιάζει, γιατί η συνάντησή ήταν αυθόρμητη και όχι έθνικον όμαδων. Θα θέλαμε να βλέπαμε τους άσους του αθλητισμού της Γιουγκοσλαβίας για να βγάλαμε συμπεράσματα για τις προόδους μας στην αγωνία στην

ΜΙΑ ΠΛΗΓΗ ΣΤΟ ΜΕΤΩΠΟ

Παράξενο διήγημα

Μετά το θέατρο, ο Στέφανος με συνόδευε ως το σπίτι μου. Τη στιγμή που μ' αποχαιρέτουσε, μου είπε:

— Πότε γτύπησες, στο μέτωπο; — Άγγιξε το μέτωπό μου. Πραγματικά, είχα μια μικρή πληγή στο αριστερό μετώπο. Θάχα γτύπησε κάπου, χωρίς να το καταλάβω. Πάρα-εξαιρετικά, μα δεν έδωσα σημασία.

Την άλλη μέρα, ο προϊστάμενός μου μου ανέθεσε να πάω ένα κουτί με κοσμήματα σε κάποια κ. Ρόζενταλ, στην οδό Κασσίνσκου.

Το σπίτι εκείνο ήταν πολύ παλιό κι' απέραντο. Μένανε πολλοί ένοικοι εκεί μέσα. Θάπρεπε κανονικά να χτυπήσω μια ομοιομορφία πέρτα και να ρωτήσω που βρισκε η κ. Ρόζενταλ. Έψαχα όμως, σαν να μ' έμπορωνα κάποια άκατανίκητη κι' ανεξήγητη δύναμη, ανέβηκα άδιστακτα στο δεύτερο πάτωμα και χτύπησα την τρίτη πόρτα. Μου άνοιξε μια νέα κι' όμορφη γυναίκα. Τη ρώτησα για την κ. Ρόζενταλ.

— Μάλιστα, μου απάντησε, κάθεται στο...

Μα δε συμπλήρωσε τη φράση της. Είχε κορφήσει πάνω μου τα μάτια της, σαν να με παγώνισε από το πρόσωπό της! Ήταν κατάχλωμη.

— Μα τί έχετε; άπόρρητα... — Δεν είναι τίποτα... ψιθύρισε εκείνη, προσπαθώντας να χαμογελάσει. Τί περιεργό, Θεέ μου!... Δεν περνάει μέσα μια στιγμή, κούρε!

Μπήκα στην κόμισσα κι' είδα πως βοσκούνταν ' ένα ατέλει. Η άνωστη γυναίκα ήταν ζωγράφος.

Κοντά στο παρθένο, πάνω στο καθάλοτο, υπήρχε ένα φρεσκοφτιαγμένο πορτραίτο. Το κτύπα... κι' αναγνώρισα το πρόσωπό μου!

— Μπρά! Είμ' εγώ! φώναξε. — Από λέω κι' εγώ... απάντησε η ζωγράφος, και κάθισε σε μια πολυθρόνα, σαν να μη τη βαστούσανε πια τα πόδια της.

— Μα πώς το φτιάξατε; άπόρρητα... — Άφου δέ μ' έχετε ξανόβη! — Όχι... κι' ούτε έβρα ποιος είχατε... Μα δεν έστερε πόσο ύποφασστε... Μα δεν πορτραίτο! Τόσση ώρα γι' αυτό το πορτραίτο! Τόσση ώρα χτες το πρωί, κι' από τότε ζω σ' ένα εορτασμό!

— Άκούστε: Χτες το πρωί, έμπνησα εαφνικά, με τη μορφή σας υποστάσα το μυστί μου και με μια άκατανίκητη έπιθυμία να σας ζωγραφίσω. Το περίεργο δέ είναι πως ένώ

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ
Έτησια Δρχ. 340. —
Εξέμνηος » 170. —
Τρίμνηος » 85. —

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ
Έτησια Άπρε 7. —
» Δολλάρια 20. —
» Φρ. Γάλ. 7.000. —
» Φρ. Βέλγ. 1.000. —

Εμβάσματα: Έσωτερικό διά ταχυδρομικής έπιταγής και Έξωτε- ρικό διά τραπεζικής τούτατης ρικού διά περιοδικό «ΘΗΣΑΥΡΟΣ» προς το περιοδικό «ΘΗΣΑΥΡΟΣ» Κλαυδραγατανίου 4 (Πλατεία Κλαυδρινών), ΑΘΗΝΑΙ.

Άταγορεύεται η αναδημοσίευσις όποιουδήποτε θέματος της εγγράφου τευχούς άνευ της έγγραφου άδειας της διεύθυνσεως του «Θη- σαυρού». Διευθύνσεις συμφώνως τώ άρθρω 6 και 7 τώ Α. Ν. 1092 1938. «Διοκτιήσις: Ε.Ε.Ε. «ΑΛΚΥΩΝ» — Ιωάνν. Γ. Παπαγε- οργίου και Σία, Δραγατανίου 4. Διευθυντής - Διαχειριστής και ο- πεύων: Ι. Γ. ΠΑΠΑΓΕΩΡΓΙΟΥ, Βησσαρίωνος 3. Υπευθύνος Τυπο- γραφείου: Σπύρος Μπέλλας, όδός Δούσεως, Νέον Ηρόδοτεον.

ΕΔΜΕΡ ΚΟΒΑΤΣ

Δερματίτιδες και έκζέματα των χεριών

Οι δερματίτιδες και τα έκζεμα των άκρων χεριών όφελονται σχεδόν άποκλειστικά σε εξωτερικά αίτια. Οι βλάβες που προκαλούνται είναι: Κ ο κ κ ι ν ί λ α στο δέρμα, που μπορεί να είναι πολύ ελαφρά, μα μπορεί να γίνει και πολύ δυνατή, ανάλογα με το αίτιο που την προκαλέσει και τη διάρκεια της επιδράσεως στο δέρμα. Πρήξιμο στο δέρμα με μεγάλο ή μικρό, φυσαλίδες, που μόλις φαίνονται ή και χαμένες μέσα στην επιδερμίδα ως μεγάλες πομφόλυγες γεμάτες ύγρο. Διαφύσεις ή μικρές πληγίτσες, που γίνονται μετά το σπάσιμο των φυσαλίδων ή των πομφόλυγων. Εφελκίδες ή κρούστες που σκεπάζουν τις διαφύσεις. Άπολείπει που γίνεται μετά από την ά- παρρόφηση των φυσαλίδων ή άργότερα κατά την άπακα- τάστασι του δέρματος στο φυσιολογικό.

Αν το αίτιο που προκαλέσει τη δερματίτιδα έπιδρά πολύ καιρό, τότε παρατηρούνται και έλκώσεις και ραγάδες ή σχισμές στην επιφάνεια του έκζεματος. Αν έπιμολυνθή, τότε φαίνονται και φλύκταινες γεμάτες πύο, που όταν σπάσουν σκεπάζονται με παχέιες γκριζοκίτρινες ή γκριζομαυρές κρούστες. Με την έπιμόλυνση μπορεί να πάθει κανείς λει- φογενίτιδα ήλλ. επώδυνο πρήξιμο των λεμφόφων άγγε- λων. Το πρήξιμο αυτό είναι μακροχρόνιο από το μέρος που είναι το έκζεμα μέχρι των άδένων της μασχάλης. Εί- ναι σαν ένα κορδόνι κάτω από το δέρμα και το χρώμα του δέρματος είναι ζωηρά κόκκινο. Αιτία ή φλεγμονή των λεμφόφων άγγεων δεν είναι πολύ συνηθισμένη στα έκζεμα.

Από δερ- ατίτιδες και έκζεμα των χεριών μπορεί να πάθει όλος ο κόσμος που έρχεται σε έπαφή με τις λεγο- μένες άλλοεργόνες ούσιες. Βέβαια αυτές οι ούσιες δεν προκαλούν σε όλους δερματικές βλάβες παρά σε ένα πε- ριωρισμένο αριθμό ατόμων που πρέπει κανείς να τις έχη όπ' όψι του. Πολλά επαγγέλματα παρουσιάζουν πιο συχνά έκζεμα, που όφελονται άκριβώς σ' αυτές τις ούσιες.

Οι μακαλάδες, οι ζωοφάρμακοι και οι ψωμάδες πα- ρουσιάζουν συχνά έκζεμα στα χέρια τους, που όφελον- ται στη λάσπη, στη βανίλια, στο αλεύρι και στις χρω- στικές ούσιες, που βρίσκουν στο καραμέλλες.

Οι εργάτες σε τσιμέντα, οι τίττες, οι μογολογίτες, παθαίνουν από το τσιμέντο, τον άσέστη, τις μογιές και το νεφί. Οι ζωγράφοι από τα χρώματα της ανιλίνης, από το νέ- φτι και τα βερνίκια.

Οι πλύστες, οι καθαρίστες, και οι υπέρβριτες παθαί- νουν συχνά από τα σαπούνια, τα νερά, τις λευκαντικές ούσιες, που ό αφιόνισ τους κάθε μέρα και ας άναν, από τις ούσιες που καθαρίζουν τα μεταλλά, από το φιλτρί- σμα με έντομοκτόνα, από πετρέλαια και μεντερίνα και πολ- λά άλλα.

Οι κουρείς παθαίνουν συχνά έκζεμα των χεριών από το βάψιμο των μαλλιών, από τις ψυχρές περμανάντ, από τα σαπούνια, από τις μργιανίνες και τα άρώματα που μετοχειρίζονται για να περιποιηθούν τα μαλλιά των κυ- ριών κυριών.

Οι λουστραδόροι των έπιπλων από το ξύλο, τα βερνί- κια, τις κόλλες και τις λάκες.

Οι σάφες, εργάτες συνεργείων αυτοκινήτων, οι εργα- ζόμενοι σε βουλκανισατό, οι ηλεκτρολόγοι παθαίνουν συ- νά έκζεμα από μεντερίνες, πετρέλαια, όρυκτα έλαια, καουτσίκ και πρό πάντων συνθετικό, διάφορες άλλες χημικές ούσιες.

Οι γιατροί, οι φαρμακοποιοί και οι νοσοκόμοι, από το σαπούνι, το διότινεμα, τη στροπευκίνη, την πενικιλί- νη, τις σουλφονίτες, τη φορμόλη, το φαινικό όξύ, τα γάντια από καουτσίκ.

Οι άνδραδες και οι κηπουροί από άσχη, φρούτα και φυτά (χρυσόθεμα, κισσός, πορτοκάλια, λεμόνια, ντομά- τες, μελιτζάνες, άγγινάρες, σικά, σέλινο, ροδάκινα κλπ.) από χημικά λιπάσματα, από τον ήλιο και τον άέρα.

Οι εργάτες του βακελίτη, της ούριας και των άλ- λων συνθετικών ουσιών, από τις ούσιες γίνονται πάματα, βάζα, μπουκάλια, πιάτα, λεκάνες, κουβάδες κλπ.

Οι εργάτες των συνθετικών ουσιών, που χρησιμοποιούν για έσφραυχα (νάλλοι και άλλα).

Οι ράφτες, οι γουναράδες και οι καπελλοφύτες, που άσφολούνται με συνθετικά ύφασματα και βαμμένα ρούχα, καπέλλα και γούνες.

Οι βυροδέτες που άσφολούνται με την κατεργασία και το βάψιμο των πετσιών, και οι παπουτσήδες που τα δου- λεύουν.

Οι εργάτες των χημικών και φαρμακευτικών προϊόντων παθαίνουν συχνά έκζεμα από πολλές και ποικίλες ού- σιες χημικές που έρχονται σε έπαφή.

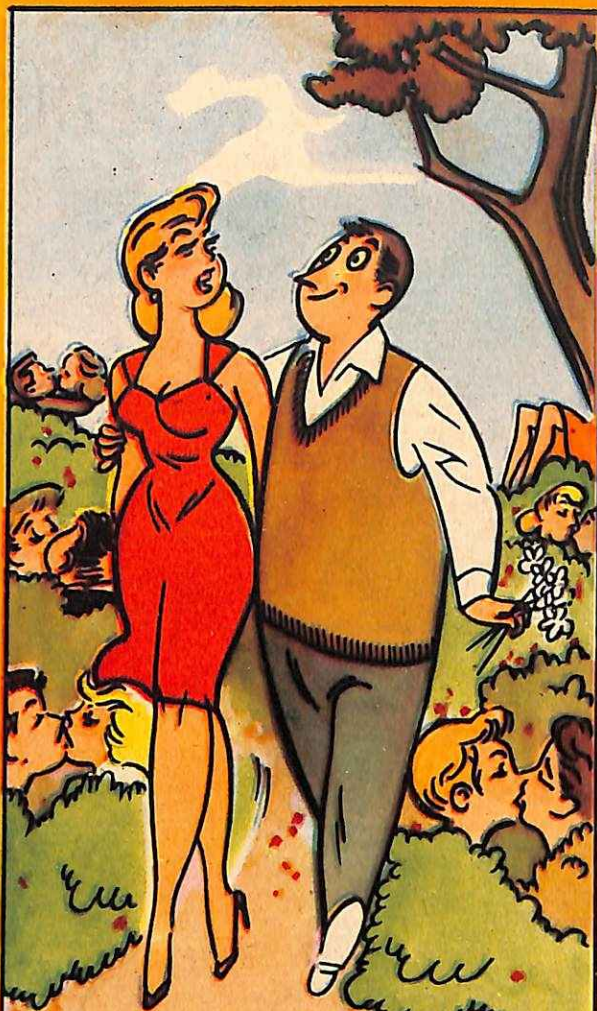
Οι διατεταγμένες από το καμπίνο της γραφομηχανής.

Άλλοεργόνες ούσιες είναι παρά πολλές άλλα. Το κάθε τι μπορεί να προκαλέσει έκζεμα. Το κοινό νερό, μά- λιστα όταν περιέχει άλατα, προκαλεί σε μερικούς έκζε- μα στα χέρια. Τα χέρια πέττανα ή μάλλινά, μπορεί να προκαλέσουν έκζεμα. Το λουρί των όρλωνόφδ προκαλεί έκζεμα και το ίδιο το ρολόγι μπορεί να προκαλέσει έκζεμα στο χέρι.

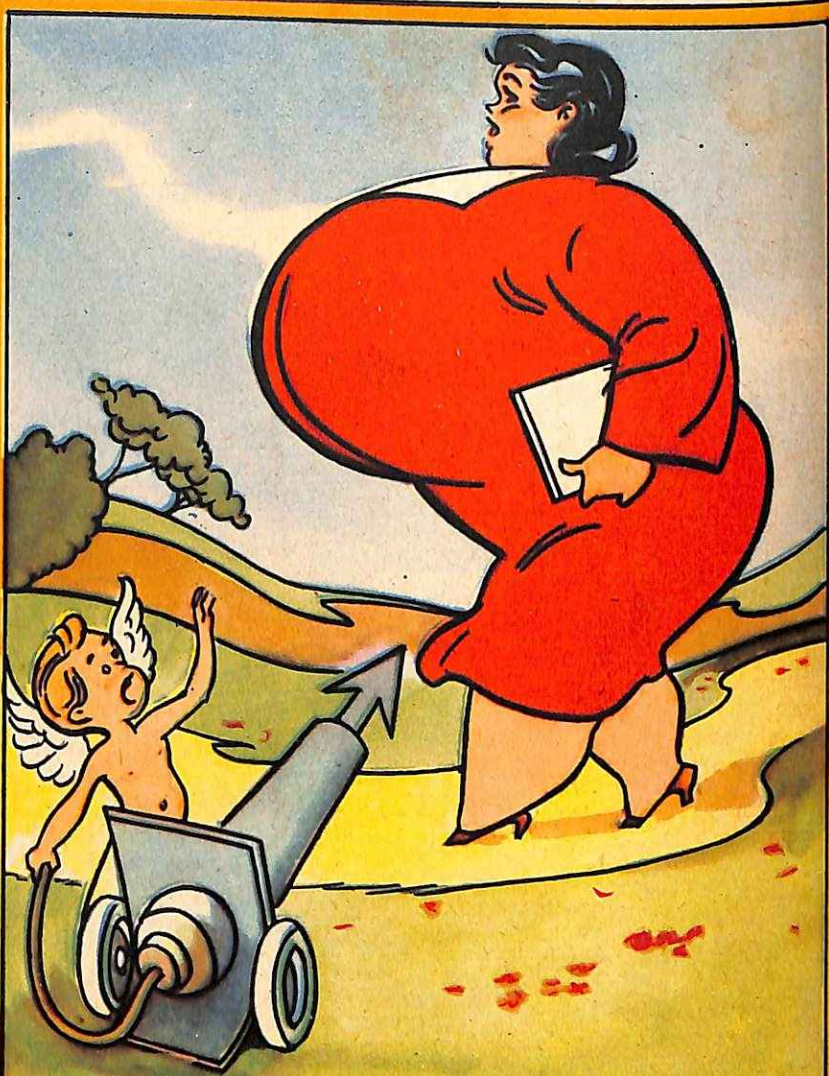
Διάφοροι μικτές, πρό πάντων επιδερμόφωτα και ή μο- νίλια, προκαλούν συχνά έκζεμα στα χέρια και πρό πάντων στα δάχτυλα.

Παρατηρήθηκαν έκζεμα στα χέρια από την παρα- σκευή γλυκού του κομπολιό, από πορτοκάλι, λεμόνι, νε- ράντζι, περγαμόδο, σικά και άλλα.

ΛΥΔΙΑ ΠΟΥΛΙΤΣΟΥ - ΔΟΥΚΙΑ Ιατρός Δερματολόγος

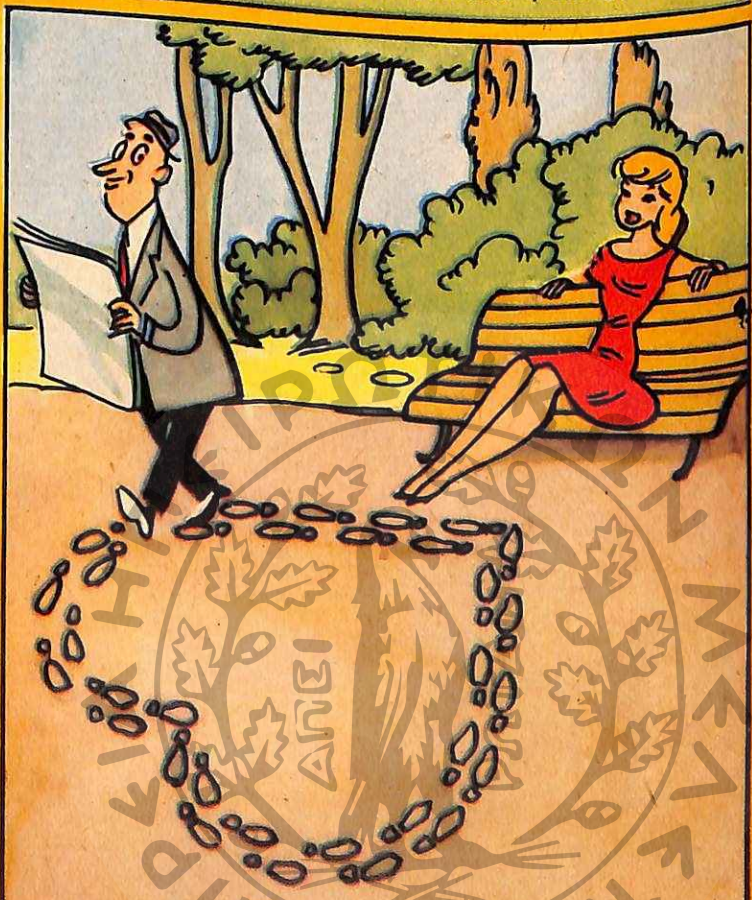
—'Αφού δὲν εἶσαι ἄξιος νὰ βοηθῇς μιὰ γωνίτσα, τώρα πὺν εἶμαστε ἐρωτευμένοι, πὼς θὰ βοηθῇς διαμέρισμα, ὅταν θὰ παντρευτοῦμε;

Ὁ "Έρω": "Α! ἐφάρτος δὲ μοῦ γλυτώνει ἡ Χοντρή!...

— Πρώτης τάξεως ἡ ἰδέα τῆς μαμάς σας, δεσποινίς Ἀλέκα, νὰ παίξουμε τὴν τυφλόμυγα!...
(Τοῦ Ἀρχέλαου)

Ὁ ντροπαλός.